POVESTIRI GROTESTI

INMIGRANTE

Toni Mircescu

SIHASTRA

Noaptea isi facea loc printre crengile desfrunzite ale copacilor, patrunzand in toate cotloanele, aducand odata cu ea mirosul vanatului in narile vanatorilor, ridicand deasupra norilor aceeasi luna galbena si rotunda, vestitoare de boala si delir.

Ea isi intetea pasul pe poteca inghetata, tinand in mana cosul cu mure, impasibila la urletul lupilor si la fosnetele uscaciunilor din jur. Straiele negre care acopereau un trup uscativ, osos, o faceau sa arate precum o naluca a lumilor de dincolo, un trup de ceara care prinsese viata si bantuia padurea fara tel. Fosnetele se apropiau de ea, lasand ca din ceata care se asternuse pana la pamant sa se intrezareasca perechi de ochi lucitori, maraind, alergand de jur imprejur, incoltind-o

S-a oprit. Si-a scos crucea din lemn de la gat si tinand-o cu ambele maini, a inceput sa murmure usor, ca pentru vantul rece al noptii:

“Faca-se voia Ta daca acesta e ceasul de pe urma! De s-ar putea, fie ca sufletul meu cantarit dupa judecata Ta, sa pretuiasca destul incat sa scoata un altul din Iad si sa-l ridice la Tine, iar eu sa-mi ispravesc nimicinicia in intunericul vesnic.”

Haita de lupi iesise din tufisuri si apropiindu-se de ea, ramasesera la cativa metri, privind-o cu ochi tematori de om. Unul dintre ei, pesemne capul haitei, se apropie de ea taras, prudent, cu capul plecat si incepu sa-i linga talpile goale. Apoi cu un salt disparu in padure ducandu-si dupa el ceata de asasini. Pesemne, nu era sortit sa fie nici atunci.

Nici cand sarpele isi varsase otrava in glezna ei, nici cand fulgerul lovise copacul de care statea sprijinita si-l despicase in doua, prefacand in scrum doar jumatatea din spate.

Si pe cand noaptea o imbratisase cu totul, iat-o la gura micutei ei pesteri sapata in stanca. Pestera rece si umeda, cu pat de piatra fara asternut, plina de chipuri de sfinti desenate in stanca cu unghiile goale, in rugaciune. Lasa jos cosul cu mure si cazu in genunchi.

“Iti multumesc Doamne pentru inca o masa. Fie ca si gurile celor flamanzi sa se indestuleze astazi la fel, prin voia Ta!”.

Nici nu observa strainul care statea la gura pesterii, in ploaie, privind-o cu ochii mari si intrebatori. Doar dupa ce acesta tusi sec, scuturandu-si pelerina uda, femeia ramase inmarmurita in fata lui.

“Cine esti ? Ce doresti ?”

“Caut adapost. Nu stiu cine sunt si incotro ma indrept. Am cazut undeva intre stanci, ratacesc de mult timp cautand o poteca.”

Era tarziu. N-ar mai fi putut sa-l duca acum in satul de la marginea padurii. Erau departe, prea departe in inima muntelui. “Te primesc. Poti dormi pe patul meu. Nu am mai mult, nu-mi trebuie mai mult, nu astept oaspeti niciodata” spuse ea in timp ce-si aranja celalalt rand de straie pe jos, langa patul din piatra, culcandu-se peste ele.

“Ce cauti aici ? De ce stai singura ? De ce ai renuntat la lume si la tine ?”

“Straine, nu am eu vrednicia de a-mi petrece clipele care nu sunt ale mele, departe de Dumnezeu. Eu sunt datoare sa-i ascult glasul si sa-i laud Cuvantul, apoi cand clipa va veni, voi inchide ochii.”

“Interesant. Deci nu-ti doresti nimic ? Chiar nimic ?”

“Nimic straine, pentru ca deja respir si nu merit, n-am dat nimic lumii pentru aer.”

“Fie.. si totusi.. ” si fulgerele brazdara cerul, acoperite de un tunet asurzitor.. “.. totusi n-ai vrea sa-ti primesti sotul si copilul ? Nu-i vrei… din nou ?”

Ochii femeii se umplura de lacrimi si se ridica de jos, privindu-l pe strainul din fata sa drept in ochi. “Cine esti ? Si pentru ce ai venit sa am tulburi ?”

“Sunt cel care va aduce alinare, voua, oamenilor. Cel care straluceste peste lumea voastra inca de cand erati reflexia unui gand din lumea cea necunoscuta voua. N-ai intelege cine sunt, nici macar tu, suflet de om. Tu care ai dat sufletului tau greutate, facand intregul sat de munte sa piarda la cantarul meu, sub picioarele tale. Si pentru asta, sunt aici.. si ti-i pot da, asa cum ti i-am si luat. Voi face amintirile tale sa dispara, voi lua din ele ciuma, sobolanii, agonia lor si ultimele clipe, te voi lasa cu ei rupandu-te de viata de acum si daruindu-ti in schimb o alta.. stii ca o meriti !”

Femeia se lasa sa cada pe lespedea rece pe care de atatia ani isi odihnise oasele. Mintea ii juca pesemne o farsa diavoleasca. Atinse cu mana tremuranda haina strainului si .. el era acolo. Nu disparu, nu era un vis, nu era o halucinatie. Sa fie un inger ? Nu era Dumnezeu, sufletul ei ar fi cazut singur in genunchi, nu putea sa fie El invrednicindu-se de ea, cea chinuita de ganduri, nimeni nu ar fi putut rezista chipului Sau. Si atunci ?

Femeia il mai privi o data pe strain temator. Acesta lua o mana de pamant si intinse palma. Din pamant o tulpina verde incepuse sa iasa usor, apoi frunzele, spinii, floarea, un trandafir negru care cu repeziciunea cu care aparuse se si usca, pentru ca mai apoi sa

putrezeasca si sa devina pamant. Strainul arunca pamantul pe jos, la picioarele sale.

“Ii vrei femeie ?”

Sarmana nu putea sa scoata nici un sunet. Poate era aievea. Poate nu facea nici un rau si … i-ar fi primit inapoi si uitandu-si blestemul s-ar fi pierdut cu totii intr-o noua viata, in armonie, impreuna. Ochii ei nu mai aveau lacrimi. Se culca din nou pe pamant.. cu spatele la strain, soptind usor printre buze:

“In odorem suavitatis. Tu autem effugare, diabole; appropinquabit enim judicium Dei ”

Dimineata o gasi nemiscata. Strainul disparuse. Totul disparuse. Gandurile ei disparusera. Parea ca totul explodase intr-o clipa in sufletul ei si apoi se comprimase intr-un punct, care era gata sa explodeze din nou. O supernova a inimii. O gasira acolo dupa 7 zile incheiate, la fel de nemiscata, mirosind a parfum. Pe peretii micutei pesteri de stanca, un nou desen infatisand o femeie tinand de mana un barbat si un copil in brate, aparuse de nicaieri. Sub desen, cu litere egale, scria adanc sapat in piatra:

“Noi suntem Unul”.

Iar ea, ea cea pe care o acopereau cu pamant, zambea. Se parea ca-i gasise.. si era acolo.. pentru vesnicie, langa ei.

SANGE PE LEMN

Era acolo inca, pe butucul insangerat, sprijinindu-si barbia in coada securei. Cazusera si astazi cateva capete. Tradatori, complotatori, talhari, violatori, nobili sau sarmani. In fata mortii egali si dezbracati. Tot ceea ce putea face era sa ridice securea deasupra capului si sa o coboare fulgerator, ca sa taie drept, curat, dintr-o bucata, sa nu chinuie in ultimele clipe si trupurile atasate de sufletele deja chinuite. Apoi ramanea acolo pret de cateva minute, uneori ceasuri bune, gandindu-se la ultimele cuvinte schimbate cu cei pe care urma sa-i trimita in alte lumi. Nu se ruga. Nici pentru el, nici pentru ceilalti, se simtea mult prea murdar de sange. Si nu avusese mereu aceste ganduri, nici nu intelegea cand anume ceva in el se schimbase.

Pentru ca in trecut obisnuia sa adore multimea care scrisnind din dintii galbeni ridica o padure de maini in aer strigand “calaul ! calaul ! sa vina calaul !” Si nu era un altul mai urat de cei buni si mai adorat de cei cruzi, decat el. Condamnatii preferau sa se sinucida in celule pana in momentul executiei cautandu-si prilejuri pentru aceasta, decat sa incapa

pe mainile lui. Pentru ca o facea incet si zambind, pentru cei doi banuti pe care-i primea pe fiecare cap cazut. Atatia ani de izvoare de sange .. O pala de vant rece ii limpezi gandurile readucandu-l in prezent pe butuc.

Nu avea unde sa se duca. O casa mica din lemn, cu camere reci, neincalzite, il astepta goala. Mereu goala. Nici o femeie n-ar fi sarutat buzele lui, nu ar fi pus in farfuria lui mancare, nu si-ar fi atins trupul de al lui, si cu atat mai putin i-ar fi daruit un copil. Atunci cand intra in carciuma satului, se aseza intr-un colt la ultima dintre mesele de lemn, mereu goala, mereu neocupata. Era masa lui, coltul lui, scaunul lui, nimeni nu s-ar fi asezat acolo, satenii spuneau ca locul e atins de gheara Diavolului. Pe ulitele prafuite ale satului oamenii isi inchideau obloanele atunci cand el trecea si se lipeau de garduri facandu-se ca nu-l observa pana cand nu-i mai auzeau pasii. Singurul lucru care il astepta acasa seara de seara era galeata cu apa rece si purpurie in care isi spala mainile.

Era singur. Existase acea perioada de nebunie in care uralele multimii reuseau sa-i umple sufletul. Aceeasi multime de oameni cuprinsa de extaz in fata suferintei altora, aceiasi care-l ocoleau pe ulite privindu-l cu teama. Pana cand el isi realizase mizeria. Pana cand nu mai dorea sa le auda ovatiile desi le auzea in fiecare clipa, ca pe niste tipete care-i pulsau in urechi nelasandu-l sa doarma, nelasandu-l sa se gandeasca la nimic altceva. Parea ca primise un dar din lumea de dincolo si avea acum parte secunda de secunda de gloria mult dorita. Ca si cum ar fi fost plin de merita un om care facea capete sa cada. Nici in acea noapte nu era mai liniste.

Doar noaptea albastra si luna plina de pe cer inconjurata de nori reuseau sa-i linisteasca sufletul sfaramat. In urechi auzea mereu soptit .. “ani..si ani..de rauri de sange..” si isi duse palmele peste urechi insa soaptele erau tot mai multe, tot mai puternice, ca un vaiet al demonilor noptii. Pareau sa vina din secure, din butucul pe care sedea, din hainele lui insangerate, la naiba, din el ! Nimeni nu intelegea mai bine moartea. Nimeni nu o vazuse de mai multe ori si nimeni nu-i privise chipul de mai multe ori, reflectat in sutele de chipuri cazute rostogolindu-se la picioarele sale, cu groaza si teama intiparite pe cristalinul ochilor tot mai reci. Si nimeni nu se temea mai putin de moarte decat el. Spaima lui nu era de moarte ci de Dumnezeu. De un Dumnezeu pe care incepuse sa-l constientizeze. Unul care statea cu spatele la el si nu-i vorbea niciodata. Unul care-i iubea pe toti ticalosii acestui pamant mai putin pe el.

De acel Dumnezeu se temea si teama era sfasietoare noapte de noapte. Nu indraznea sa se roage, convins de indiferenta divina si realitatea singuratatii lui. Ingenunchie si isi lasa capul pe butuc, asa cum o facusera in fata lui toti acei nenorociti in toti acei ani. Mirosul de sange ii umplea narile. Si sangele care inca se mai prelingea pe lemn se amesteca cu lacrimi sarate de om, in timp ce buzele-i murmurau nenatural, tremurat, prima rugaciune..

“elibereaza-ma Doamne !”

CUMPANA

Parca mai ieri se afla in acel scaun blestemat cu rotile, pe jumatate orb, respirand cu greutate. Isi petrecea diminetile intampinand rasaritul cu o tuse convulsiva, frecandu-si mainile una de alta, ca si cum intreaga lume s-ar fi aflat intre ele si ar fi avut puterea sa o sfarame definitiv. Insa niciodata nu avusese lumea in palme. Ramasese singur si se hranea cu amintiri, traind deopotriva intr-o lume imaginara in care se pierdea inchizand ochii.

O lume in care cei dragi inca traiau, erau prezenti, cu vorbe, gesturi si atingeri, o lumea pe care putea sa o simta cu sufletul, ca pe o gura de aer de munte trasa adanc in plamani. Si zi de zi era cuprins de disperare cand realiza ca nu era decat o minciuna, o iluzie, o proasta alternativa la realitate. Iar realitatea, oribila realitate era ca se afla acolo singur, uitat in acel azil cu peretii cuprinsi de igrasie, infloriti de mucegai. Realitatea nu-i putea da motive pentru nici o bataie a inimii in plus. Amintirea insa, lumea iluzorie din gand, nebunia, puteau sa genereze cu cateva diastole mai mult. Fusese o viata frumoasa, isi spunea. Nu lipsita de sentiment, dar ce-ar fi fost viata daca n-ar fi fost imbratisata si de spini? Dar mai presus de toate fusese scurta, isi spunea, scurta precum clipa primaverii in al carei interval o pala de vand caldut vine si scurtura florile corcodusilor din parc.

O clipa si-o pala de vant, lipsite de valoare intr-un timp, nepretuite la sfarsitul timpului. Un ciclu, o repetie, o apa si-un pamant pierdute in banal.. sa fie oare toate? Lipseste putin si va muri devenind pamant. Scaunul cu rotile va fi dat altuia.

La fel cearsafurile, spalate in prealabil, invartite intr-o masina de spalat alaturi de alte cearsafuri, uscate si spalate din nou pana cand dintr-al sau, intr-o buna zi mirosul impregnat i se va pierde. Va fi poate ultima particica din el care se va desprinde de pamant. Asistenta intra in camera, trecu fara sa-i mai atinga mana ca de obicei, asa cum obisnuia sa faca de luni de zile, de cand se imprietenisera. Trecuse pur si simplu pe langa el cu o figura grava, sec, cu ochii atintiti la nimic. Ce ciudat. Sa dorm… sa dorm si sa ma odihnesc isi spunea. Si dormea.

Si zilele treceau, treceau necontenit, si singurul lucru care-i deranja cu ceva monotonia era purtarea de neinteles a asistentei. Pana cand.. odata cu rasaritul soarelui in cea de-a sasea saptamana.. a inteles in final. Si n-a mai fost nimic de inteles de atunci. Sa mori.. si sa nu stii ca esti mort. Nu era viata colivia de aur.. ci eternitatea.

CEI TACUTI

Era acelasi Pamant, insa era doar umbra unui loc care fusese odata verde. Devenise planeta celor tacuti, a celor care isi traiau vietile dupa cu totul alte reguli decat cu o mie de ani in urma, pe vremea cand se vorbea inca despre senzatie, sentiment, suflet.

Ziua in care aparuse El avea sa le schimbe ireversibil lumea. El cu noile sale idei despre

adevarata fata a lumii. Cel care-i pusese pe toti cei sase miliarde in fata oglinzii si le aratase cat de hidosi sunt. Cel care le distrusese iluziile cu sabia adevarului si radea de religiile lor in timp ce le demonta pe rand crez cu crez. Adevarul a fost la inceput de nesuportat. Multi si-au luat zilele alegand calea cea scurta. Multi dintre aceia care credeau cu tarie in ceva ce s-a dovedit a fi praf spulberat de furtunile desertului. Dintre aceia care au descoperit ca adevaratele deserturi sunt in sufletele lor egoiste, meschine, pagane. Ei, cei care se inchinau pana la pamant. Putini au inteles, iar acestia au ales sa-si creasca copiii in spiritul adevarului. Fara zambete fara sens, fara declaratii desarte fondate pe nimic, fara gesturi dictate de norme ale societatii si fara subiecte tabu.

Iar noile generatii au crescut, au avut copii, dand nastere "celor tacuti". Iar acestia, au incetat sa mai construiasca. Ajungand la intelegerea inutilitatii tuturor lucrurilor, au ales sa-si traiasca vietile simplu, practic, sec, reducandu-le la simple existente finite, delimitate de timp printr-un inceput si un sfarsit. Ar fi fost cel mai trist spectacol, vazut din exterior de catre "cei vechi", moartea si renasterea intr-un alt fel al unei lumi care se cladise pe minciuna si pe iluzie.

Insa pentru "cei tacuti" nu insemna nimic altceva decat realitatea. Reusisera sa extirpe iluzia din sufletele lor ca si cum ar fi fost o tumoare. Se bucurau doar de acele lucruri care nu aveau cum sa-i minta vreodata. Se bucurau la fiecare rasarit si isi plecau capetele in semn de recunostinta la fiecare apus de soare. Priveau florile inflorind primavara, oprindu-se din mersul monoton ca sa contempleze ore in sir parcurile lasate in paragina. Nu purtau haine, ci niste robe simple facute din material textil ieftin si aspru.

Isi aduceau aminte zambind de cuvantul "moda". Autoturismele, fabricile, electrocasnicele, devenisera simple piese de muzeu supuse eroziunii timpului, pentru vesnicie, descompunandu-se in inutilitatea lor. Viata se curbase in acel punct si capatase un cu totul alt sens. Si-au mai trecut ani. Alte mii de ani, timp in care cei tacuti au asteptat in linistea si pasivitatea caracteristica soarele, care se apropia an de an tot mai mult de Pamant. Pentru ca peste mii de ani, atunci cand El a revenit, sa gaseasca doar vechi inscriptii din piatra, topite de caldura, mistuite de aerul fierbinte si irespirabil.

Si pe cea care i-a fost cea mai draga amintire a existentei lor, a luat-o cu El, in lumea sufletelor eterne. Pentru ca si acolo, literele cioplite de ei in piatra cu cuiul, sa ramana marturie peste timp. "Invatatura vietii, lasata voua de aceia care nu s-au mintit".

DESERT

Batranul privea cu ochii tulburi cararea din fata sa. Nu ducea nicaieri si exact nicaieri era directia spre care se indrepta de atatia ani de zile, din clipa in care isi pierduse Destinul si

odata cu el , orice tel. Nori de praf inundau ochii sai impaienjeniti de amintiri, de trairi, de sentimente dezradacinate.

Nu mai avea nimic, in afara de acel drum, o poteca ingusta, una din nenumaratele poteci inguste pe care isi tara pasii, ca si cum ar fi fost ultima poteca si ca si cum la capatul ei l-ar fi asteptat moartea, cu un sarut si o imbratisare, eliberandu-l. Traise. Traise pana intr-un punct, acela din care restul zilelor sale n-au mai contat. Si in praful din fata sa, in colbul aruncat de vant, intrezarea imaginea unui tanar, care se apropia de el.

O umbra, cineva fara chip, cineva sigur pe el, cineva hotarat sa-si urmeze pana la capat destinul, un strain. Strainul s-a apropiat de el si l-a privit in ochi, o privire crunta, ucigatoare, datatoare de fiori si lacrimi. "Eu sunt trecutul", a auzit o soapta in ureche. O soapta care i-a intepat creierul si care parea sa se hraneasca direct din sufletul sau. Cu ce.. nu stia.. era deja gol.. mai ramasese oare ceva acolo ? "Amintirile batrane…amintirile" auzi din nou in sinea sa. "Tu batrane, cari o cruce.. asa cum voi muritorii toti carati cate una si cadeti impovarati sub greutatea ei." Stia asta si singur.

S-a lasat usor pe genunchi, asezandu-se de-a curmezisul pe poteca prafuita, cu fata in pamant, ca si cum n-ar mai fi contat nimic. Era poate frig, era poate cald, n-ar fi putut spune. Imaginile veneau de undeva din interiorul sau, trairi si sentimente pe care se pacalise o viata ca le-a ingropat, ca le-a acoperit cu altele, ca le-a lasat sa arda mocnit ascunse. Cea mai mare pacaleala pe care si-o facuse siesi. Traise o perioada. Asa cum stiuse. Asa cum putea sa traiasca un om dupa ce tot piedestalul vietii sale se naruise. Pacalindu-se. Inecandu-se in vicii, incercand sa-si spuna ca poate ziua de maine va aduce linistea. Incercand sa nu mai viseze noapte de noapte acelasi chip. Crezand ca se va elibera, cumva, vreodata in aceasta viata, cand nu mai era nimic de facut. Isi construise chiar o viata .. o pseudoviata.

Ca sa realizeze dupa ani ca n-a servit la nimic. Ca nu-i foloseste la nimic. Si a plecat. Inutilitatea sa ca om, imposibilitatea de a misca un singur ac, a inceput sa apese greu. Drumurile de atunci i-au fost lungi, obositoare, asa cum avea nevoie de ele. Singuratatea-i devenise in final aliat, singura certitudine, singurul sens in nonsensul unei vieti irosite. Ani..dupa ani…dupa ani .. cu acelesi goluri de neastupat in suflet. Iar acum.. fata in fata cu acel strain, astepta eliberarea. Nu Paradis sau Infern, care n-ar fi schimbat cu nimic tenebrele in care se scalda, ci linistea, mult dorita liniste, inconstienta vesnica. Sa fi avut oare norocul de a-si fi intalnit moartea intrupata intr-un strain care-i soptea in ureche cu vocea trecutului ?

Strainul s-a aplecat deasupra lui. L-a prins de mana si l-a ridicat in picioare. "Ia crucea batrane…si mergi mai departe. Nu se termina niciodata. Vei merge.. vei continua sa mergi..pentru totdeauna. Nu intelegi. Nu poti sa mori. In eternitate nu exista daruri. Iar drumul tau acolo merge… spre eternitate. Du-te singur". Atunci a inteles. El nu mai exista de mult pentru oameni .. si avea totusi sa existe pentru totdeauna. Cu golurile sale, victima a deciziilor gresite, sclav al viselor sale, pierdut in unica sa consolare .. un chip.. care-i aparea din cand in cand in vis.

ATUNCI CAND EI SOPTESC

Uneori.. deseori.. atunci cand lucrurile in viata ta par a incepe sa urmeze un drum, par a se aseza, a tinde spre ceva.. Ei se apropie de tine si incep sa-ti sopteasca. Soapta lor pare venita din stafundul sufletului tau, pare constiinta ta, pare rupta din tine. Inselatoare.. la fel de inselatoare de mii si mii de ani.. mai dulce decat mierea, te va abate de fiecare data din drumul ales si iti va fura totul. Pentru ca au fost mereu acolo, in interiorul tau, devorandu-te astfel incat sa nu simti, astfel incat sa ajungi.. sa nu mai simti. Dupa ce te golesc de tot ceea ce ai, te lasa singur in intuneric. Nimeni nu te mai aude. Nimanui nu-i mai pasa.

Linistea doare. Si nici Ei n-au plecat cu adevarat. S-au retras doar si asteapta ca niste hiene flamande sa te agati de ceva din nou, sa gasesti puterea sa te ridici, sa le dai ocazia sa se apropie din nou si sa-ti sopteasca iarasi in ureche.. "alege alt drum.. iti va fi bine.. detaseaza-te.. fericirea ta e ACOLO" .. aratandu-ti o directie iluzorie, ajutandu-te pentru a mia oara sa te ratacesti. Si ratacit ramai, umbland prin viata pe carari laturalnice, ascultand ca un caine credincios o voce care pare a-ti vorbi din strafundul sufletului si care .. nu e a ta. Esti o gazda. Nimic mai mult decat un vas care se umple cu ceea ce alege sa se umple. Pentru ca singurul lucru pe care il poti face.. este sa alegi.

Ei stiu sa se foloseasca de timp, facandu-ti-l potrivnic, ducandu-te pana in punctul in care nu mai crezi in trecut sau in viitor, ducandu-te pana acolo unde simti ca nici macar dreptul de a alege nu-ti mai apartine. Ei cauta gaurile din sufletul tau si le cimenteaza cu durere si regret, cu insatisfactie si boala, zambindu-ti din oglinda, cu propriul chip, cu propriul trup, zambindu-ti amar din interior. Ei stiu sa te faca sa tremuri in intuneric lasandu-te sa vezi franturi din ceea ce ei sunt, stiu sa te faca sa-i auzi uneori atunci cand e prea liniste, ei te pot face sa privesti intr-un punct fix minute in sir gandindu-te la inutilitatea tuturor lucrurilor si la nimicnicia vietii tale, asta e ceea ce fac Ei..soptesc.

Nu vor fi satisfacuti decat atunci cand tot Ei te vor trezi intr-o realitate crunta. Iti vor revela peste ani ca ai trait viata pe care ti-au ales-o Ei. Te vor pune in fata vietii pe care ar fi trebuit s-o traiesti urlandu-ti in urechi .." e prea tarziu !!!". Atunci .. pustiit si insangerat..tarat prin praf cu lanturi invizibile.. iti vei cauta motivatii. Milioane de motivatii, inutile, care nu pot da timpul inapoi o secunda. Sunt fericiti cei care trec in nefiinta in ignoranta, nestiind niciodata ca sufletele lor au fost un loc de joaca pentru demoni ..si blestemati intru eternitate cei care au inaintea mortii revelatia.

Acestia nu-si mai gasesc linistea intre lumi.. acestia s-au pierdut de ei .. de jumatatea lor.. pentru eternitate. Doar pentru ca o spun eu .. un simplu muritor, nu inseamna ca este asa. Dar daca nu ma insel … daca totusi nu ma insel .. crucea despre care vorbesc.. e de neridicat. Si da.. cea mai mare inselatorie a Diavolului a fost sa convinga omenirea ca el nu exista.

REVELATIE

Nu mai calcase de ceva vreme in cimitir. Lespezile de piatra i se pareau reci si asa, privite din spatele gardului de sarma. Nu avea nevoie sa se plimbe printre ele, sa le simta, sa citeasca multitudinea de nume sculptate in ciment, sa se intrebe cine au fost toti acei oameni, ce au facut, cum au trait si de ce, printr-un ironic joc al destinului au ajuns cu totii in acelasi loc ?

Sute de ei … si intre acele sute cine stie cati dintre ei s-au iubit in taina, ascuzandu-se in viata dupa intamplari si dureri pentru o interzisa clipa de fericire, ca apoi sa sfarseasca impreuna, intr-un perimetru ingradit, fara sa stie unii de ceilalti, odihnindu-se intru vesnicie. Cine stie cati dintre ei s-au urat, ca astazi sa odihneasca acolo, nestiuti de nimeni, unii langa altii. Nu , cu siguranta nu avea nevoie sa se gandeasca la toate aceste lucruri, il speriau, credea cu atata tarie in destin si in eternitate incat cimitirele i se pareau locuri care trebuie ocolite, lasate in pace de cei vii. Si cu aceste ganduri facandu-i rotocoale in mintea tulburata, pasea usor, codindu-se sa intre printre portile negre si ruginite, din fier. Dar daca trebuie, trebuie .. si in final, dupa primul pas, a devenit putin mai usor.

Aleea cu dale de piatra se ingusta incet, dupa capela, lasand sa se vada tot mai mult din poteca din spatele cimitirului. O poteca.. la fel ca orice poteca.. si totusi, incarcata. Incarcata de amprenta in transcedental a doua siruri de pasi de nesters. Si-a cautat urmele, si-a potrivit adidasii si a calcat cu atentie, exact pe ele. Oare ce se va intampla acum ? Nimic. E la fel de liniste. Dar pentru prima data poate, o liniste placuta, atata de placuta incat putea sa fie confundata cu o abandonare totala, cu o explozie a sa in Univers intru eternitate, in sfarsit, atat de mult ravnita liniste. Oare acestea erau lucruri dintre cele pe care nu sufese capabil sa le inteleaga in trecut ?

”Inca o gluma minunata” isi spuse in sinea sa, zeii aveau umor, intotdeauna au, la fel de reci, la fel de impasibili si cu acelasi zambet etern si sadic in coltul buzelor. E doar un un muritor. I-ar transforma in statui din piatra si i-ar da cap in cap pana cand mainile i s-ar umple de praf, de pulbere, de var si ciment si s-ar risipi in cele patru zari. Si poate pentru ca Ei cunosc gandurile lui atat de nefiresti pentru un muritor facut din praf de oase .. zambesc..si glumesc.. pana cand se vor plictisi si il vor macina sau pana cand el, obosit si prea batut de ei, se va supune. Dar nu, nu azi, cu siguranta astazi nu !

Poteca e buna, e potrivita, iar linistea e ca un scut, o pavaza a unui strigat surd. E perfect. Ar ramane acolo daca ar putea opri timpul. Ar ramane acolo si s-ar odihni o mie de ani. Sau poate doua…sau mai multe.. n-ar mai conta, timpul ar fi oprit oricum. Poate ca tocmai aceea era cheia. Sa nu opreasca timpul, sa se opreasca el, sa se odihneasca pur si simplu, o mie de ani… sau doua.. sau mai multe, razand din punctul sau fix, timpului.

Zboara timpule…zboara… eu nu mai vin .. HA ! Ce nebunie ! “*Ratacitori cu ochii*

tulburi / Cu trupul obosit de cale / Neputinciosi cadem Stapane / In fata stralucirii Tale".

Parea raspunsul tuturor intrebarilor, parea otrava dulce curgand pe arcusul unei viori, devenind cantec in timp ce se scurge pe mana violonistului intrandu-i in piele, facandu-l sa atinga strunele mai alert, din ce in ce mai alert, pentru ca mai apoi cantecul sa se piarda in acel tipat surd, la care-i fugise gandul mai devreme. Ce nebunie ! Un viu … cautand raspunsuri intre morti. O lume .. gasind linistea intr-o alta.

Se indeparta incet, lasandu-si fiinta in urma, asezata pe una dintre lespezile reci, odihnindu-se. Si a iesit pe portile negre si ruginite… altceva.. altcineva.. poate doar un avatar, poate doar o iluzie care se va risipi in vant, sau poate pur si simplu nu a iesit nimic. Si nimicul .. poticnindu-se pe alei pietruite, sutand cu adidasul cate o piatra de pe drum, privind cu ochii mari spre cer, sau la castanele cazute, se indeparteaza pierzandu-se in lume, pentru ca intr-o zi sa se reintoarca acolo unde si-a lasat sinele si sa se regaseasca, pentru eternitate.

TREZIREA

Statea acolo ca si cum ar fi fost din piatra, ca si cum nu s-ar fi putut desprinde de punctul imaginar din aer pe care il fixa cu privirea, ca si cum timpul si spatiul ar fi intepenit acolo si el era dator sa nu se miste. Coloanele de sustinere ale sufletului sau pareau prea subtiri sub povara trairilor si amintirilor si pareau ca cedeaza pe rand, surpandu-se incet, pentru a lasa in urma un nor de praf si mult grohotis. Nu isi putea trezi demonul, era prizonierul celeilalte valente, aceea de care s-a temut mereu, aceea care i-a facut cel mai mult rau, intre cele doua masti … masca zambitoare.

Dar cum trezesti un demon cand ai mai mare nevoie de el… cum ? Cum il chemi, pe ce nume .. va raspunde oare la numele tau ? Nu il trezesti, se trezeste singur, vocea firava a fratelui geaman si pirpiriu reuseste intr-un tarziu sa il zdruncine suficient de tare. Si e atat de bine ! Ca si cum niciodata nu s-ar fi intamplat nimic, ca si cum nu ar fi existat amintiri, soapte, plansete, voci. Perfectiunea unui suflet de sticla. Isi aduna gandurile zambind. Era incredibil. Era ceva ce nu putea sa inteleaga. Parea ca se intamplase totul si defapt, nu se intamplase absolut nimic. Putea foarte bine sa fie o poveste, o inchipuire, altfel nu se putea justifica starea.

Dar nici ca mai conta, demonul isi intinsese aripile protector si cateva falfairi maturasera totul, lasand loc altor ochi, altor suflete, altor curiosi atrasi precum moliile de lumina becului care arde. Si era mai furios ca niciodata pentru ca aproape murise si asta se simtea in fornaitul narilor sale, in ochii adanci si in sange. N-ar mai fi lipsit mult si n-ar mai fi zburat niciodata. Aripile i-ar fi devenit inutile, in timp s-ar fi atrofiat si ar fi ramas doar o amintire a unui aparent chip de lut, pedepsit de alti demoni. Asta.. daca nu s-ar fi trezit. Un fulg de zapada poate uneori sa iti rastoarne lumea. Se poate inversuna inghetand pe ascuns mici bucatele din tine, pentru ca intr-o zi sa iti fie frig, tot mai frig, desi in tine arde dintotdeauna focul.

Un mic fulg de zapada poate aduce iarna, atunci cand mandria te impiedica sa o vezi venind. Si te prinzi in dansul lor, al fulgilor de zapada, care cad feeric peste tine, ca si cum nici n-ai mai avea nevoie de focul din care te-ai nascut. Ca si cum ai fi apartinut vreodata iernii. Sorbi din pipa cu putere. Aroma patrundea in plamani odata cu viata, odata cu toamna, odata cu senzatia de putere si libertate, ducandu-l cu gandul la pacatul tuturor pacatelor si poate acelasi care era sa-l piarda din nou: mandria. "E impotriva firii tale sa continui, sau e impotriva firii tale sa te opresti ?" parea ca-i rasuna o voce in corp, ca un tunet. Dar cum sa te opresti, cand fulgi de nea ti se aseaza permanent in palma ? Cum sa lupti impotriva sevrajului cand in fata ta se astern alte si alte pulberi albe, cum sa gasesti motivatia ca merita sa te opresti ? O vei face intr-o zi. Atunci cand fulgul de zapada va alege sa se topeasca in palma ta de foc, fara sa stie ca nu-l vei lasa sa se topeasca.

Dar oamenii .. sunt pana la capat oameni. Si nimanui nu-i pasa.

Gandurile pareau sa prinda viata si contur in fumul care iesea din pipa. Secunde, clipe, amintiri, momente, atingeri, se risipeau in aerul celor patru pereti. Inca un fulg de nea. Se va topi alaturandu-se in eternitate imbratisarii .. sau va incerca sa ucida ? Nimanui nu-i pasa. S-a trezit, in sfarsit … s-a trezit. Ce sa faca primul lucru ? Ce sa fie ? … nimic. Undeva, in aer, un fulg de zapada planeaza spre primavara. Primavara inunda din el, nu mai gaseste iarna, nu mai gaseste nicaieri acel ceva care aducea nepretuita racoare.

E tot mai cald, din ce in ce mai cald si soarele e neindurator si mut, privind ca un martor inutil la dansul micului fulg de zapada. Curand, intregul decor din jur dispare, dispare caldura, dispare frigul, dispar ceilalti fulgi, dispar zambetele si rasele, dispar atingerile si cuvintele, dispar toate cele reale si ireale si inunda … nimicul. Eternul… nimic.

CREDINTA

Era una dintre acele nopti in care realitatea se amesteca in mintea sa haotic cu alte planuri necunoscute, misterioase, indepartate de aceasta lume. Ridurile de pe chipul ravasit, parul dezordonat si nespalat pe care-l strangea in pumni, unghiile zdrentuite, erau semne ale unor macinari sufletesti care durau de prea mult timp.

Oriunde ar fi privit in intuneric, se nastea un chip hidos care odata ce prindea contur se repezea spre el cu ura, cautand parca o deschizatura prin care sa-i fure sufletul. Isi mai turna un pahar din vodka ieftina, dand la o parte cu cealalta mana mucurile de tigari pe care le adunase in jurul sau. Paharul de vodka pe jumatate plin, cazu de pe masa neatins si se facu cioburi. Fusese avertizat nu o data ca se vor intoarce, ca nu va mai fi suficient sa-i ignore. Si totusi nici o urma de teama nu se intrezarea in ochii sai. Poate doar o dezamagire profunda.

Nu putea sa fie mai mult decat una din acele nopti. Intra din nou in amortire, in lumea vie a gandurilor sale, cand usa camerei i se tranti cu zgomot, pentru ca apoi deschizandu-se, sa prinda avant din nou spre perete si sa intepeneasca acolo cu un trosnet sec. Scrumiera

incepu sa trepideze pe masa, zgaltaita parca de cutremur. De unde gasisera oare suficienta putere? Nu era doar una din acele nopti. Se ridica in capul oaselor, cu calm, isi imbraca paltonul, stranse in mana crucifixul din buzunarul hainei si iesi in strada. Nici macar o stea pe cer. Norii dansau parca dansul nebuniei, manati de vant intr-o hora frenetica. Pasii il duceau agale, pe trotuar, spre biserica. Sa fi trecut luni de zile de cand nu-i calcase pragul.

Frunzele luate de vant il loveau in fata in timp ce incepea sa picure peste parul lui unsuros. Ochii privira spre cer si coborara umil in pamant, intr-o secunda. N-ar fi trebuit sa privesca in sus, se simtea ca si cum un deget divin i-ar fi patruns acuzator, chiar in rana deschisa in el de timp. Biserica il astepta la fel de gri. Niciodata n-o privise cu atata atentie ca acum. Turnurile inalte, ascutite, impodobite cu demoni ciopliti in piatra, crucea din varful turnului cel mare care parea sa strapunga norii, portile din lemn masiv, il faceau sa se simta mic si lipsit de substanta. Intra. Doar sueratul vantului il acompania la ceas tarziu de noapte, intre peretii reci. Sau poate nu.

Cazu in genunchi si se tara asa, pana in fata, la altar, unde ramase cu capul plecat, sprijinit de pumnii stransi, murmurand cu buzele uscate. Privi in stanga sa, silueta parintelui reusi sa-i atraga atentia. Aparuse acolo, langa el, pe nesimtite, privindu-l din picioare cu chip de ceara. “Te asteptam. De vreme buna n-ai mai calcat pragul bisericii. Te credeam pierdut.” “Dar …sunt pierdut.” “Cu totii suntem. Si totusi..” “Si totusi..” Cu o zvacnire brusca, strainul scoase crucifixul din buzunar si-l lipi cu palma intre ochii parintelui, apasandu-l cu putere. “Acesta nu-i ca cele de care te-ai inconjurat, parinte ! EXORCIZAMUS TE !!!” si ecoul rasuna din perete in perete..in perete..printre coloanele de piatra. Ochii parintelui se umplura de sange si in timp ce crucifixul ii lasa o urma adanca si neagra in carne, desi un zambet sfidator ramanea neclintit pe chipul sau. Iar strainul simtea argintul din mana sa tot mai greu, tot mai fierbinte, iar mintea sa jongla cu cele mai dureroase momente ale vietii sale, facandu-l sa le retraiasca din nou, pe rand, comprimate in cate o secunda care parea o vesnicie.

Demonizatul tragea tot mai greu aer in plamani, sub povara crucii, mutilat de durere, scrasnind printre dinti: “Ai pierdut totul ! Nebunule !” “Nu mi-am pierdut credita !” Biserica ramase in amortire. Ecoul pasilor se auzea venind de peste tot, calatorind haotic intre cupola si podea. Langa altar, cu mainile contorsionate, ca si cum ar fi cautat cu ultimele puteri aer, cadavrul parintelui zacea cu ochi de sticla, in sfarsit izbavit de zbucium.

Stainul pasea agale, printre portile uriase deschise, deschizand bratele intr-un gest cu care parea ca imbratiseaza intreaba lume. Trase aer puternic in piept .. si ochii sai stralucira, rosii de sange.

DETINUTUL 11275

O numeau institutie disciplinara, insa era defapt o puscarie politica. Sute de oameni isi gaseau sfarsitul intre zidurile gri de beton, dupa ani si ani de corvoade si umilinte.

Sunetul lanturilor, scrasnetul zalelor le bantuiau visele noapte de noapte.

Umblau ca niste fantome indeplinind sarcini sisifice spre satisfactia morbida a gardienilor cu figuri de piatra. Detinutul 11275 sosise de curand. Nu se stia despre el decat ca fusese in trecut un cleric influent, acel gen de om care avusese grija ca painea sa fie zilnic impartita infometatilor de la usile bisericilor. Era inalt si uscativ, cu ochi in care parea ca se nastea, la fiecare clipire, o alta supernova. Il batusera crunt si il aruncasera in celula plin de vanatai, asa cum facusera cu toti ceilalti, si-i dadusera un numar. Un numar cu care trebuia sa se identifice si la care era ogligat sa raspunda in loc de nume.

Figura lui calma in fata oricarei sarcini i s-ar fi dat, enerva la culme sufletele negre ale tortionarilor sai. Si poate din acest motiv, era cel mai batut si mai batjocorit. Isi petrecea putinul timp liber mangaindu-i pe colegii de celula alaturi de care era inghesuit intre cei patru pereti mereu umezi si incarcati de igrasie. Carisma sa calma sufletele chinuite si cuvintele sale mangaiau ca o palma parinteasca. Chiar si gardienii care il chemau periodic la “interogatoriu” pentru a fi batut si spalat cu apa rece cu furtunul, o faceau cu o stranie teama in suflet, cu un sentiment despre care incepusera sa vorbeasca intre ei si pe care nu si-l explicau.

Noul detinut parea insa preocupat mai degraba de soarta lui 11213, unul dintre colegii de suferinta, caruia avea grija sa-i dea zilnic curaj pentru a merge mai departe, imbarbatandu-l cu bizare cuvinte. 11213 fusese intemnitat pentru ca avusese curajul sa sara in sprijinul unui batran care strigase in gura mare pe strada impotriva sistemului. Cand militienii s-au repezit la el cu bastoanele, 11213 s-a napustit intre ei, scotandu-l pe batran din ghearele lor, mai mult mort decat viu. Batranul s-a tarat mai departe, pe trotuar, departe de privirile pline de ura. Dar a ramas el. Cu catuse la maini, lasand in urma o familie saraca, infometata, lipsita de sprijin. Si noptile il gaseau chircit pe lespedea lui de lemn, murmurand numele celor dragi, rugandu-se noapte de noapte sa-i fie scurtat chinul. Si-ar fi pus de mult capat zilelor daca nu ar fi existat mereu noul detinut care sa-l opreasca, spunandu-i de fiecare data: “Orice, numai asta nu! Nu e dreptul tau. Mergi mai departe. Si ia-ti crucea cu tine. Curaj !”

Ziua fatidica a venit odata cu clipa in care 11213 a fost chemat din nou la “interogatoriu”. Cand l-au adus in celula, abia mai respira. In aceeasi noapte s-a stins, cu oasele frante, murmurand o rugaciune pentru sufletele tortionarilor sai si pentru linistea celor dragi. Noaptea se arata noagra de aceasta data, cu o luna plina aproape rosie, aerul tras in piept ineca plamanii. Detinutul 11275 s-a ridicat in capul oaselor si cu ochii inchisi a atins zabrelele celulei, care au trosnit, lasand usa grea sa se tranteasca de perete. Doi dintre gardieni s-au repezit intr-acolo pe coridoare, agitand bastoanele in maini, cu ochii injectati de furie. S-au oprit insa tintuiti in loc, la vederea siluetei inumane, stralucitoare, care se apropia de ei din capatul celalalt al coridoriului.

Si pe masura ce se apropia, chipurile li se contorsionau de groaza, trupurile li se incovoiau, oasele le cedau si se pravalira cu coastele frante incepand sa simta fara a fi atinsi, lovitura, dupa lovitura, dupa lovitura. Ochii lor incremeniti priveau chipul grotesc care se apleca peste ei privindu-i nepasator cum convulsioneaza. Simteau cum piepturile le sunt scrijelite de cea mai groaznica lama de pumnal, in timp ce in carne li se contura simultan acelasi 11275. La auzul strigatelor de groaza, alti trei gardieni navalira pe

coridoare, trezindu-se in fata unui spectacol macabru.

Corpurile cazute ale colegilor lor incepusera sa arda, din interior, prefacandu-se incet in cenusa, in fata lor. Groaza le cuprinse sufletele si cu gesturi stangace se napustisera in prima celula goala pe care o gasira, inchizandu-se inauntru. Stateau ghemuiti, ocupand fiecare cate un colt, privindu-se pe furis in intuneric. Frigul.. un frig incredibil intrase printre zabrele si igrasia incepuse sa se scurga incet, de pe pereti, peste ei, picurand din tavan cu miros de tamaie. Nebunia le dadea tarcoale, a mai durat un moment pana sa se repeada unul la celalalt, izbindu-se cu capetele de pereti, frangandu-si oasele, muscand unul din celalalt, pentru ca in final sa se prabuseasca sub povara pacatului, trasi intr-o alta lume de umbre negre care emanau durere si suferinta eterna.

Luna nu-si terminase inca drumul pe bolta intunecata cand incuietorile celulelor incepusera sa scrasneasca la unison, sfaramandu-se, deschizandu-se una dupa alta. Se sfaramau incet zidurile, iar praful lor se ridica spre cer tras parca intr-un vortex puternic nascut din nimicul noptii. In jurul distrugerii, o silueta inalta radia, in timp ce se comprima incet intr-o forma de stea, tot mai mica si mai stralucitoare, devenind un punct care sugea din interiorul sau, intunericul noptii. Si apoi liniste. Dimineata urmatoare zile, gasi detinutii intinsi pe jos, pe nesfarsita campie verde din fata puscariei. Se trezeau rand pe rand, cu fetele radiind de fericire, ca si cum nu ar fi existat un trecut, ca si cum n-ar fi existat suferinta, ca si cum s-ar fi nascut din nou, fara amintiri, fara destinatie.

Si tot rand pe rand, apucau poteci diferite, pierzandu-se in zare saltand precum nebunii veseli sau precum copiii care in inocenta lor nu au ochi sa vada macabrul realitatii unei lumi sortita mortii. Nimicul parea planeze peste toate. A doua zi spre amiaza, o pagina rupta dintr-un ziar facea rotocoale in vant printre ruinele fumegand, oprindu-se in mana unui strain inalt si uscativ, cu ochi negri in care parea ca se odihneste insusi timpul.

“Cititi totul despre misteriosul incendiu care a mistuit puscaria din Dealul Negru. Nu au existat supravietuitori. Detalii pe pagina 2.”

120 DE SECUNDE

Cu talpile goale, pe drumul de munte batatorit chiar de el in ani si ani de zile, batranul pustnic isi cara in spate legatura de vreascuri pentru foc. Noaptea se lasa apasatoare peste el, conturandu-i spatele garbovit sub povara anilor si a lemnului greu.

Undeva, la capatul potecii, o casuta din lemn, cu scanduri strambe, taiate din trunchiuri de copac, il asteapta. E aceeasi casuta de ani si ani de zile, de cand pusese pentru prima data piciorul in acea padure uitata de oameni. Pe atunci era doar un tanar fugar cu sufletul ravasit si nu avea la el decat un rozariu pe care il strangea in pumn cu putere. Asa isi amintea batranul despre trecut, in timp ce lega pas cu pas, drumul istovitor, presarat cu pietre ascutite si taioase. Si pe masura ce se apropia de casuta, era zguduit de infioratoarea liniste.

Nici o pasare nu se mai auzea cantand, nici o frunza nu mai fosnea, luna incepuse sa se arate pe o bolta inghetata, frigul se lasa usor, paralizant, aducand cu el primele semne ale iernii iminente. Senzatia din sufletul batranului nu se compara cu nimic. Niciodata nu mai simtise atat de intens, niciodata in mintea lui nu mai revenisera amintirile atat de puternic, niciodata nu se simtise mai neajutorat si mai pustiit. Ca si cum toata natura din jurul sau ar fi prins viata si l-ar fi privit cu adanc repros. A ajuns. Cu genunchii tremurand, se lepada de incarcatura de vreascuri.

De cum intra inauntru un val de frig il cutremura. Un altfel de frig. Din acela care iti ingheata inima. Batranul se repezi la un sertar si scoase de acolo rozarul pe care il pastrase cu sfintenie din tinerete. De cand ramasese in acea padure, nu existase macar o singura noapte in care sa nu il intoarca pe toate partile, spunand o rugaciune pentru fiecare margea din lemn, rugand mila si indurare, in genunchi, pe marginea patului din lemn acoperit cu frunze. Si asta facea si acum, cu mainile inclestate pe rozariu, cu ochii goi, privind undeva intr-un punct si murmurand necontenit. Imaginile apareau in mintea lui obsesiv, clare, cutremuratoare … la fel ca atunci…demult … Era seara.

O luna enorma si galbena isi arunca lumina peste cladirile vechi. Aerul avea un parfum aparte. Ar fi putut fi o noapte minunata. Pe strazile inguste din dale de piatra, un pluton se deplasa in cadenta. Plutonierul, un tanar cu figura inexpresiva, ordona soldatilor sai “stop” si “pe loc repaus”. A durat doua minute, 120 de secunde in cap, sa le dea ordinul. Nici un civil nu trebuia sa scape, fie batran, femeie, copil. Plutonul s-a destramat imediat si soldatii au inceput sa intre din casa in casa.

Plutonierul isi aprinsese o tigara. Incepura sa se auda primele urlete, primele rugaminti, primele rafale de arma. Haosul se instalase intre cladirile si asa ciuntite dupa primul bombardament. Oamenii alergau innebuniti pe strazi, fara vreo directie, cazan la un moment dat mitraliati, in balti de sange. Mame cu copii de mana cadeau sub gloante, sub privirile calme ale plutonierului. Tigara ajunsese la jumatate, fumul ei se amestecase cu mirosul de sange si-i patrundea in plamani.

Se ridica de pe lespedea de piatra si incepu sa paseasca agale pe strazi, calcand cu talpile bocancilor in baltile rosii. O lumina care palpaia la una dintre casele din departare reusise sa-i atraga atentia. A durat o secunda, apoi lumina s-a stins si nu s-a mai zarit niciodata. Cu pasi tot mai repezi, mistuit de curiozitate, se indrepta pe alee in jos, pana cand ajungand in dreptul usii, isi propti bocancul pe clanta si impinse cu putere.

Usa se tranti de perete cu un trosnet sec si cateva tipete rasunara din intuneric. Auzea inimi batand si respiratii accelerate, simtea in aer panica, groaza, suferinta. Scoase din buzunar bricheta sa cu benzina si o aprinse. Zeci de chipuri de copii, chipuri de ceara, il priveau cu ochii mari, intrebatori, speriati, iar din mijlocul lor se ridica un batran carunt, cu vestmant simplu, preotesc, care se apropia de el cu mainile ridicate si cu o privire blajina, rugatoare. Plutonierul privi o clipa in ochii albastri ca cerul ai batranului, ca si cum ar fi incercat sa vada prin ei si dezamagit il trimise la podea lovindu-l cu patul pustii. Alte cateva tipete scapara in incapere, apoi amutira, ca si cum acolo in intuneric, copiii s-ar fi stiut protejati, invizibili.

Plutonierul isi mai aprinse o tigara, si-o aseza in coltul gurii si la fel de inexpresiv isi

potrivi bine pe corp pusca cu pat rabatabil. Pentru ultima data in noapte, se auzira rafale si tipete. Inainte sa termine tigara care-i atarnase in coltul gurii, schimbase deja doua incarcatoare. Sangele i se scurgea din nou printre bocanci. Se apleca si din buzunarul preotului ciuruit de gloante, scoase un rozariu din lemn. Il privi si-l puse in buzunarul sau, ca pe un trofeu de razboi. Avea insa o senzatie bizara, de amar in gura si in suflet.

In timp ce mitralia fara ca vreun muschi de pe chipul sau sa se miste, i se paru ca isi vasuse de mai multe ori propria fetita intre acei copii, in intuneric. Era imposibil, o lasase acasa, alaturi de sotie, in siguranta, la sute de kilometri departare. Fusese cu siguranta doar o halucinatie macabra, probabil oboseala…probabil toate acele morti .. A doua zi insa dupa noaptea insangerata, plutonierul citea cu chipul schimonosit de durere scrisoarea prin care venea cumplita veste. Arsesera. Amandoua. Fiintele lui dragi, scumpa lui sotie, iubita lui fetita. Cumva, casa se aprinsese de la un fulger care lovise nucul din curte. Cumva, nu reusisera sa iasa din casa. Dupa rapoartele primite, ele mureau la ora la care el isi aprindea cea de-a doua tigara.

De atunci, se pierduse de el. Definitiv. Simtea cum rozariul il arde in palme ori de cate ori incearca sa il atinga. Din pricina nebuniei fusese dezlegat de obligatiile militare si lasat sa haladuiasca pe strazi ca un nebun. Dormea pe unde apuca, manca din gunoaie. Uneori, manat de foame, haituia sobolani in intuneric. Asa, zbuciumat, parasise orasul, parasise oamenii, parasise tot ceea ce cunoscuse, se indepartase de toate. Asa pasii il adusera intr-o buna zi, la marginea padurii. Padure care il primise, asa chinuit. Padure care il hranise. Padure de care se temea si de la care se astepta cas intr-o buna zi…sa-l inghita. Si erau atat de vii amintirile batranului.

Si rozariul il ardea din nou. Atat de tare incat in palme, cu un contur negru, i se impregnase urma margelelor. Iar el continua sa murmure, sa se roage. Rozariu incepuse sa fumege, margelele incepeau sa cada, cuprinse de flacari, la picioarele sale, alunecand pe dusumea, rostogolindu-se in jurul sau. Dar el nu se misca din loc.

Chiar dupa ce straiele sale fusera cuprinse de flacari, era tot acolo … neclintit, murmurand fara incetare aceleasi si aceleasi cuvinte .. “Dumnezeul meu, iarta-ma !”

PLACEBO

In lumina galbuie a lunii, imbratisata de noaptea albastra si rece, pe coama dealului impadurit, manastirea parea mai degraba infricosatoarea marturie a unor vremuri de demult apuse, decat un loc atins de Dumnezeu. Totul era cufundat in adormire la acel ceas tarziu si poate doar urletul lupilor amintea ca acel cadru e viu si nu fantasma aruncata pe panza a vreunui pictor smintit.

Chilia sa insa radia de lumina calda a lumanarilor imprastiate peste tot inauntru. Undeva, in mijlocul incaperii, ingenunchiat pe lespedea rece de piatra, spargea tacerea noptii cu murmurul sau: “Dumnezeul meu, daca totul este desertaciune ?

Daca “a crede” inseamna cu totul altceva decat i-a fost dat omului sa cunoasca pana acum? Poate ca toate cele pe care le credem, de cand ne trezim pe acest pamant si pana inchidem ochii, se nasc tocmai din pricina nevoii noastre lumesti de a le avea si a le simti. Daca e asa, lipsa credintei ne pune in fata adevarului. Care adevar, ar fi nimicul. Oare nu umpli tu totul Doamne ? Si poate ca daca m-as indoi de asta, nu ai mai umple nimic. Sunt pierdut… atat de pierdut. Gandul imi e potrivnic. Daca nu am crede ca iubim, ca simtim, ca ne temem, ca gresim, ca dorim, ca avem sau nu nevoi, ca Esti acolo, am ramane goi in fata Adevarului ? Si trebuie, Dumnezeul meu, sa credem in ceva ? Nu-i doar slabiciunea sufletului singur si pustiit ?”

Urletele lupilor deveneau sfasietoare, intrandu-i parca in suflet si infigandu-si coltii in molecula nemuritoare, absorbindu-i substanta. Vantul rece suiera printre grinzile prost batute in cuie ale acoperisului. Cu o figura de ceara, cu privirea paralizata parca undeva, intr-un punct din alta lume, cu gesturi mecanice, mai aprinse o bucata mare de tamaie.Mintea-i era invadata de imagini macabre, de tipetele tuturor ereticilor judecati in trecut intre acele ziduri si lasati sa arda pe rug in noapte. Lupi cu boturile insangerate apareau in gandul sau, apropiindu-se de ruguri, zmulgand cate o bucata de carne fumeganda si disparand apoi in padure. Si-i parea ca vede demonii dand ocol acelui loc, care trebuia sa fie al lui Dumnezeu. Ii vedea in ochii celorlalti frati, in gesturile si in vorbele lor mestesugite, in cautatura aspra dintre sprancenele unora dintre ei.

Le vedea sufletele mistuite de dorinte si ganduri necurate. “Si daca, Dumnezeule, eu cred in mantuire pentru ca am nevoie sa cred in mantuirea Ta? Daca-i asa … daca-i asa .. defapt, n-avem nimic. Niciodata n-am avut mai mult decat iluzie. Omenirea e o minciuna! ” Si gandul sau fu curmat de un trosnet, venit de undeva de afara. Cu mana tremuranda apuca doua lumanari din cele mari. In flacara lor vedea zeci de trupuri contorsionate care ardeau pe rug. Cu pasi stangaci, poticniti, intra in locul de rugaciune. Era pustiu, desi soapte bizare-i invadau urechile. Lasa flacara lumanarilor sa cuprinda incet totul, si lemnul se aprinse pe loc, dansand un dans luciferic pe pardoseala, atingand cu degete rosietice altarul. Incet, fumul negru incepea sa cuprinda totul.

Un ras bezmetic puse stapanire pe el si ecoul rasetelor sale se auzeau pana la chiliile fratilor de la etajul superior. Fratii se trezeau pe rand, cu ochii injectati de teama, cu plamanii negri de fum, urland a neputiinta si a moarte. Iar el .. razand din ce in ce mai tare, strangand pumnii, fugea in noapte spre padure, ca o naluca neagra ratacita pe Pamant. Si rasul i se transforma in urlet.. zeci de colti ascutiti trageau de el din intuneric, imprastiindu-i sangele cald pe trunchiurile copacilor.

Era sfasiat..in noapte si ingenuchiat, isi cauta Dumnezeul in ochii de sticla ai lupilor flamanzi. “E oare.. Dumnezeul meu, ceva mai mult decat atat ?”

NIHIL SINE DEO

Iarna grea isi tragea troienele incet incet tot mai departe de oras, mistuita de primavara. Blocurile erau tot acolo, neclintite, sub un cer plumburiu si reuseau sa-i induca de fiecare

data fara echivoc o stare de profunda tristete. Uitase si ziua si ora cand incepuse sa-si caute refugiul in amintire. Acolo, undeva, intr-un spatiu atemporal, construise o altfel de lume. O lume fara oameni, paradisiaca, multicolora, scaldata in raze de soare ziua si strajuita de o luna muta si galbena noaptea.

Chiar si pustiul acelei nopti imaginare era linistitor, piscurile albastre ale muntilor deosebit de inalti se vedeau albastre, ca niste umbre conice, impunatoare.

Clipi.

Era in statia de autobuz. Un autobuz care trebuia sa vina sau care venise deja si plecase. Cine stie? Nu avea decat sa-l astepte pe urmatorul. Prezenta sa pe Pamant era de multe ori doar fizica. Daca si-ar fi putut desena sufletul, ar fi inmuiat degetele in uleiuri de diferite culori si le-ar fi tras apasat peste o coala alba, la nesfarsit, pana cand culorile s-ar fi disipat de tot, absorbite de coala alba si un curcubeu haotic ar fi ramas marturie zbuciumarii. Si ar fi vrut sa inteleaga acel amalgam de sentimente, de bucurii si dureri, de satisfactii si regrete, de liniste si neliniste, toate acele polaritati opuse si totusi imbratisate care bombardau necontenit crusta sufletului sau, sfaramand-o incet incet. Autobuzul opreste. Duce intr-un loc banal, neinteresant, un loc la fel ca oricare altul in care nu avea sa se intample nimic cu adevarat interesant. Nici un autobuz n-a dus niciodata cu adevarat intr-un loc interesant.

Cel putin, asa i s-a parut mereu. Gasea fascinanti ochii oamenilor din jur. Erau ochi de toate felurile..tristi, banuitori, veseli, goi, plini de emotie, obositi, patrunzatori, inexpresivi. Pana in clipa in care toti ochii pareau sa-i sfredeleasca retina, cu priviri hipnotice. Poate ca nici nu se afla acolo, poate ca nu se afla defapt nicaieri, poate ca nici nu exista sau poate ca era doar umbra a ceva ce exista cu adevarat intr-un alt fel, intr-un alt loc. Sau poate ca era doar o reprezentare a unui gand.

Dar un gand nu poate sa coboare dintr-un autobuz, nu-i asa ? Si mozaicul de oameni din jur era la fel de trist. Alergand in toate directiile, grabiti, preocupati, interesati de plata impozitului, interesati sa nu intarzie la servici, sa ajunga la timp la posta, sa ia copilul de la gradinita, sa ajunga la masina, sa cumpere o cartela de telefon. Si pentru fiecare dintre ei, totul s-ar fi putut termina exact in clipa in care privirea sa i-a surprins. Oare ei stiau ? Oare intelegea cineva cu adevarat in tot acel mozaic de culori ca nu este decat un firicel de praf cu importanta unei nano granule in Univers ? Sau poate ca nu privea lucrurile din capatul corect. Viata e vesela, e multicolora. Si soarele e undeva pe cer si straluceste pentru toti.

Copacii strajuiesc strazile plini de viata, floraresele aranjeaza covoare de flori, e freamat si zumzet e viata. Undeva acolo sus, un Dumnezeu blajin si bun vegheaza peste destine. Blocurile nu sunt gri, sunt aurii, in razele soarelui care anunta o primavara minunata. Iar autobuzul chiar duce intr-un loc in care ceva interesant se va intampla, va gasi cumva acel ceva, il va cauta si va zambi gasindu-l. Vantul adie caldut peste fruntile incruntate si le descreteste, buzele incordate se transforma in zambete.

E viata in toate, e viata in aer, in apa, in pamant. Sau poate e doar gandul sau, de fiinta imobilizata intr-un pat de spital, redusa la tacere verbala, cu o minte libera sa alerge in

voie pe campii verzi sau gri, dupa cum binevoieste sa le deseneze. Si poate din cand in cand, pe buzele uscate de sete, se intrezareste timid…un zambet. Sau visa ?

PARTEA CEALALTA

Un alt cosmar. S-a trezit din nou, in mijlocul noptii, cu spatele siroind de transpiratie rece. Tremura. Parul ei ud se lipea de pielea iritata de lenjeria aspra de pat. Dormise. Si de fiecare data cand dormea se termina prost. Realitatea era ca se temea sa doarma. O obseda ideea ca ar putea ramane captiva acolo pentru totdeauna, intre lumi, prizoniera a propriei imaginatii, a unei lumi ingrozitoare zamislite de un creier asupra caruia nu avea suficienta putere, dar care totusi, era al ei si prin urmare, nu se putea detasa de el. De aceasta data visase caini.

Caini fara piele, a caror carne cruda mustea de sange. Caini care o haituiau intr-o lume pictata parca de Dali, un desert portocaliu si arid, biciuit de cate o rafala de vant. Un desert din ciobori de sticla portocalie. Deasupra, un cer albastru deschis pe care pluteauusor in deriva cuburi multicolore, gaurite pe dinauntru. Lilieci uriasi survolau acest peisaj, cu batai de aripi line, incercand sa simta o cat de mica vibratie. Si atunci cand o simteau, se repezeau asupra prazii cu boturile lor uriase, sfasiind orice fiinta vie suficient de docila incat sa stea pe loc.

Asta se intamplase si in aceasta noapte, asa scapase de cei patru caini descarnati care o urmareau cu boturile pline de bale care le curgeau printre coltii galbeni. Si totusi, de luni de zile, noapte de noapte, ceva o aducea mereu in acelasi loc. Era un fel de provocare, invatase sa supravietuiasca acolo, intre creaturi diforme. Inventase incetul cu incetul o lume pe care incepuse sa o bantuie si sa o cunoasca, dar pe care nu o putea controla. Noaptea, milioane si milioane de insecte stralucitoare aidoma licuricilor se ridicau dintre firele portocalii de sticla ale desertului si pluteau in aerul unei nopti mov.

Doua luni imense guvernau noaptea bolta cerului, care spre dimineata se lasa mangaiata de trei sori indepartati. Atat de indepartati incat, desi era luminata din trei parti diferite, desertul portocaliu se afla mereu in penumbra. Bizar cum acelasi creier reusise sa imbratiseze in acelasi loc frumosul cu macabrul. Undeva spre marginea desertului, un copac urias cu trunchi poros isi ridica crengile goale si spiralate aidoma unei impletituri de nuiele. Iar marginea…era cu adevarat o margine. Din ea se revarsau intr-un abis fara fund, la nesfarsit, tone si tone de praf colorat de sticla, care erau pur si simplu supte cu o forta fenomenala undeva in adancuri. Fiintele acelei lumi erau insa letale.

Oameni injumatatiti, cu membrele descarnate isi plimbau oasele putrede fara scop si fara tel, insfacand din cand in cand cate o vietate care le aparea in drum si sugandu-i seva, infruptandu-se din ea cu dintii putrezi. Serpi cu spini ascutiti pe toata lungimea pielii isi unduiau corpurile noaptea, ascunzandu-se ziua sub oblojirea sticlei. Roiuri de insecte mici a caror intepatura lasa in urma cavitati purulente pe pielea oricarei fiinte blestemata sa bantuie acel peisaj, apareau la fiecare eclipsa a celor doua luni si singurul lucru care le tinea departe erau dintr-un motiv necunoscut ramurile batranului copac. Visul insa se schimba. Incepuse ca o joaca. Apoi, in timp, ea construise o lume. O lume care nu mai era stapanita ci punea stapanire pe ea, fizic.

De fiecare data-i era tot mai greu sa se intoarca. De fiecare data era tot mai aproape de a fi sfartecata de ghearele vreunui animal grotesc imaginat tot de ea. Si erau tot mai dificil pentru imaginatia ei sa supuna salbaticia acelei lumi. Nu mai era suficient sa-si doresca sa dispara un element, pentru ca el sa dispara pur si simplu. Deseori era tot acolo, privind-o amenintator, maraind, urland, pufaind sange, si abia dupa ce aduna toata seva sufletului ei intr-o concentrare dureroasa, reusea sa se trezeasca in patul ei, intre cei patru pereti. Neglijase casa in care statea. Petrecea cea mai mare parte a timpului incercand sa-si pastreze ochii deschisi. Teama de somn o distrugea. Cearcane vinetii erau adanc sapate sub orbitele ei. Abia daca mai manca, atunci cand is amintea. Toate simturile ei erau unite intr-unul singur, pentru ca nu cumva sa adoarma. Si de fiecare data, in final, epuizata, adormea. Ca si acum, cand adormi parca intr-un strigat de disperare, cu figura mumificata in tipat.

Si s-a trezit din nou, in mijlocul furtunii de praf portocaliu. Undeva in departare, siluete de caini se apropiau. Copacul era departe. Ea sapa cu disperare in nisip, cu mainile, cu unghiile, taindu-se in particulele fine, incercand sa ajunga pe partea cealalta, incercand sa se ascunda, sa iasa din cosmar, cumva, sa alunece in realitate. Insa toata concentrarea se consuma de aceasta data intr-un ecou surd. Si sapand fara oprire, mainile insangerate s-au oprit intr-o pelicula tare, transparenta, de cristal. Ochii incercanati i se umplura de lacrimi si buzele uscate nu mai schitau nici un gest. Era inmarmurita, ingenunchiata undeva deasupra camerei sale, privindu-se prin pelicula de cristal dormind in patul ei, pe asternuturile aspre.

Dormea adanc … fara sa dea vreun semn ca se va mai trezi vreodata.

UMBRELE

Umbrele se contorsionau in mintea fetitei incremenite de spaima. Luau forme pe peretii scorojiti si o asaltau unduinu-se pe plapuma ei, sub razele de lumina rece a lunii. Nu putea sa inchida ochii pentru ca o asteptau acolo, in intuneric, cu gheare ascutite, tragand de carnea ei, incercand sa-i franga oasele, fugarind-o prin toate hatisurile imaginatiei.

Si asta se intampla noapte… dupa noapte… dupa noapte. Devenise tot mai dificil sa faca diferenta intre iluzie si realitate. Incepuse sa dea o forma fiecarei pete de cafea, de noroi, de sange. Si toate formele pe care le gasea, inchipuiau figuri de demoni ale unor alte lumi, care de acolo, din interiorul petei, o sfredeleau cu privirea. Incepuse sa-i vada in ochii copiilor cu care se juca, simtea ca Ei o pandesc de undeva, din sufletele lor inconstiente.

In timp, incepuse sa se retraga. Joaca ei se petrecea intre cei patru pereti, pana la ora inserarii cand inima i se micsora tot mai mult de spaima, caci umbrele aveau sa apara din nou. Nu indranise sa spuna nimanui ce o chinuie, se temea prea tare de ele si de bratele lor subtiri, negre si strambe. Incerca sa para cat mai naturala in fata celor doi parinti care erau plecati zi si noapte si cu care petrecea 2-3 ore pe zi, dimineata. Fusese mereu un copil cuminte si obisnuiau sa o lase singura acasa de mica. Mancare gasea in frigider, iar

la aragaz si la prizele de curent stia bine ca nu are voie sa umble. Nimeni nu observase ca ceva in ea moare, incet incet, topindu-se ca si cum sufletul ei ar fi fost de ceara. Incepuse sa simta durerea atunci cand umbrele veneau si trageau de ea in toate directiile, incercand sa o rupa in bucati. Tipa isteric, ascunsa intr-un colt al camerei, cu genunchii la piept, insa nu era nimeni acolo sa o auda. Doar dimineata o putea salva.

Si deseori dimineta o gasea epuizata, strangand la piept o lama de cutit cu care se zgariase singura pe maini si pe picioare pentru ca umbrele sa plece, pentru ca pielea ei ranita deja sa nu le mai intereseze. Si poate de aceea privea cu sila si dispret fetitele de varsta ei care se jucau cu papusi, imbracandu-le cu fel de fel de haine, scotandu-le la plimbare cu carucioare in miniatura. Ea nu avea papusi. Papusile ar fi avut ochi iar prin acei ochi un demon ar fi putut sa o vada oricand. Iar ea stia bine aceste lucru. In acea noapte a uitat fereastra deschisa. Usa camerei s-a deschis cu zgomot si s0a trantit apoi de perete. Inima fetitei s-a oprit pentru o secunda si a sarit din pat, tragand dupa ea plapuma. Scartaitul nu inceta, usa se misca in stanga si in dreapta si pe perete incepusera sa se contureze brate cu degete lungi si diforme, colti si gheare, ochi rai de intuneric.

Vantul batea si umbrele pareau ca se dezlantuisera intr-o adevarata frenzie, intr-un dans demonic si sinistru, iar suieratul vantului parea sa fie ascunda un ritm bizar, un ritm dansant al intunericului. Si-a tras mai tare plapuma pe cap si a ascultat cu urechile ciulite. Usa de la intrea in casa se deschidea si ea cu un scartait usor. Ca si cum acele fapturi grotesti ar fi gasit gasit o cale sa se materializeze pe pamant si sa o poata insfaca definitiv, ducand-o in lumea lor oribila. Ideea ca aceasta noapte ar putea fi ultima se contura tot mai puternic in mintea micutei. Si strangea atat de puternic la piept lama de metal incat fara sa-si dea seama, se taiase si sangele picura din palma. S-a dezmeticit, gandidu-se ca singura scapare era sa infrunte raul.

Oricum era pierduta, putea sa-si dea macar astfel o sansa. Si s-a tarat. S-a tarat pe jos, pana in camera. Scartaitul usilor o zgaria parca pe suflet, auzea soapte de undeva din intuneric, urme de pasi, PASI ! Aproape, tot mai aproape de ea. Si incerca sa se lipeasca de podea, sa fie tot mai mica, sa fie invizibila. A inghetat din nou, acolo pe podea, privind in intuneric conturul umbrei enorme. Avea greutate, parchetul scartia sub pasii ei …

A apucat lama de metal si ridicandu-se in capul oaselor, ajungand doar pana la braul monstruozitatii din intuneric, a lovit cu sete, o data, de doua ori … de zece…de douazeci…fara oprire, pana cand sangele sarat improscat pe obrazul ei i-a strigat sa inceteze. Si atunci, in noapte, s-au auzit poate pentru prima data, cu adevarat, tipete. Tatal ei se intorsese acasa. Si intrase cu grija… ca nu cumva s-o trezeasca.

Din acea noapte, umbrele au disparut. Si s-a facut liniste. O liniste amortita… o liniste eterna… de mormant.

COCOON

Atunci cand in noapte deschizi larg fereastra si un miros ciudat de praf iti inunda

plamanii, cand o tristete venita parca de nicaieri incepe sa-ti sfasie sufletul, cand timpul pare ca s-a oprit si umbrele de pe pereti incep sa semene cu chipuri grotesti, cand linistea capata sunet pana devine asurzitoare, ei sunt peste tot in jurul tau. Iti miros sufletul ca niste hiene ale altei lumi, cauta gustul sangelui tau, iti ling obrazul sarat, iar tu nu stii decat ca ceva e foarte gresit.

Apoi ei pleaca, lasandu-te in noapte golit de energie si cu ochii goi. Se intorc din cand in cand pofticiosi, apoi pleaca din nou. Observa si asteapta in intuneric. In timp le vei deschide, cu sau fara voia ta, portile de care au nevoie. Rand pe rand se vor muta in sufletul tau, schimbandu-te, facandu-te sa te intrebi daca tu mai esti cu adevarat tu. In ochii reflexiei tale din oglinda vei vedea aroganta, forta, rautatea, impletindu-se cu calitatile pe care le-au gasit in tine si dand nastere unui hibrid infricosator.

Din acel moment, mai esti "tu" doar pe jumatate. Nu-l vei cauta pe Dumnezeu caci increderea in El iti va fi spulberata inainte sa apuci macar sa-ti faci cruce. Visele tale se vor transforma treptat in cosmaruri. Nu in ultimul rand, dar poate cel mai infiorator, sentimentele tale se vor contorsiona, adaptandu-se la a-ti distruge sufletul. Cand vei simti ce ti se intampla, vei fi deja vandut lor. Scanteia ta divina se va fi sufocat de multa vreme, iar emotiile tale vor fi la fel de intense ca cele ale unei statui din piatra. Spunandu-ti aceste lucruri, sriindu-le cu o mana care parca nu e a mea, imi amintesc de trecut. Imi amintesc de noapte ca de cel mai minunat lucru pe care l-a daruit Dumnezeu pamantului.

Am inteles ca singurele certitudini pe care le avem vreodata sunt amintirile noastre, lucrurile care deja s-au intamplat. Caut de fiecare data in copilarie radacinile zbuciumului meu, caut in umbrele copilariei, in vechile jucarii, in somnul meu de atunci, dar nu gasesc nimic. Doar sentimentul e acelasi, sentimentul unei tristeti fara margini si doi ochi care au ramas la fel. In reflecia acelor ochi mici de copil, am vazut atunci ceea ce vad si astazi intelegand prea putin, ceva infricosator, ceva care ma lipeste de perete si imi sopteste "TACI!"

Chiar in aceasta clipa tarzie din noapte, prezenta fantomatica din tabloul de pe perete pare a prinde viata. Intr-o alta dimensiune a gandului meu, jucariile de pe televizor se reped la gatul meu cu expresii ingrozitoare si colti ascutiti. In camera mea par a se fi revarsat neinvitate energiile neprietenoase ale unei alte lumi. Ar trebui sa gasesc puterea sa ignor senzatiile. La urma urmei totul ar trebui sa fie doar o plasmuire a imaginatiei mele. Am reusit. Pentru moment a disparut totul. M-am reintors la asa-zisa mea lume.

Nu ma mai tem acum decat de urmatoarea clipa de intuneric in care se vor intoarce sa-mi suiere in urechi.

PAMANT

Din amortire am inceput sa aud un scrasnet venind tulburator de undeva de deasupra mea. Doar nu putea sa fie … pamant. E un sunet surd, sec, infricosator, l-am mai auzit. Nu imi pot misca nici un centimetru corpul, cu atat mai putin pot deschide ochii. Si ciudat, nu-mi

simt respiratia, insa nici nu ma sufoc. Nu simt nici un fel de senzatie.

In gandurile mele, culori se combina haotic, formeaza imagini aparent lipsite de orice logica si aud mereu o voce interioara care imi spune ca acele imagini “inventate” au fost candva parte din mine. Trecut. Amintiri. Amintiri care ma impovareaza cu un apasator sentiment de vinovatie. Prea apasator. Dar asta e bine, cel putin am o senzatie. Trebuie sa ma trezesc din amortire cumva. Trebuie sa reusesc sa vad ceva, sa aprind o lumina, sa inteleg. Din nou acel sunet sec, infundat, venind de undeva deasupra mea. Ce scrasnet incredibil ! S-a oprit. E liniste.

E prea liniste si prea intuneric si nu reusesc sa-mi amintesc ce faceam acum o jumatate de ora. Poate ca dormeam, cu siguranta dormeam si urmeaza sa ma trezesc, iar ceea ce traiesc acum e un vis. Dorm deci si in continuare, cu siguranta. Dar nu pot sa deslusesc daca trec secunde, minute sau ore. Nu reusesc sa numar nimic. Nu stiu de cand sunt in aceasta stare, incep sa simt, dar ceea ce simt e neplacut. E frica ! Simt ca imi e frig si in gandurile mele se aduna rand pe rand chipurile celor dragi mie. Acum am acea senzatie de apartenenta la amintiri, e ca si cum sunt acolo fizic si-i recunosc pe toti, in timp ce trec pe langa ei, simtindu-le vibratia. Ce ciudat, din moment ce eu sunt aici. Aici…unde? Amintirile iau culoare.

Eu mic alergand pe o alee in bratele bunicilor, frunze de castan cazute pe jos, mama, fratii, lacrimi pe care le-am provocat, vorbe pe care le-am spus, palme aspre de cersetori intinse spre mine, zambete, jigniri, minciuni, fericire, nefericire, cadavre, fiecare traire, fiecare sentient, fiecare secunda de care apartineam pana in clipa amortirii mele revenea din negura trecutului ca o sabie. E tot mai frig. Nu mai suport linistea.

Nu pot vedea mai mult decat intunericul pe care il vezi oricum cu ochii inchisi. Un intuneric in care se joaca zglobii felurite umbre. Sa fi trecut ore sau zile de cand stau asa, in amortire? Mi-e dor de familia mea ! Mie dor de mama mea ! Sigur isi face griji, sigur ma cauta.. Probabil am intarziat si la lucru.. trebuie sa ma trezesc ! E o senzatie insuportabila, tot ce imi doresc este sa ma trezesc. Dumnezeu ! Ar trebui sa ma rog. E cel putin penibil, nu am mai facut asta de prea mult timp. Nici nu sunt convins ca exista. Vom vedea, nu ?

“Doamne, ajuta-ma , iarta-ma, fa ceva pentru mine, orice. Trezeste-ma din vis ! Te rog, trezeste-ma !”

Simt.. ! Simt miros de pamant.

Mintea imi e brusc invadata de imagini. Imi era atat de dor de senzatii, de mirosuri, de amintiri ! Masina, ploaia, farurile aprinse, stergatoarele de parbriz.. sange, atat de mult sange.. masina rupta in bucati, mana mea printre fiare contorsionate… ce cosmar ! Am mai vazut asta undeva, pot sa jur ! Plang ?! Nu imi curge nici o lacrima, nu imi simt ochii, dar simt ca plang.. Nu inteleg ! De ce miroase a sange ? De ce apar imagini cu viermi in mintea mea si de ce imi vad corpul intins in mijlocul unei camere intunecate ? Miros de ceara…plansete.. iar ei, ei durerea i-a topit sufletul. DUMNEZEULE ! Sunt mort !

Asa arata moartea… e mai groaznic decat ceea ce mi-am imaginat vreodata! Nu ma pot

misca si nu mai exist. Cum pot sa fiu constient ca nu mai exist ? In cat timp ma voi dizolva cu totul ? Ce face familia mea ? Vreau sa ies de aici ! Trebuie sa le spun, trebuie sa ma dizolv, trebuie sa ma consum, orice dar nu pot ramane aici pentru totdeauna, nu asa ! Dumnezeule , du-ma in Iad, tortureaza-ma o eternitate, doar nu ma lasa aici singur, in linistea asta care …urla la mine. Cand nu imi va mai fi atat de frig ? Doamne, raspunde-mi !

Dar nu mi-a raspuns niciodata. Nu stiu cat timp a trecut, poate ne apropiem incet de sfarsitul eternitatii. In continuare simt gust de pamant si miros de putregai. Nu m-am clintit de aici nici un milimetru. Mi-am epuizat gandurile, au trecut de sute, poate de mii de ori prin mine, am simtit de fiecare data totul, fiecare amintire. Linistea a capatat tremur. Ma bantuie chipurile unor demoni grotesti, diformi, cu dinti ascutiti care ameninta sa rupa bucati din ceea ce a mai ramas din mine. Deseori aud zgomot de pasi undeva in jurul meu, deasupra mea. Am renuntat sa mai strig dupa Dumnezeu. Am cel putin certitudinea existentei Lui.

Am aflat ca nu exista ceva mai ingrozitor decat singuratatea. Astept demonii, mi-e dor de durere, mi-e dor sa simt ORICE. M-am plictisit sa derulez la infinit trecutul. Imi cunosc fiecare secunda de viata. Si asta este tot ce am aici. Nu exista imaginatie. Nu pot inchipui nimic. Sunt legat de amintirile unei vieti sfarsite si atat. Cu siguranta, nu merit iertarea lui Dumnezeu. E una dintre putinele mele certitudini. “Doamne, poate trebuia sa inteleg ca nu tu ma judeci ci eu ma judec. Stiu acum ca merg in Infern, merit si vreau ! Scoate-ma doar te rog de aici, lasa-ma sa plec!” Ma misc… Cat timp sa fi trecut ? Mai exista timp ? Sute de cruci, copaci, culori, pasari, soare, un cer minunat, nori, cumva le pot vedea pe toate in toata splendoarea lor. Ma bucur de ele, aud vantul suerand printre copaci, MULTUMESC !

Sute de cripte albe si gri…si mormantul meu e atat de curat. Cine e batrana aplecata de spate care imi curata buruienile de langa cripta rece? Imi aprinde lumanari .. NU ! NU !!! Mama … Intuneric din nou ! O sabie a trecut prin mine. A trecut si a zdrentuit totul. E frig. Sunt nemiscat, in acelasi loc, poate de acum pentru totdeauna. Au disparut norii, a disparut soarele, a disparut totul… si mama .. a imbatranit iar parul ei e alb si sufletul ei il simteam atat de gol.. Stiu, sunt aici, nu pot face NIMIC. Doar stiu si atat.

Acum am inteles in sfarsit. Sunt in Iad. Nu exista un altfel de Iad. Sunt doar… constient pe veci ca nu mai exist.

DEMONII

Lumina lunii intra in incapere indraznet printre perdele, atingandu-i chipul, prelingandu-se peste buzele intredeschise, dezvelind un obraz de piatra, nebarbierit. Mainile sale pareau maini de statuie, pietrificate pe masa, langa scrumiera in care tigara arsese aproape de tot si se stingea nefumata. Ochii insa erau vii, luminati de o scanteie firava dar jucausa dincolo de care pareau a se impleti intre ele intr-o contopire pagana, nepermisa, trupurile incestuoase ale demonilor noptii.

Barbatul isi dezmorti putin gatul, suficient cat sa poata arunca o privire pe furis catre salteaua de pe parchet. Parfumul Ei umplea inca spatiul, nederanjat de aerul racoros al noptii cu care refuza sa se amestece. Acolo o iubise de sute de ori infigandu-si dintii in umarul ei gol, privind-o in ochi in timp ce gemea sub el zgariindu-l, gustandu-i interiorul sarat, tragand-o in el si zambindu-i in timp ce ea se musca de pumn abtinandu-se sa tipe.

Isi mai aprinse o tigara. O vedea peste tot prin casa goala, ridicandu-se de langa el fara nici un cuvant, plimbandu-se fantomatic si fara tel, privind ore in sir pe fereastra in aceeasi pozitie de drepti pana cand rasaritul ii lumina chipul incercanat. O vedea speriata, aruncandu-se in bratele lui si plangand in noapte ca si cum insusi Lucifer i-ar fi zmuls inima din piept aratandu-i-se in cea mai hidoasa forma a Abisului. O vedea razand pentru ca in urmatoarea secunda zambetul sa-i amorteasca pe buza si sa devina aspru, la fel ca si sarutul ei cand era rece, de mort. O vedea mangaindu-i parul si ridicandu-se apoi de langa el, iesind pe usa pentru ca dusa sa fie fara nici un cuvant pana a doua zi cand aparea din nou in prag sa-i spuna “te iubesc !”

O, isi amintea atat de bine cum in ultimele luni vedea mereu in ochii ei moartea sau nimicul. Cum privind-o avea in fata pe altcineva, un necunoscut, o fiinta transfigurata, chinuita, captiva, cersind parca din interior libertatea. Si cine sa o elibereze, cine sa faca sacrificiul suprem, cine sa se lupte cu timpul pentru ea daca nu el. Tragea in piept cu sete. Era noaptea inmormantarilor. Si era grea si apasatoarea inmormantarea amintirii, a soaptelor, a imbratisarilor, a plansetelor, a adevarurilor si a minciunilor, a ranilor unei vieti traite cumva artificial, din exterior.

Rohypnol. Benzina. Cutit. Imprastiate toate pe masa, tacute, ca niste martori ai clipei ce avea sa vina, ca niste radacini cu chip de obiecte ale momentului care avea sa sape in timp lasandu-i inca o cicatrice. Eticheta de pe sticluta de Rohypnol il enerva. Nastea in mintea lui senzatia de spital, il trimitea in copilarie, in trecut, in policlinicile cu pereti colorati si desenati cu iepurasi urati. Mirosul nu-l mintea nici atunci. Oricat ar fi privit spre lumea desenata in pereti nu reusea sa se intrupeze cu totul in ea. Iepurasii cei urat pictati il priveau fix de acolo din perete, asteptand sa se napusteasca la el cu dinti ascutiti, sa il muste pana la os, sa-i zmulga carotida.

“Urmatorul !”

Vocea stridenta si insuportabila a asistentei il aducea de fiecare data in real. Daca acela era realul. Daca fusese vreodata. Nici pe atunci nu era prea sigur.

Fereastra se inchise cu un trosnet. Vantul. Dar nu vantul inchisese ferestrele cand noaptea-i gasise imbratisati pe acea saltea si simtira ca moartea se da tarcoale sub forma umbrelor care se conturau pe toti peretii incaperii. Nu vantul trecuse prin el asemeni unei mingi de fum negru ca taciunele rascolindu-i sufletul si maruntaiele. Nu din pricina vantului trosneau scandurile dulapului si parchetul si cu siguranta nu din pricina vantului incepuse sa doarma cu lumina aprinsa. O nebunie. Irealul intalnea realul intr-un spatiu banal. Parea de nepermis. Si poate chiar era.

Era tarziu. Se repezi la baie si-si baga toata fata in jetul de apa rece. Nu se recunostea in oglida care-l chema parca pe nume ciudate, mormaite. Chipul din oglinda parea a se

contorsiona, iar ochii, ochii nu erau ai lui. De sute de ori se privise in oglinda cu teama intrebandu-se ce fel de geaman sinistru il cheama mereu sau il priveste cu ochi de sticla. Ceva…cineva… o proiecte a interiorului sau.. dar cu siguranta nu el insusi. El insusi nu s-ar fi putut hrani atat de mult timp cu propriile dureri si zbuciumuri, el singur n-ar fi putut niciodata da dovada de un asemenea masochism.

Isi imbraca in graba geaca si se repezi afara lasand usa sa se tranteasca in urma sa cu un trosnet sec. Primul taxi parcat la marginea drumului se dovedi perfect. Taximetristul era tacut, cu mainile pe volan si cu ochii la drum, nu-l deranja cu intrebari idioate sau probleme existentiale. Astfel se putea gandi… nu era vorba despre moarte in sine, desi de luni bune mirosul mortii il urmarea pretutindeni. Mirosul Ei, mirosul mortii. Nu era vorba despre inmormantarea lui sau a Ei… ci despre eliberarea de demon. Eliberarea suprema a lor impreuna, aducatoare de liniste. Era vorba despre oboseala care patrunsese in maduva oaselor, despre alegeri si despre sfarsit, caci toate duc spre un sfarsit. Si atunci, de ce teama de a-i trasa linia de final oriunde si oricand ? Unde era adevarata crima ? Nu se facea oare timpul mai vinovat prin agonizantul sau curs catre inevitabila finalitate ? Nu se facea insasi viata vinovata de inutilitate, prin efemeritatea ei ?

“Am ajuns domnule !”

“Multumesc !”

Drept, in mijlocul drumului, in intuneric, trase puternic aer in piept. Avea nevoie sa simta orasul, avea nevoie sa simta cum acel demon de fier si beton care se inalta deasupra-i, care il mestecase mereu incet si parca temator sa-l inghita cu totul, i se supunea in acea clipa. Clipa sa, victoria asupra orasului, asupra timpului, asupra vietii, comprimate intr-o gura de aer de noapte. Nu, gata, nu mai avea timp. Timpul isi recapatase subit utilitatea pentru o egoista si subiectiva clipa.

Intra in bar cu o precautie inutila. Prezenta lui nu insemna nimic pentru grupurile de oameni care dansau deja la hora lui Bachus. Nu mai era nimeni care sa-l poata observa suficient de mult incat sa-l cantareasca ca pe ceva prezent si real. Fumul era atat de dens incat ochii incepura sa-i lacrimeze. Iar senzatia, senzatia era aceeasi cu greutatea apasatoare din spatiul sau finit, senzatia ca ceva sau cineva ii sufla in ceafa, ii amesteca gandurile, ii sopteste despre nebunie.

Ea era acolo. Pe jumatate adormita, atarnand in bratele lui, un alt el, la fel de inert pe scaunul sau. N-avea decat sa astepte. Si sa-si pastreze determinarea. Trebuia sa o elibereze si eliberand-o pe ea, sa se elibereze pe ei. O clipa.. ultima dintre ele si timpul va fi murit acolo, intre ei doi si cordoanele lor ombilicale retezate.

“Cu ce va servesc ?”

“O bere, orice bere neagra ! Nu ma intreba de care. Ce iti vine la mana.”

“Imediat domnule !”

O observa in liniste, tragand din tigara. Parea adormita. Era frumoasa atarnand acolo in bratele lui, ca o papusa din carpe. Ce trist, ce trist ca nu mai era timp, ce trist ca nu va

apuca sa-i mai spuna nimic, ce trist ca tristetea isi facuse deja casa in ei, ce trist ca acea casa isi inchisese toate geamurile pentru fericire. Isi indesa mana in buzunar pana gasi lama de metal si se ridica in picioare. Nu mai putea sa astepte berea. Si-ar fi pierdut curajul, ar fi pierdut momentul si odata cu momentul ar fi pierdut totul. Atunci ii intalni privirea.

El o saruta pe par, fara sa dea cea mai mica importanta chipului ei inexpresiv sau ochilor deschisi. A naibii noapte ! Se lasa cu scaunul pe spate, cu tot cu ea, sarutand-o pe gat, in timp ce ea privea undeva in incapere, spre masa din colt, prin fum, in intuneric. Ceva era in neregula, ceva… Chipul inexpresiv… ochii de mort… zambetul…ZAMBETUL ! Zambea… aidoma Mona Lisei… pana cand zambetul se transforma in ceva sinistru care-i deforma pentru o clipa chipul. Cu mana firava apuca sticla de pe masa si o izbi de marginea de lemn proiectand in acelasi moment ciotul taios in gatul celui care o saruta somnoros. Zambea la fel de sec in timp ce individul cazu si incepu sa horcaie la picioarele ei, pe podea. Muzica nu se oprise. Nimeni din local nu se clinti un centimetru. Spatiul parea atemporal si doar sangele care se raspandea tot mai mult in jurul corpului in convulsii dovedea ca timpul inca mai atinge acel punct din univers.

Ea se ridica si pasi peste trupul insangerat. Se indrepta spre noul venit cu ciotul de sticla insangerat in mana. Sangele picura formand flori rosii pe parchetul prafuit. Si se opri la un centimetru de el, imbratisandu-l, fara sa dea drumul sticlei sparte, strangandu-l cu putere. Il saruta si sarutul avea gust de sange si aerul mirosea a sange si sangele insusi pulsa in fiecare vena facandu-le trupurile sa tremure.

“Ai venit sa ma ucizi…” ii sopti ea in ureche. “Sa ma eliberezi… ” … si-i zambi. ” Ai inteles jocul.. iti lipseste doar perspectiva. Priveste in jur, priveste la fiecare dintre ei, priveste-i cum nu i-ai privit niciodata. Sunteti la fel.. nimic mai mult decat gazde. Nimic mai mult decat carcase de carne putreda pe care Noi o tinem in viata ca sa ne hranim. Fara Noi nu aveti ganduri, sentimente, vise, dorinte, suferinte, iluzii, fara Noi nu va bucurati de vanatoarile voastre absurde, fara noi sunteti carne moarta. Da… te-a iubit.. cat i-am permis eu sa te iubeasca. Da, ai iubit-o .. si o vei mai iubi atata timp cat El, stapanul gandurilor tale, isi va mai gasi hrana in pateticul tau sentiment. Acum du-te.. uita de Noi.. intoarce-te in lumea ta… lumea voastra… lumea Noastra.”

Privi impietrit. Nimeni nu se miscase inca de la loc. Continuau sa bea din pahare si halbe ca si cum oribila scena nu s-ar fi intamplat niciodata. Pentru Dumnezeu.. nu exista Paradis.. nu exista Infern, asa cum nu exista un Purgatoriu. Recipiente. Infernul se sprijinea pe o planeta mica, a treia de la Soare. 6,5 miliarde de recipiente, vulnerabile bucati de carne, hrana pentru demoni.

Si cel mai dureros.. stia ca va uita totul in clipa urmatoare. Timpul .. se pare, era si el.. tot un demon.

STRAINII

Ningea de parca ingerii cazuti se jucau furiosi cu aerul inghetat si trimiteau spre pamant energii dezlantuite. Aerul ingheta respiratia drumetului care pasea aplecat, parand ca vine de departe si merge departe. Se insera si razlet se mai auzea cate un urlet de lup. Ceea ce era mai groaznic pentru sufletul lui, era linistea de dupa urlet. O liniste apasatoare si grea care-i apasa pieptul. Poate doar pentru ca-si auzea gandurile, poate doar pentru ca singur in zapada apuca sa fie singur cu el, sa se cunoasca mai bine.

Prin ceata se vedea pe varful colinei stana. Se vedea un gard, tarcul si silueta a ceva ce aducea cu o cabana mica din lemn. Drumetul stranse pumnul pe manerul pumnalului si isi mari pasul caci intunericul parea ca-l urmareste din spate. Inca un ceas. Inca doua. Si inainte de implinirea celui de-al treilea ceas se vazu in fata usii din lemn.

Nici o faptura care sa-l intampine, nici om nici caine, nici o oaie in tarc, nici o pasare pe cer. Deschise usa cu un scartait si valul de caldura il izbi placut in figura. Flacara unei singure lumanari din seu juca in odaie desenand in intuneric un portocaliu placut care vorbea despre trecut, copilarie, inocenta, despre tot ceea ce candva mangaia si umaniza.

- Buna seara straine ! Om bun ?

Drumetul isi muta repede privirea inspre ungherul intunecat al odaii si atunci remarca silueta care se legana in fotoliu.

- Apuca un scaun, vino mai aproape, ti-o fi frig. Ai ceai cald in ibric..

- Imi pare rau ca vin asa, pe nepusa masa, sunt pe drum de cateva zile, le-am pierdut sirul..

- Dar incotro te indrepti ?

- Nu as putea sa spun.. Spre alta viata, spre alte lumi. Dar acum sunt aici si te-am gasit pe dumneata. Ceea ce nu-i lucru putin la ceas de inserare. Trag nadejde ca m-ai putea lasa sa inoptez in casa ta, ca n-am unde altundeva sa ma duc.

- Ca sa vezi, suntem in aceiasi situatie, raspunse silueta si iesi de sub protectia intunericului.

Era un barbat la a doua tinerete, solid, grizonat, cu trasaturi aspre, nebarbierit, cu par des si ciufulit. Doi ochi negri si scrutatori inghetau in orbite si poate doar licarirea din ei arata drumetului ca cel care-i vorbeste nu-i mort. Mainile-i erau mari si pareau muncite o viata.

- Ia o tigara, nu ma mai studia, ca nu-i mare lucru de vazut. Si-apoi pana dimineata avem timp. N-am sa te scot afara dar vazandu-ti pumnalul la curea, iti spun drept ca nici n-am de gand sa dormi. Dar poti sa dormi tu daca doresti si maine ne-om vedea sanatosi.

- De pumnal nu ma pot lipsi, dar am sa-ti tin de urat. Asa poate ca mai primesc o tigara, raspunse drumetul cu un zambet firav in coltul buzelor, ca si cand toate simturile i-ar fi fost ascutite sub umbra acelui zambet.

Drumetul nostru era inalt si uscativ. Purta bocanci din piele din cei de care poarta soldatii. Avea un palton care-i trecea putin de genunchi si pe care inca nu si-l daduse jos.

Parea ca tremura de frig pe dedesubt. Era mai tanar decat cel pe care-l gasise in cabana. Ochii sai erau mult mai vioi, studiosi, atenti, plini de viata, iar mainile cu degetele lungi erau incotosmanate in manusi din piele. Pe obraz avea o cicatrice urata, un semn in forma de V pe care incerca sa-l tina la intuneric.

Se privira pret de vreo jumatate de ceas, pufaind din tigari, fara sa spuna niciunul nimic. Parea ca viata troienise amintiri peste ei si erau departe de toate. Dar nu destul de departe, caci noul venit rupse tacerea:

- Urat loc …lumea..domnule ! Urat loc ! Urati oamenii, urata viata.. si totu-i fara nici un rost.

- Da' ce-i asa urat la toate astea ?

- Pai.. orice-ai face, la ce bun ? Iubesti sau nu, construiesti sau nu, simti, te bucuri sau plangi, daruiesti, mangai sau ucizi si furi, bati cuie, cresti copii, ingropi copii, mergi drept sau iti pleci capul… la urma mori. Pentru ce sa te tulburi facand orice ?

- Ca sa nu faci umbra degeaba ? Zic si eu. Ai altceva mai bun de facut decat sa fii ce-a zamislit pamantu' ?

- Drept e ca nu.. dar oricum, orice drum ai alege spre sfarsit, eu zic ca-i bun. Eu cred ca nu-i drum rau pe lume. Fiecare-i dat sa faca dupa cum ii este felu' si-asa-i bine.

- Bine pentru cine ? Ca n-o fi singur omul de care vorbesti. Bine pentru el.. pentru lume.. pentru cine ?

- Bine pur si simplu. De ce-ar conta vreo clipa pentru cine-i bine ? Ca-i bine pentru el si rau pentru lume, ca-i bine pentru lume si-i rau pentru el … la urma moare. Nici apa nu-i mai clara ca moartea. De ce sa nu traiasca omul cum ii este firea ?

- Si-asa ai trait si dumneata … cum ti-e firea ?

- Eu nici nu stiu dac'am trait. Ce-i viata omului ? Vibratie, o unda, doar un fir de par ce se-ncalceste-n Univers in jurul propriului egoism. Si dupa moarte, o ramane poate, o amprenta, ca de bocanc, sa nu-l lase nici sa mai fie nici sa nu fie, pentru totdeauna. Sa-l judece mereu eternitatea pentru un pumn de ani de viata.

- Ti-e mintea mai ascutita ca pumnalul de la brau drumetule. Poate ca nu m-oi plictisi la noapte. Hai spune-mi, ca nu ne-om mai vedea de maine, ce drum te-aduce spre o stana care-i stiuta doar de lupi ? Tigarile-s pe masa !

Drumetul se lasa pe spate, cu mainile spanzurandu-i pe langa scaunul vechi, ca si cum s-ar fi pregatit sa iasa din invelisul sau cu totul. Din trup, din realitate, din masca, ramanand gol pentru prima data in fata cuiva, si-asemenea lucru-i aducea parca o adanca relaxare pe care n-o mai incercase niciodata. Sau cel putin, nu isi mai amintea.

Duse tigara stramba la gura, intinse mana dupa lumanare si si-o aprinse de la flacara jucausa pufaind cu pofta.

- Asculta domnule.. eu.. cum sa iti spun ca sa ma intelegi.. sunt un drogat. Drogat cu trairi, dependent de trairi. Pot ucide pentru asta. Ca sa vad trairile tale, ale mele, sa disec felul in care suntem legati intre noi. Am nevoie sa simt, intelegi? Si eu vad culori la fel ca dumitale dar pentru mine rosu uneori e verde si verde e albastru sau orice altceva. Si simt, dar nu la fel ca si ceilalt care simt acelasi lucru la unison in fata unui reflex, ca niste caini dresati. Ei rad la nunti si plang la inmormantari, o gloata dresata domnule. Ceva infricosator se petrece si inca nu deslusesc ce. Cine stie de cand se intampla, eu am observat nu de mult.

- De tine fugi. De propria-ti nebunie, te ingrozeste.

- Observatii deranjante.

- Observatiile comode nu isi au rostul pe lume domnule. De unde ai cicatricea?

- Ah, semnul..

- Fie.. semnul..

- E de la diavol. Sa nu vorbim despre asta. N-ati vazut niciodata oameni care nu-s ei? Transfigurati, cu licariri bizare in priviri, cu aura bolnava, schimonosita? Oameni care fac lucruri ciudate ca si cum ar fi normale.. care nu se mai au pe ei doar ca habar n-au de asta?

- Demonizati ?

- Mai rau.. Gazde. Imaginati-va un oras. Unele case sunt locuite, altele sunt goale, unele au usa inchisa, altele au usa deschisa, dar toate sunt case.

- Doar lucruri vagi imi spuneti. Si nebunesti. Iar eu inca nu stiu ce va aduce la o stana pustie..

- Goana domnule.. Goana. De cand ma lupt cu mine alerg. Nu e usor sa te desprinzi, o poti face doar din goana. Lucrurile pe care le-am facut, doar ca sa simt, nu puteti intelege..

- Am limitele mele ce-i drept…

- Lupii, se aud mai aproape. In fine. Dumneata ce cauti aici singur, in pustie, de-mi e ingadui sa stiu?

Locatarul il privi pe drumet drept in ochi si fixandu-l asa cu privirea rosti printre dinti:

- Mie sa nu-mi vorbesti despre diavoli ! Poate ar trebui sa te culci, te asteapta drum lung.

- Un drum e lung sau scurt in sine, dar cat va insemna el pentru talpile mele, nimeni nu stie. Nu avea dumneata grija mea, n-am sa dorm. Nici singur nu dorm fara griji. Noaptea asta e mai grea, suntem doi. Cel putin.

Gazda zambi, oaspetele zambi si el. Zambete scurte, rasarite din nimic si topite in intunericul spart de lumanare.

- Sa ma ierti ! rosti gazda pe un ton calm. – Am fost prea iute la manie. Nu imi plac coincidentele. Pentru asta ma tin departe de oameni. Goana despre care imi vorbesti nu-mi e straina. Nici zbuciumul dumitale, nici framantarea. Eu am incetat sa mai alerg fara rost. Nu vezi ca n-are rost?

- Si ce ai facut?

- M-am inrolat. Ca sa hranesc radacinile raului. Dar n-a fost destul.

- Te ascult. Timp avem. Tigari mai ai dumneata. Noaptea e tanara.

- Bine. Razboiul a fost pentru mine o oglinda. Am ucis. Tineri, femei, copii. Am violat, am torturat, am ucis chiar si cu mainile goale. Nu mai era nici o voce care sa-mi sopteasca. Eram eu. M-am inrolat pentru ca asa aveam voie intelegi? Si dupa ce razboiul s-a terminat am cautat altul. Altul care nu era al meu. Dar era ca si cum mi-ar fi fost sete, as fi baut si nu ma saturam. Aveam gura mereu uscata, intelegi ?

- Si dupa razboi ? Cum ai ajuns aici ?

- Dupa atata sange n-am mai fost tanar. Am inteles lucruri. Am jucat, pe scena vietii. Am invatat sa ma pierd printre oameni. Vroiam o viata, normala, ca a cainilor de zici dumitale ca-s dresati sa latre toti la fel. M-am insurat, am avut un copil..

- Si ei unde-s ?

- Ea s-a omorat dupa trei ani. Ce vazusem in ea, era parte din ce purtam in mine. Copilul l-am dat la oameni buni. Ce sa fi facut cu el ? Sa ajunga la fel ca si mine, crescut de maini patate de sange si suflet negru ? Dumitale ce-ai fi facut ?

- As fi continuat sa alerg. Nu m-as fi mintit. Nu exista leac.

- Asta vad bine. Eu ma satur de sete vanand. Vanez animale, le mananc zvacnind inca de viata. Si stau departe de toate, intelegi? Pe mine ma ocolesc lupii daca imi simt mirosul. Nu-i mai mult decat atat.

- Merg la “crucea din cui” .. ca sa stii..

Gazda hohoti in linistea deplina, un ras sincer, voit, arogant.

- Speranta, nu-i asa? Chiar crezi balivernele alea batranesti? Biserica de indraciti vindecati, demoni scosi din oameni cu un piron, adus chipurile de templieri dintr-o bucata din crucea lui Isus.. o biserica cu popi ce-au fost ca noi… trebuie ca visezi ! Dumneata crezi ca Dumnezeu isi arunca privirea spre noi ? Ca isi va arde mana ca sa te scoata pe tine din Iad ? Dincolo de asta, pentru ce sa vrei sa te vindeci? Daca pentru dumneata, esti egoist. Daca pentru ceilalti, te va mistui mereu din interior. Nu vezi ca-i totul doar mizerie fara rost? Du-te mai bine demn in pustie si mori ca un putregai !

Se facu iarasi liniste. Vantul se intetea afara si facea lemnul sa trosneasca suierand printre crapaturi. Cei doi se priveau in liniste, masurandu-se, ca la inceput…

- Ia-ma cu tine ! Vin.

- Cum ?

- Sa ma iei, sa ma vindec. Am obosit. Putrezesc. Raul ma consuma aici.

- Omule, nici eu nu cred povestea cu pironul ala. Speranta ma trage incolo, ai spus bine. Ma duc in chip de necredincios, da' ma duc.

- Ah ! Trebuie ca-i intradevar doar o poveste. Batraneli. Baliverne. Nimeni nu stie unde-i locul cu pricina. Cum se poate sa stii dumneata?

- Am visat.

- Ai visat !

- Am visat. Sunt semne ! Semnele sunt mereu cu noi.

- Vreau sa vin. Vreau liniste, intelegi? N-ai sa ma lasi aici. Sa dormim .. ai incredere, altfel nu poti calatori langa un strain.

- De ce te-as lua? Merg singur ! Mai bine plec de-acum.

- Daca nu ma iei, la ce bun sa te mai duci oricum? Intelegi?

- La naiba ! La naiba ! O patura ai ?

- Blanurile de animale din cufar. Acopera-te cu ele.

Dimineata veni ca un fur, cu ceata si un ger care trecea prin straie si ingheta aerul in plamani. Strainii erau deja de un ceas pe drum, taind padurea, luptandu-se cu nametii.

Mergeau tacut pastrandu-si fortele, ca doua naluci marunte in nesfarsirea pustiei. Imparteau mancarea, blanurile, ceaiul rau din lichenii si buruienile gasite sub zapezi. Pasul le era la fel de hotarat si intr-a doua si intr-a treia zi. Dar intr-a patra, pe la amiaza, calauza se opri. Traversasera padurea si in jurul lor se intindeau campii albe si toate directiile aratau la fel.

- Nu te mai duc !

- Cum ? Unde nu ma mai duci ?

- Nicaieri ! Intoarce-te pe unde am venit !

- Nebunule! Viscolul a acoperit urmele. Ce te-a apucat ?

- Ma crezi prost? Te vad. Te simt. Te miros. Tu nu esti ca oricare altul.. Nu esti ca mine. De trei zile ne ies in cale caprioare, cat am umblat singur abia de-am vazut una. N-am vazut urma de lup desi pana sa ajung la stana m-au urmarit tot drumul ca pe vanat. La stana nu erau oi. N-am auzit pasari. Si toate intrebarile tale despre locul bisericii. Cine esti ? Ce vrei ?

- Revino-ti din nebunie omule si sa ne vedem de drum. Gerul iti face asta.

- Nu gerul. Tu !

- Misca-te omule !

- Nici un pas. Murim aici, inghetati. Indracitule !

- Pentru o mana de popi? Pentru un cui ruginit ? Pentru o baraca darapanata ?

Dar sirul intrebarilor se curmara sub impunsatura lamei de pumnal. O data, de doua ori, de cinci, de cincizeci de ori, pana cand zapada se topi rosie sub cei doi. Buzele muribundului inca miscau murmurand, iar drumetul se apleca sa le soarba cuvintele.

- Noi suntem echilibrul. Binele fara rau devine rau. Nebunule ! si vantul le purta mai departe, inghetate: nebunule.. nebunule…

Drumetul se intinse in zapada. Era prea departe de toate. Isi ademenise tovarasul in directia opusa si-acum ramasese singur, cu gerul. Statea intins pe spate si o toropeala placuta incepu sa-l invaluie. Un corb tasni pe deasupra sa. In apropiere se auzeau lupii. Urletul lor se asemana acum cu un cantec al padurii.

Inchise ochii si vazu ramurile inmugurind, paraiele umflandu-se, secand, soarele dogorind, frunzele inverzind, pentru ca apoi sa ploua, frunzele sa cada galbene purtate de vand in vartejuri, sa se faca loc, sa ninga din nou.

Imagini.. un piron indoit.. maracini… un olog alergand zbierand frenetic .. un coif de legionar roman… si apoi liniste. Linistea.

ZBURATORUL

Sanatoriul parea desenat in creion, ca un contur de taciune pe fondul rasaritului sangeriu, estompat pe alocuri in ceata care-l invaluia, absent si fantomatic, strajer de beton al unei gradini goale ale carei alei pareau sa vesteasca pustiirea.

Ea, catatonica, intinsa pe patul ingust din camera tapitata, privea in gol prin ochii caprui, inventand parca un punct fix … intr-un punct fix … intr-un punct fix. Frumoasa, dar neingrijita, ametita de sedative, murmura ceva ce semana a cantec, printre buzele intredeschise si uscate de sete.

Pana acum nu venise. O lasase acolo toata ziua, in lumea ei alba, drogata, legata ca nu cumva sa se raneasca… de disperare… de durerea de a nu-l fi simtit astazi. Ferestrele mici vegheau camera imobile de la inaltimea celor doi metri si jumatate, ingalbenite de vreme, ciobite de timp, inramate intr-un lemn gri cu vopseaua sarita. Iar el… “nu avea sa apara” gandi ea balansandu-se tot mai tare pe pat si muscandu-si cu dintii incheietura mainii suficient de tare incat ceva in ea sa se trezeasca si sa uite pentru o clipa de efectul sedativelor.

Geamurile incepura sa vibreze usor, ca un zumzet de bondar, deschizandu-se brusc si

trantindu-se de perete… o data…de doua.. de trei ori… lasand pala de vant rece si proaspat care inundase incaperea sa o invaluie, mangaindu-i pielea, dezvelind-o de asternuturi, sufland salbatic de pe ea ultimul petec de textila si oprindu-si vuietul in fata ei goala, calma, senina si zambitoare.

Disparuse camera cea alba, acel recipient al singuratatii care-i mistuia zilele, disparusera doctorii de pe coridoare, disparusera barele de fier de la geam, disparuse ea cu totul si se gasi intr-un spatiu necunoscut, strain, intr-un intuneric deplin. Si totusi, nici un fior de teama nu-i intetea zvacnirile inimii, il simtea acolo, ca pe o umbra suprapusa peste acel intuneric, simtindu-i bataia aripilor puternice, simtindu-i bratele pe talie mangaind-o, ghidand-o undeva in intunericul de taciune.

In fata ei se deschise o usa din lemn si un miros de lemn de trandafir ii inunda fiinta. Talpile goale paseau pe parchet in incaperea plina de lumanari negre care ardeau la unison. Iedera inconjura peretii delimitandu-i, aratandu-i ei ca sunt acolo, ca exista, alti patru pereti, negri ca noaptea, imbracati cu frunze de plante cataratoare. Tavanul era bolta unei jungle, zeci de coroane de copaci in care ciripeau felurite pasari, deranjate doar de papagalii multicolori care din cand in cand zburau de pe o creanga pe alta, cautandu-si partenera, lovindu-si ciocurile, croncanind si ei instinct si iubire.

Se simti asezata usor pe patul moale din mijlocul acelei magice incaperi si reusi sa-l desluseasca in intuneric. Ii vedea conturul chipului aspru, ochii mistici care luceau asemeni taciunilor incinsi parand ca ascund lumi nebanuite si secrete ingrozitoare, spatele puternic, bratele care ar fi putut muta parca universul din locul sau, aripile osoase acoperite de piele groasa si neagra pe care le tinea stranse, cat mai stranse ca nu cumva sa-i tulbure ei vederea spre tavanul cu minuni.

O saruta si ea ii simti buzele si caldura, in timp ce se impingea in el, cautandu-i parca sufletul, cautand in durere placere, gasind-o si invelind cu ea propriul suflet. L-ar fi iubit si daca el i-ar fi infasurat in jurul inimii sarma ghimpata. Si daca ar fi facut-o bucati de vie incepand lent de jos, tot l-ar fi iubit pana la ultima respiratie. Iar el stia .. cumva stia, cumva intelegea sufletul omului pe care incerca sa-l inspire usor in el, ca nu cumva sa-l fure cu totul si sa-l atraga pentru eternitate in lumea umbrelor. Nu era dat sa fie atunci, nu era dat sa fie asa.

Si ea … zambind.. epuizata … multumita.. fericita.. a adormit.

Si dimineata stralucea in toata puterea ei, ridicand cu palmele ei enorme de lumina un soare care anunta o alta zi de arsita.

- Mereu adoarme dimineata domnule doctor, doarme toata ziua, iar noaptea sta acolo si se balangane precum o stafie, privind in gol…

- Ei, las-o in pace … suflet chinuit, nu cred ca-si mai revine. Sa nu uitati sa-i dati medicamentele. Si nu va apropiati de ea, poate deveni periculoasa !

- Am inteles, domnule doctor ! Sa aveti un sfarsit de saptamana placut !

- Ah … si .. cumparati-i o ciocolata, treceti-o la protocol, din partea mea… cred ca ieri a

fost ziua ei.. asa scrie pe fisa ..

CONTACTUL

Dimineata parea sa aduca rutina zilei precedente peste 12 ore absolut noi, nevinovate. Cerul rece al iernii era gri, gol, lipsit de greutate, precum ochiul unui animal mort. Autobuzele se opreau in obisnuitele statii in timp ce puhoaie de oameni se ingramandeau inauntru, infrigurati, pentru a ajunge la locurile de munca, pentru a contribui in felul stiut la trecerea unei zile in plus care sa-i aduca mai aproape de data de salar. Unica lor motivatie pentru a face parte din sistem. Intr-unul din acele autobuze urcase si ea, intarziata, intrebatoare.

Se intreba la ce bun toate ? La ce bun, in al 12-lea an de munca, se afla in acelasi autobuz pentru a ajunge la birou unde se va umple de hartii si unde un sef insistent ii va pretinde sa faca munca a patru oameni pe salar de un om. Unde cineva ii va pretinde sa acorde atentie maxima unor lucruri care in realitate pe ea nu o privesc si nu o intereseaza. Era buna la ceea ce facea, stia asta, dar la naiba, de ce ar fi ridicat un pai in plus ? Pentru ce si pentru cine ? Mai cu seama de ce si-ar fi patut capul cu zambetul pe buze cu tot felul de sarcini care aduceau in realitate benificii altora. Cel putin asta pretindeau de la ea. Ce oameni idioti ! .. gandea cu ochii negri pierduti pe fereastra autobuzului. Ce oameni idioti.. ei chiar cred ca eu imi doresc sa fiu acolo, sa fiu zilnic mai buna, sa zambesc dintre hartii bucuroasa ca mi-am facut treaba exemplar, pentru ei si buzunarele lor. Nefericitii !

O trezi smucitura si-i franse sirul gandurile. Cobori in statie si aruncandu-si poseta pe umar porni la pas pana cand ajunse cu tocurile pe pragul rosu care-o intampina ostil. O alta zi de plictiseala si de etern nimic, la locul de munca. O alta zi din viata parte din sistem. Ce cacat !

Deschise browser-ul , isi citi mailul, isi intinse mana dupa un plic de cafea si in timp ce apa se incalzea mai tasta repede cate ceva. O pufni rasul ! Era pe toate site-urile: “Am stabilit contactul ! Citeste mesajul din spatiu. Mai mult despre reusita NASA – aici !”. O gluma draguta, menita sa descreteasca fruntile. Asa ceva… copy paste… bineinteles. Prietenii merita sa zambeasca si ei.

Isi aranja hartiile si incepu sa-si vada de treaba. Avea un inventar de facut, facturi de verificat, e-mail-uri de trimis. Cafeaua se terminase si cauta deja cu privirea o alta cand suna telefonul. Era seful. Agitat si cu o voce grava:

- Amira, esti la lucru ?

- Buna, da, de ce ?

- La naiba, tu nu citesti ziarele ? Pleaca imediat cu armata, ei duc civilii spre adaposturi, eu si familia suntem deja departe, pleaca urgent, nu mai sta. Vor cadea satelitii, suna-ti familia !

- Poftim ? Nu va suparati dar.. e o gluma nu ? Nu prea am dispozitia azi.. sunt..

O intrerupse sunetul de deconectare. Ce idiot ! Ce cretin irecuperabil ! … isi spunea ca pentru ea. Are prea mult timp liber, iar ea era acolo ocupata cu ceea ce il privea in fapt, pe el. Duca-se in pula ! isi spune si deschise din nou browserul.

Acelasi titlu peste tot. Rosu, albastru, negru, mare si cu bold. “CITESTE MESAJUL PRIMIT DE NASA”. “POSIBILA APOCALIPSA ?” “PRESEDII A 13 NATIUNI RETRASI IN BUNCARE ATOMICE !” “ARMATA EVACULEAZA POPULATIA IN ZONELE DE CONFLICT!” Ce pizda ma-sii ?

Isi sorbi cafeaua cand zgomotul o facu sa scape cana din mana patandu-si pantofii pe varfuri. Atunci vazu siluetele in haine de camuflaj care patrunsera in birou.

“Domnisoara, veniti cu noi, ACUM ! Nu avem timp !”

“Cine sunteti, ce s-a intamplat ?”

“Armata !” striga una dintre matahale si-i puse in palma o pagina impaturita de ziar. “Citeste ! Dar pentru Dumnezeu, lasa tot si misca-te ca nu vor astepta 100 de oameni pana te pitiponcesti dumneata !”

Se trezi intr-un camion militar, urmat de alte inca doua camioane, mergand spre o destinatie inca necunoscuta ei. In jur, tineri, batrani, copii, oameni de afaceri la costum, cu pantofi de lac si diplomat, muncitori in salopeta, femei cu bonete de macelarie pe cap si sorturi la brau, copii murdari, mecanici cu mainile de ulei si setul de chei in buzunare. Toti derutati, cu ochii in toate directiile, speriati de padurea de maini cu telefoane mobile care incercau la unison sa contacteze pe cate cineva.

Isi despaturi pagina de ziar primita de la soldat si incepu sa citeasca:

NASA A STABILIT CONTACTUL. RASPUNSUL LOR PENTRU OMENIRE !

Ieri, 25 ianuarie 2078, NASA a facut o declaratie publica menita sa schimbe lumea asa cum o cunoastem noi astazi. Mesajul trimis in spatiu cu insistenta de zeci de ani a primit pe data de 19 decembrie 2077 un raspuns care i-a ingroziti pe oficiali. La cateva ore de la mesajul interceptat, un obiect neidentificat de marimea continentului Australia a devenit vizibil pentru telescoape si toate incercarile de stabilire a contactului cu obiectul in cauza s-au soldat cu pulverizarea navelor de interceptare. SUA si Rusia au pus in aplicare proiectul “Pumnul lui Rasputin” in incercarea de a distruge posibila amenintare. Fara succes. Astazi, odata cu declararea starii de urgenta, NASA a anuntat ca daca obiectul continua sa se deplaseze cu aceeasi viteza in 7 zile va intra in atmosfera. Guvernele fiecarei tari au luat masuri proprii de protejare a populatiei civile. Armata a inceput fortificarea bazelor militare care sunt pentru moment cele mai sigure locuri din tara si vor gazdui sute de mii de civili in corturi anexe. In continuare va prezentam mesajul din spatiu pe care NASA l-a dat publicitatii:

”1. Eu sunt Domnul Dumnezeul Tau; sa nu ai alti dumnezei afara de Mine.

2. Sa nu-ti faci chip cioplit, nici alta asemanare, nici sa te inchini lor.

3. Sa nu iei numele Domnului Dumnezeului tau in desert.

4. Adu-ti aminte de ziua Domnului si o cinsteste.

5. Cinsteste pe tatal tau si pe mama ta, ca bine sa-ti fie si multi ani sa traiesti pe pamant.

6. Sa nu ucizi.

7. Sa nu fii desfranat.

8. Sa nu furi.

9. Sa nu ridici marturie mincinoasa impotriva aproapelui tau.

10. Sa nu poftesti nimic din ce este al aproapelui tau.“

“Universul vostru cunoscut este pentru noi o picatura de apa intr-un ocean in care ne scaldam copiii. Ati dat gres. Planeta albastra nu e darul nostru catre voi, voi ati fost darul nostru catre Ea. I-ati otravit trupul. Am gasit alte fiinte potrivite pentru planeta albastra. Sa suflam pe ea viata prin ele. Voi ati dat gres. Ati devenit dispensabili. Noi suntem Dumnezeu. Noi suntem Tatal. Noi suntem Iubirea. Voi … sunteti Dezamagirea”.

Mototoli in palme bucata de ziar fara sa-si dea seama ce face. Mototolea mingea de hartie cu ochii la fel de goi acum ca ai celor din jurul ei. Pana acum cateva ore contasera o sumedenie de lucruri in jurul carora se invartea viata. Fusesera abandonate intr-o clipa, invinse de insasi valoarea… vietii. In timp ce viralul se raspandea, oamenii intampinau sfarsitul diferit, dupa cum isi crescusera tulpinile sufletesti, dupa cum isi urmasera caile care-i definisera intr-un final. Din autocar se vedeau oameni care jefuiau magazinele pustii, oameni care incendiau, violau in strada, ucideau si cadeau uneori si ei rapusi de rafalele vreunui soldat atent, din convoaiele de camioane care traversau orasele.

Altii asteptau pur si simplu in strada, inghenunchiati acolo unde aflasera grozavia, unii imbracati, altii dezbracati in semn de supunere in fata unui Dumnezeu pe care-l stiau si-l doreau iertator. Oamenii apelau la orice gest care ar fi putut sa le aduca iertarea sau considerandu-se oricum nedemni de aceasta isi duceau uratenia sufleteasca la extrem nemaiavand oricum nimic de pierdut. Parea ca oamenii vor distruge planeta si se vor masacra intre ei inainte ca obiectul necunoscut sa patrunda in atmosfera. Ce ironie ar fi… ca orice s-ar fi aflat pe acea nava, sa nu mai aibe nimic de facut, sa gaseasca planeta pustie, sa auda pulsuri firave de supravietuitori ascunsi in pamant precum viermii, precum taratoarele si sobolanii.

Cat de inutila si de disperata parea intreaga mobilizare de forte. Daca era adevarat… atunci… la ce bun toate ? Oare si in fata sfarsitului ramaneau cu totii atat de orbi ? Arme, impotriva inegalabilului ?

Amira se gandi la viata ei. Cu siguranta facuse greseli. O sumedenie. Cu siguranta facuse si lucruri bune. Dar poate ca legea compensatiei era o notiune inventata de om pentru om. La urma urmei, multe devenisera in cateva clipe non sens. Nimic nu contase in realitate niciodata, nimic din cele carora oamenii le acordasera de la ei putere valoare. Acum nu era nimic mai mult decat un moment pur, curat, adevarat. O clipa de adevar in istoria unei

specii care alesese sa traiasca in minciuna. Ce-ar fi putut sa dea acum dumnezeilor pentru a mai primi o sansa ? O unica sansa ? Ce piata, ce talcioc al umilintei putea deschide acum omenirea ? Unde, s-ar mai fi vazut in univers ca Nimicul sa reuseasca sa induplece Totul ?

Gandurile nu o duceau nicaieri. Nu avea ce sa le dea. Pentru ca nimic nu era al ei. Nu se avea nici pe ea. Nici respiratia nu-i venea de la ea putere. Revelatia o traversa din crestetul capului si pana in talpi ca un curent rece si intepator. Nu avusese niciodata nimic cu adevarat. Nu se avusese nici pe ea. Tot ce detinuse vreodata, fusese liberul arbitru, alegerea. Alegerea, darul primit la nastere, unicul lucru real pe care-l poseda, avea sa-l dea inapoi daca avea sa fie primit. Si daca gestul in sine ar fi avut vreo greutate si ar fi contat macar o farama, ar fi avut poate doar asa o noua sansa.

S-a aruncat peste balustrada camionului si a cazut in strada. Soferul a oprit asteptand-o. Ea s-a ridicat de jos cu greu, cu glezna luxata, cu chipul contorsionat de durere, facand semne soferului sa plece mai departe. S-a dezbracat de haine si s-a gemuit langa cel mai apropiat zid, in pozitia fetus-ului, leganandu-se catatonica si repetand mereu, neincetat, ca pentru ea "Imi pare rau.. ! "… "Imi pare rau … !"

CUTIA ZEILOR

Straiele-i erau macinate de timp, cusaturile incepusera deja sa-si verse atele peste textura aspra, bucati de material atarnau liber acoperindu-i superficial trupul pana la talpile goale. Talpi umblate, la fel de aspre ca hainele pe care le purta asa inadins. "Din pricina inutilitatii" spunea ea, din pricina inutilitatii oricarui gest, a oricarei actiuni, a oricarui zambet. Ce cautatura bizara avea aceasta femeie murdara.

S-a oprit asa cum de sute de ori o facuse, in mijlocul orasului, intre oameni, paralizata intr-un punct fix. De asta data ceva era diferit, ceva in ea parea ca-si strange seva si o propulseaza intr-un urlet interior neinteligibil care se transforma in esenta durerii pure. Intrebarile imbratisau raspunsurile, totul devenea clar si pe masura ce revelatiile curgeau

una dupa alta, neasteptate, strigatul launtric semana o durere tot mai sfasietoare. Si totusi nu putea sa tipe. Ca si cum s-ar fi transformat intr-un punct apatic si exterior totului, ca si cum noua perspectiva care o inundase nu avea nimic de-a face cu orice ar fi insemnat lumea ei cu cateva secunde in urma.

Timpul era inca acolo dar imaginea intepenise asemenea unui stop cadru si culorile paleau odata cu fiecare fractiune de secunda. Insasi notiunea de timpdevenea imperceptibila, rand pe rand tot ceea ce o definea se stergea incetul cu incetul si-i devenea strain, tot mai strain, intr-un proces de depersonalizare ingrozitor. Golul incepuse sa devoreze totul din exterior inspre interior, macinand imaginea intepenita din jurul ei, oamenii care isi plimbau cateii, porumbeii care ciuguleau resturile aruncate de trecatori, copacii, copiii care bateau mingea cu cateva minute in urma si strigau galagiosi, cladirile se naruiau pixel cu pixel lasand sa se vada in spate golul negru de abanos intr-o miscare ca de vortex. Barbatul cu joben din fata ei era pe jumatate mistuit de nimic si picioarele i se naruiau in continuare aidoma firelor de nisip spulberate de furtunile desertului.

Dispareau incet mirosurile, sentimentele, amintirile, nevoile, grijile, durerile, inlocuite de altfel de perceptii de o cu totul alta natura ale carei radacini nu le deslusea inca. Simtea cum intreaga fiinta, sau ce mai ramasese din ea se acorda la o constiinta universala, o sursa de energie a totului si a nimicului. Se constientiza ca pe un punct incolor, inodor, lipsit de masa si greutate, se constintiza ca pe ceva ce exista si nimic palpabil in acelasi timp care se acorda rand pe rand la o retea universala constituita din milioane, miliarde, triliarde de asemenea “puncte ale vidului”, legate intre ele cu fire invizibile, inundate de altfel de informatii care incepeau incet sa o umple si sa-i dea senzatia plinului.

Incepuse sa constientizeze ca tot ceea ce are cu adevarat nevoie, unicul lucru semnificativ, este senzatia de plin pe care i-o dau legaturile care se formeaza necontenit. Vagile amintiri vorbeau despre o lume a mizeriei, a foametei si a durerii pe care nu o mai intelegea acum, o lume bazata pe fundatii care-i pareau un non sens. O voce launtrica dureros de stridenta devenea lent tot mai clara, tot mai reala, parte din ea, ultima coarda a viorii la care incepuse sa se acordeze. O voce care incepuse sa-i raspunda fara sa fie nevoie sa intrebe. Si dupa voce… iubirea, o infinita iubire se revarsa din interior spre exterior in plenitudinea celor care-i umplusera vidul, o aura care sa-i desavarseasca noua identitate… unica identitate…adevarata identitate … soptea Vocea.

Abia atunci intelesurile devenira simple. Descoperisera codul. Codul prin care puteau simula viata. Codul prin care puteau crea spectre vii, de sine constiente si totusi inexistente. Infinite lumi cu infinite posibilitati adaptate la infinite medii, cu infinite libertati de a-si asigura continuitatea. Lumi pe care EI aveau libertatea de a le pastra sau de a le anula cu usurinta cu care vantul ia cu el semintele de papadie. In aceste lumi puteau alege sa calatoreasca pentru a invata de la propriile creatii. Experiente care le-ar fi accelerat cresterea spirituala intr-un fel nesperat, un catalizator de indumnezeire. Construind acele simulari ale realitatii puteau alege sa se piarda in ele devenind la randul lor spectre, aidoma fiintelor pe care invatasera sa le construiasca, nascandu-se spectre, pierzandu-si nemurirea pentru ca in clipa in care ar fi terminat programul sa fi invatat deja despre abordari ale vietii pe care altfel nu si le-ar fi putut macar imagina. Sa fi invatat sa parcurga drumuri ale unei realitati virtuale care nu isi gaseau corespondent in

adevarata realitate riscand totul aruncandu-se in necunoscutul deplin, pentru ca la eventuala intoarcere sa fi castigat nemasuratul pe talerul spiritual.

Se aruncase in acel haos. Lumea pe care o constuise o constuise sa fie cruda. O plasmuire a binelui si a raului, a durerii si fericirii, a albului si a negrului forjate intr-o minge a contrastului stupid si absurd, o lume care sa-i devina etern sicriu sau sa aduca eterna iluminare intr-un mecanism al Universului pe care EI il intelesesera. I-a spus lumii Pamant… si creaturilor le-a spus oameni. A trasat regulile si le-a lasat puterea supunandu-i doar parametrilor cu grija stabiliti. Oamenii aveau sa evolueze dupa bunul plac. Apoi s-a aruncat intre ei, uitandu-si ego-ul, pierzand ultima farama de amintire sacra, pentru a se naste in cea mai crunta mizerie. Descoperise ca nu isi poate programa traseul dar il poate orienta intr-o directie in functie de pozitia pe care si-ar fi ales-o drept inceput. Si a ales raul absolut.

A cunoscut bataile, umilinta, rautatea, foametea, abuzul, durerea, mila, compasiunea, iubirea, ura, intoleranta, mangaierea, slabiciunea, boala, puterea, curajul, le-a cunoscut pe toate, le-a simtit ca si cum le-ar fi apartinut lor si nu invers. Jocul care-si putea captura creatorii, cutia desavarsirii era cutia unicei lor groaze. Groaza de non-existenta, pretul suprem.

.. a durat sapte zile incheiate constructia irealului cu puteri nebanuite in real.. iar creaturilor le-a spus “oameni”. Si intelegandu-si creatia.. i-a permis sa mai existe un timp.

IN INCHEIERE

TACI

Nu spune nimic, doar taci. Tacerea ta nu se va transforma in noroiul pe care-l poarta cuvintele goale si ar putea incolti. O iedera de liniste care m-ar acoperi pierzandu-ma in tacerea nepretuita. Fa-mi cadoul suprem, TACI.

NU

Nu spune “NU”. Nu exista egoism mai teribil decat acela de a da sentinte. Nu spune nici “DA” intrucat controlul asupra propriilor dorinte e una dintre iluzii. Vorbeste-mi din priviri si voi citi prin tine.

LEMN

Nu da foc papusii din lemn care traieste in tine, n-o face scrum. Ia fierastraul si taie. Fa-ti un sicriu frumos din ea, in care sa te odihnesti pentru eternitate. Bate un cui azi. Bate un cui maine. Nu-i pierde lemnului parfumul si esenta.

EROTIKON

Legaturile iti ranesc mainile, in timp ce te zvarcolesti fara putere ca sa tragi in tine corpul de deasupra-ti. Nu vezi nimic prin fasia neagra de material. Ar putea fi oricine, ar putea fi Diavolul insusi si tot ar fi frumos. Gemi.. plangi.

CENUSA

Pe buze ai gust de cenusa de suflet ars, atingerea ta e precum o lama ascutita in propria-ti carne, tu esti visul perfect pe care-l pot distruge trezindu-ma, dar in bratele tale ma va gasi eternitatea adormit.

NEBUNIE

Ma pierd de mine printre fluturi de sticla multicolori, ma ratacesc de mine intre stoluri de ciori de hartie care ma sfasie noapte de noapte in somn, ma instrainez de ceea ce sunt in fuga de vocea de tunet a sufletului, voce de plumb, de iarna grea.

SMERENIE

Cerul cade peste tine, nemeritat de curat, in timp ce te tarasti gol in rugaciune pe cioburi de pacate amare. Ochii nu mai au lacrimi, viata-ti nemernica n-ai dreptul s-o atingi, mainile tale lasa urme in praful in care iti ascunzi rusinat fruntea.

PUTERE

Pastreaza-ti demnitatea Moarte si ia-ma repede, ca sa nu vada nimeni ca eu te-am imbratisat primul si ti-am sarutat buzele adormite, dezbracandu-te de mantia ta de timp. Te-am privit goala. Erai frumoasa in intuneric. Si niciodata cred, tu n-ai mintit.

VISEZI

Visezi azi, la o clipa ca cea de ieri? Priveste cerul. Prin el se cerne timpul, prin timp ne cernem noi. Acolo doar, in departari albastre, ne cernem noi cei de ieri, departe de azi. Ploua? Pentru ca de-acolo, de sus, ne-am vazut pe noi cei de jos, de pe Pamant.

NECRONOMICON

Imi simti mirosul de fiara? Auzi bataile inimii mele in intuneric? Te-as putea strangula sarutandu-te, pentru ca apoi sa iti zmulg sufletul dintre coaste si sa-l tarasc dupa mine prin focul etern. Dar am sa te privesc doar. Pentru ca ador sa asculti bataile inimii mele din intuneric.

MASTILE

Purtand atatea masti am invatat sa rad si sa plang, sa fiu om si neom, dupa plac. Purtand masca ta, am invatat sa simt. Dar tu purtasei deja pe ascuns toate mastile mele. Si n-au mai ramas decat golurile, mimand zambetul in lemnul putred.

STATUIA

Ingerul de piatra n-a plins de tristete prima data. Nici de fericire, ci de oboseala. De multe anotimpuri care rod in el clipa, in neclintire, de la inceputuri. Sarate lacrimi de om, cu gust de praf de piatra.

INMIGRANTE

Cuvânt înainte

Madrid-ul este un oraş al culorilor şi al contrastelor însă pentru unii este şi va rămâne mereu oraşul umbrelor. Mă refer la aceia care nu se văd pe parcursul traseelor turistice, aceia care muncesc 10 sau 12 ore pe zi pentru bani cu care abia îşi pot asigura existenţa până a doua zi când o vor lua de la capăt pradă deznădejdii. Din autobuzul pentru turişti pierzi defapt tot ceea ce înseamnă Madrid. Aşezat confortabil în scaunul tău nu ai cum să observi foamea, mizeria, disperarea, sutele de drogaţi şi de prostituate, hoţii, şarlatanii, rasismul. Ceea ce vezi este doar o mască strălucitoare care acoperă o faţă mult mai hidoasă. Străzile sunt împânzite de emigranţi legali sau ilegali, ecuadorieni, români, marocani, chinezi, dominicani, bolivieni, africani, polonezi. În parcuri găseşti droguri. La colţurile străzilor lăturalnice şi în gurile de metrou se vând filme piratate, umbrele, ceasuri, curele, orice poate aduce un euro. Strada Montera din centrul oraşului e strada prostituatelor. Lavapies e cartierul mizeriei, al dealerilor de droguri, al pestilor, al infracţiunii, iar în Carabanchel, un alt cartier mărginaş prost comunicat cu restul Madrid-ului, ţi se poate întâmpla orice noaptea.

Îţi voi arăta acest oraş aşa cum este el în realitate, voi încerca să demontez mască, după mască, după mască … până când va rămâne palid adevărul şi vei înţelelege ce înseamnă să îţi doreşti un nou început. Tu cât ţi-ai permite să sacrifici pentru un vis ?

Autorul

AŞA ÎNCEPE TOTUL

Aveam 20 de ani când am pus pentru prima dată piciorul pe pământ spaniol,

iar acum cand aştern aceste rânduri pe hârtie am 24. Ciudat, am plecat din Timişoara la data de 1 Aprilie cu o firmă fantomă care avea să ne treacă graniţa pe toti cei care ne aflam în acel autobuz, arătând pentru noi acei 500 de euro pe care legea prevedea că trebuie să-i deţinem la ieşirea din ţară. Este o zi de care nu îmi aduc aminte nici astăzi cu plăcere, am sa să spun doar că nu pot uita ochii celor dragi în momentul în care am ieşit pe uşă cu rucsacul greu atarnându-mi pe spate. Eu nu ştiam încotro mă îndrept, plecam în necunoscut cu 300 de euro de cheltuială în buzunar. Nici măcar nu aveam bine definit motivul plecării mele. Era visul meu şi atât, o provocare care mă costase 6 luni de lucru şi de economii pe un salariu mic. Nu mă intesera atât de mult să câştig bani, nu era principalul scop, mă interesa doar să ajung acolo. Aveam un bilet de drum dus-întors valabil 6 luni chipurile, care s-a dovedit a fi o ţeapă din partea firmei fantome de transport. Cu alte cuvinte credeam că pot să cheltui până la ultimul euro, credeam că am siguranţa reîntoarcerii acasă însă nu era aşa, iar eu nu bănuiam nimic.

Drumul a fost obositor însă deosebit de interesant pentru un puşti care nu mai ieşise din ţară niciodată şi părea că în faţa ochilor mei se deschide o altă lume. E adevărat, cei care obişnuiesc să iasă din ţară ştiu că o cu totul altă lume există dincolo de graniţele României. Am trecut pe rând prin 4 ţări. În Ungaria mi-au atras atenţia casele din localităţile mici prin care treceam şi îmi păreau atat de asemănătoare cu cele de pe la noi încât aveam ciudata senzaţie că nu ieşisem din România. Austria însă m-a captivat prin ordinea şi curăţenia omniprezente. Gardurile vii care delimitau curţile caselor erau tunse, la fel ca şi gazonul, chiar şi obiectele din curţile oamenilor erau ordonat aranjate. Italia cu munţii cu piscuri învelite în ceaţă şi sate presărate în munţi care păreau părăsite m-a făcut să uit pentru o clipă de plecare, de tot amalgamul de sentimente care îmi întunecau raţiunea, de necivilizaţii din jurul meu şi am adormit ghemuit pe scaun cu soarele în ochi. M-am trezit când autocarul trecea de-a lungul Coastei de Azur şi nu mi-am putut dezlipi ochii de la geam. Mi-am spus că acolo e Paradisul. Sute de yahturi,valuri albastre, soare, terase, turişti, avioane decolând, palmieri şi ceva ce nu mai văzusem, stânci parcă înălţându-se din valuri. E dificil sa descrii în cuvinte acea zonă, dar aveam să înţeleg mai târziu că la fel ca şi turiştii Madrid-ului, nu admiram decât masca superbă a acelor locuri şi îmi scăpa din vedere tot ceea ce se ascundea sub ea. Acele oraşe au rămas cu toate acestea undeva în mintea mea, ca nişte bucăţi de Paradis aruncate pe Pământ, cu straduţele lor înguste, terasele şi cafenelele deosebit de cochete, clădirile vechi, palmierii şi aerul acela boem. Restul drumului a fost pentru mine plictisitor şi am adormit din nou în cele din urmă cu acele emoţii pe care le aveam la fiecare punct de frontieră. După alte câteva ore de somn agitat am simţit autocarul oprindu-se şi un nod în gât. Ajunseserăm la ultima frontieră, eram

cu un picior în Spania. În faţa noastră un alt autocar românesc tocmai era întors în Franţa. Doi poliţişti de frontieră au cerut paşapoartele tuturor celor din autocarul în care mă aflam, au urmat apoi cateva minute de aşteptare. Ni s-au restituit paşapoartele şi fără nici un fel de justificare i s-a comunicat şoferului că trebuie să se întoarcă înapoi pentru că nu i se va permite intrarea în Spania. Poliţiştii au coborât şi au urcat în autocarul rusesc care tocmai parcase lânga autocarul nostru. În acel moment şoferul nostru a călcat pedala de acceleraţie într-un moment de inspiraţie pe care niciodată nu l-aş fi aşteptat din partea sa. În viteză şi cu speranţa că nu se vor sinchisi să ne urmărească, ne îndreptam către Madrid, cu opriri în toate marile oraşe de pe traseu. Era noapte şi nu am văzut nimic pe geam. Nu ştiu decât că de dimineaţă autobuzul alerga încă pe şoselele Spaniei şi că următoarea oprire va fi Valencia. Ocoliserăm deci foarte mult pentru a lăsa la destinaţie fiecare om în parte. De cum am văzut relieful deşertic, dealurile de pământ roşu presărate ici şi colo de ciulini şi tufe, am avut certitudinea că mă aflu în Spania. Eram bucuros că voi ajunge în Madrid pe zi pentru ca dacă am fi ajuns noaptea chiar nu aş fi ştiut ce să fac. Îmi pusesem în gând că în cel mai rău caz voi găsi un bar sau o benzinărie non-stop unde să mă aciuiesc în siguranţă până dimineaţa. Aveam să aflu mai târziu că în Spania toate magazinele se închid după ora 22:00 şi străzile rămân pustii în timpul săptămânii. Au mai trecut doar câteva ore si m-am trezit în după-amiaza acelei zile în autogara Mendez Alvaro din Madrid, cu acel rucsac în spate pe care îl urăsc şi în ziua de azi şi cu privirea aceluia care lăsase tot ceea ce avea urmărind un vis, iar acum se întreba dacă are cu ce să plătească preţul. Trebuia să găsesc un loc în care să petrec noaptea, ştiam că este cel mai important lucru, de restul aveam să mă ocup ulterior. Am avut noroc, cineva m-a aşteptat în autogara, o persoana care nu va fi menţionată în această carte şi despre care pot spune doar că m-a ajutat să ajung la un motel in acea zi si cu multe alte lucruri ulterior dar a si zdruncinat humea mea. Am ridicat rucsacul şi cu paşi mici sub greutatea lui, am coborât la metrou. Limba pe care o auzeam se asemăna doar puţin cu cea din telenovelele de pe la noi, oamenii vorbeau repede, abia reuşeam să desluşesc un cuvânt sau două din ceea ce spuneau. Mi-am dat seama atunci că toate eforturile mele de a învăţa limba spaniolă acasă încercând sa fiu atent la dicţie în telenovele sau citind din ghidurile de conversaţie fuseseră zadarnice. Era dificil să cumpăr un tichet de metrou, mi se părea ciudat să spun vreun cuvânt în spaniolă, aşteptam cu nerăbdare să ies de sub pământ şi să vad lumea de afară, să văd unde ajunsesem, în mine se amestecau prea multe stări, mă simţeam cu adevărat inconfortabil. În metrou aveam impresia că toată lumea mă priveşte, eram doar un alt emigrant ilegal în plus. Totul reprezenta ceva nou, metroul, limba pe care o auzeam, îmbrăcămintea celor din jurul meu, atat de simplă şi neglijată.

Am ieşit din subteran într-o piaţă micuţă care mi-a plăcut mult de prima dată. Era răcoare dar îmi aduc aminte de razele soarelui gâdilându-mi faţa. Ulterior aveam să evit acel loc întrucât aflasem că acela era cartierul homosexualilor şi lesbienelor. Nu am avut vreo temere ci doar o reticenţă preconcepută, o dovadă a mentalităţii îngrădite de bariere psihologice cu care am fost crescut în România. M-au fascinat de prima dată străzile inghesuite, pavate cu dale de piatră, coloritul de oameni din jurul meu, acel ritm alert în care se petrecea totul. Oriunde m-aş fi uitat ceva se întâmpla. Un negru vinde CD-uri piratate cu ochii în patru ca nu cumva să apară poliţia şi să-i confişte marfa, într-o pescărie un vânzător curăţă de solzi un peşte imens, tineri întinşi pe jos pe dalele de piatră se îmbrăţişau şi se sărutau, totul părea permis, ca şi cum aş fi ajuns într-o altă lume cu alte idei, alte sisteme de valori, altfel construită. Aşa şi era.

Mă uitam după plăcuţe pe care să scrie “Hostel”, erau peste tot. Am întrebat de preţuri şi erau prea piperate pentru buzunarul meu, am fost nevoit deci să-l aleg pe cel mai ieftin. Erau 8 paturi într-o cameră, paturi suprapuse şi strâmte, nimic altceva decât un apartament renovat şi improvizat astfel încât să servească scopului de motel pentru turiştii cu posibilităţi mai modeste. Am decis să înoptez la motelul acela pentru suma de 14 euro pe noapte. La urma urmei, o altă ofertă mai bună nu aveam. Era însă devreme şi îmi rămăsese timp până la lăsarea serii. Planul era să ma plimb şi să mă odihnesc în această primă zi în Madrid, iar a doua zi aveam de gând să găsesc o cameră de închiriat. Un lucru foarte interesant pe care l-am văzut în Madrid a fost că toţi stâlpii de electricitate din oraş, inclusiv faţadele clădirilor serveau drept avizier. Erau anunturi peste tot. Anunturi ale prostituatelor cu numerele de telefon, solicitări de locuri de muncă, oferte de servicii, închirieri de camere. Întregul oraş era îmbrăcat în hârtie, ca şi cum ar fi fost o convenţie generală ca anunţurile să se lipească pe stâlpi şi pe clădiri. La acea trecere de oameni nici nu mă miră, era imposibil ca cineva să nu observe într-o zi anunţul tău. Muncitorii de la curăţenie lucrau neîncetat. În urma lor alte anunţuri erau lipite. Ritmul marelui oraş era de neoprit.

M-am întins pe patul care îmi fusese dat în primire şi am început să scotocesc în rucsac după pogăcelele pe care le aveam la mine de acasă. Mancarea nu avea să fie o problemă cateva zile, aveam la mine suficientă. Nu reuşeam să adorm, nici să realizez cu toată fiinţa mea că mă aflu undeva la 3500 de km de Timişoara. Am ieşit să inspectez locul în care mă aflam. O bucătărie, o baie, o cameră de zi cu televizor, nimic mai mult. În jurul meu turişti, dintre care unii au încercat să intre în vorbă, dar nu am reuşit să vorbesc decât cu cei care ştiau engleză. Spre norocul meu cel de la recepţie era unul dintre ei

şi dacă aveam nevoie de ceva nu era o problemă să întreb unde găsesc. După câteva ore mă cunoşteam cu câţiva dintre colegii de cameră şi cum erau turişti vorbitori de engleză mai schimbam câteva cuvinte din când în când. La lăsarea serii ne-am adunat cu toţii în bucătărie unde am început să povestim, să fumăm şi să bem vin ieftin de 1 euro litrul. A fost o seară plăcută şi m-am retras la culcare târziu pentru că în ciuda oboselii tot nu aveam somn aşa că m-am întins în pat şi am adormit forţat.

A doua zi de dimineaţă m-am trezit surprins că nu mă aflu în patul meu din Timişoara, a fost cu adevărat ciudat ca şi cum o parte din mine rămăsese acolo acasă şi cealaltă, acel eu din Madrid, se rătăcise şi nu mai găsea drumul înapoi. Mi-a luat câteva minute să mă dezmeticesc şi să-mi amintesc de plecare, de drum, de seara trecută şi de faptul că nu aveam timp de pierdut, trebuia să găsesc ceva de închiriat. În regim de motel mi-ar mai fi ajuns banii cel mult două săptămâni. Am ieşit din motel uşurat de povara rucsacului meu chinezesc care începuse deja să dea semne că se destramă şi am intrat la metrou. Am luat una din zecile de hărţi de metrou gratuite şi aşa cum fusesem sfătuit am plecat spre Plaza de Castilla, zonă a Madrid-ului renumită a fi foarte frecventată de români. De la început am avut o reticenţă în a fi sociabil cu propriul meu popor. Ştiam că e greu să întalnesc în acele condiţii oameni de calitate, ştiam ce am văzut în jurul meu în autocar şi instinctul îmi spunea să fiu suspicios la orice fel de gest binevoitor şi gratuit.Când am ieşit din gura de metrou în Plaza de Castilla primul lucru pe care l-am văzut au fost turnurile înclinate denumite “Poarta spre Europa”, o construcţie impresionantă şi una dintre cele mai înalte din Madrid. Ştiam că în acea zonă se află singura biserică românească ortodoxă din Madrid şi că Duminica românii patroni de firme veneau să îşi caute muncitori, însă a nu avea acte, aşa numitele “papeles” aproape că îţi anula orice speranţă de a găsi de lucru. A-ţi găsi de lucru fără acte este mai mult o chestiune de noroc şi de conjunctură. Trebuie să te recomande cineva, altfel nu prezinţi încredere, eşti un nimeni pentru că mai sunt o sumedenie de oameni în situaţia ta care doresc să ocupe postul tău. Orice ţi s-ar spune, nu poti face decât să te comporţi după bunul plac al patronului tău şi deşi ştiam aceste lucruri nu aveam de gând să irosesc posibilitatea de a încerca să-mi găsesc ceva de lucru, orice. Încolţise în mintea mea ideea de a câştiga şi ceva bani odată ajuns aici, de a încerca să rămân, de a mă întoarce în ţară cu o cât de mică realizare însă nu cu mâna goală.

Am cules de pe stâlpi câteva anunţuri de chirie şi am telefonat. Telefon aveam din România, iar cartelă imi luasem în Madrid. Iniţial am sunat la anunţurile date de români însă toţi cereau “fianţă”, adica plata pe încă o lună

în avans. Nu îmi puteam permite să am blocaţi la un străin nişte bani cu care mai puteam închiria încă o lună un acoperiş deasupra capului. Am renunţat după câteva ore în care am dat telefoane şi m-am învârtit pe străzi curios să cunosc cât mai mult din ceea ce avea de arătat oraşul. Am fost nevoit să mă întorc la hostal şi să închiriez încă o noapte. A doua zi de dimineaţa am lăsat bagajele şi am plecat din nou cu metroul într-o zonă periferică a madridului numită Usera. Acest cartier era împanzit de “locutorii”, mici localuri cu cabine telefonice de unde se putea vorbi în străinătate la tarife mici şi se puteau efectua transferuri de bani on line. În aceste locutorii de asemenea se obişnuieşte să se lase tot felul de anunţuri pe panourile de pe pereţi care nu lipsesc în niciunul dintre aceste localuri. Am intrat din locutoriu în locutoriu, de această dată acordând o importanţă mai mare anunţurilor date de sud-americani. Aceştia niciodată nu au cerut acea “fianţă” unui chiriaş, nu m-ar mira ca acest obicei sa-l fi adus în Spania tot noi, românii. Am telefonat până seara la diferite persoane. Pentru că vorbeam prost şi reuşeam să mă fac înţeles cu dificultate mi-a fost de câteva ori închis telefonul, alteori am fost chemat să vin să vorbesc cu proprietarul la adrese din cartier pe care mi-a fost imposibil să le găsesc şi în cele din urmă am reuşit să vorbesc despre chirie cu o ultimă persoană care îmi dăduse întâlnire la ora 22 în apartament. Am plecat spre metrou pentru că trebuia să-mi iau rucsacul cu lucrurile mele de la hostal. Când m-am întors în Usera era deja târziu, într-un sfert de oră puteam să sun la uşa proprietarului aşa că m-am aşezat pe treptele unui bloc şi am aşteptat îngrijorat să treacă timpul.

ESTHER ŞI VICTOR

Am sunat la uşă şi mi-a deschis uşa o femeie care m-a privit surprinsă. Am reuşit să-i spun că vorbise cu mine mai devreme la telefon şi că dacă ea nu mă va primi în chirie urma să-mi petrec noaptea pe afară, i-am spus că nu va avea probleme de nici un fel cu mine şi am scos banii, 100 de euro, bani pentru care negociasem la telefon închirierea pe o lună a unui pat pe salon. Uşa mi s-a deschis şi am fost invitat înăuntru. Femeia avea cam 35 de ani şi era creolă, scundă, plinuţă la fel ca majoritatea sud-americancelor ,dar cu trăsături frumoase şi un păr creţ, ondulat, vopsit blond. M-a condus în camera de zi unde mi-a arătat lipit de perete un pat mic, o saltea pe un suport de metal cu arcuri. Acela urma să fie patul meu însă nu mă puteam considera chiriaş până când nu avea să vină soţul ei de la lucru. El avea să dea verdictul final în ceea ce mă privea. Am început să cercetez cu privirea locul în care mă aflam. Apartamentul era sărăcăcios şi friguros. Tencuiala cădea constant de pe pereţi. Bucătăria era mică, mobila era veche. Pe uşa de la bucătărie era un afiş cu zilele săptămânii şi fiecărei zile îi corespundea un nume, probabil al

altui chiriaş. Aşa am înţeles că în apartament mai locuiesc cel puţin 7 persoane. Câteva bătăi în uşă mi-au întrerupt firul gândurilor şi m-am trezit în faţa ochilor cu un bărbat pe la vreo 37 de ani, de statura medie, cu un corp foarte bine clădit şi nişte picioare scurte, în totală asimetrie cu restul corpului. Buzele groase şi nasul turtit îl făceau să arate cel puţin ciudat. Tenul său era mult mai închis decât al femeii iar părul îl avea lins, negru şi des. Avea acel gen de păr pe care ori îl tunzi ori îl laşi să crească aşa cum vrea pentru că nu-l vei putea pieptăna niciodată.

S-a aşezat la masă şi a cerut mâncare. Femeia i-a adus o supă albicioasă care mirosea urât şi avea înăuntru oase şi ceva ce semăna cu grăsimea de porc în cea mai scârboasă stare a ei. Nu erau defapt nimic altceva decât urechi de porc însă asta urma să aflu mult mai târziu. După ce a înfulecat cu poftă câteva înghiţituri, a schimbat câteva cuvinte cu femeia sa şi mi-a spus că se numeşte Victor şi că pot să rămân liniştit ca şi chiriaş. A terminat tot ce avea în farfurie şi s-a întins pe celălalt pat de pe salon şi a dat drumul a televizor. Femeia i s-a alăturat în braţe. Urmăreau un serial de comedie al televiziunii locale, râdeau cu poftă iar eu nu înţelegeam nimic. Uneori Victor se întorcea spre mine şi pierdea minute bune încercând cu răbdare să îmi explice fazele mai hazoase. Aşa au trecut mai multe zile şi ajunsesem să cunosc şi ceilalţi chiriaşi, iar despre femeie aflasem de la Victor că se numea Esther. Apartamentul avea trei camere plus salonul (camera de zi). În două dintre camere locuiau două familii de bolivieni, iar în cea de-a treia, lângă al cărei zid se afla patul meu, stăteau Victor şi femeia sa.

În fiecare seară cineva era însărcinat cu curăţenia. Şi eu primisem o zi în care trebuia să curăţ tot apartamentul. Cu toate că era sărăcăcios, era deosebit de curat, femeia nu stătea nici o clipă, ştergea praful, deretica prin bucătărie, punea rufele la uscat, era o gospodină desăvârşită. Nu am văzut-o niciodată certându-se cu Victor. Râdeau mereu, acel apartament sărăcăcios părea micul lor paradis, erau mereu îmbrăţişaţi şi de nedespărţit. Din a doua zi în apartament am început să întreb de lucru. Primul pe care l-am întrebat a fost Victor. El mi-a spus că este dificil să îmi găsesc ceva de lucru fără să am acte dar că îşi va întreba şeful. Mă măsura cu privirea şi ştia cred că nu aveam cum să rezist un timp îndelungat muncind în construcţii. Eram conştient şi singur de acest lucru. Ma bucurasem că cel puţin cu Victor şi cu Esther mă înţelegeam bine.

Priveam deseori masa de sticlă din sufragerie. Erau nelipsite de pe ea două statuete din porţelan reprezentând un băiat şi o fată care păreau a se fi

certat. Esther insista ca atunci când le curăţăm să o facem cu grijă ca nu cumva să le spargem. Victor mi-a spus într-o seară că acele statuete le-a cumpărat demult când s-a certat cu Esther şi i le-a dăruit ca dovadă a dragostei lui. Pe statueta care închipuia un băieţel era scris numele lui Victor ,iar pe cea care întruchipa o fetiţă numele lui Esther. Uneori mă gândeam la primele mele zile în acel apartament. Mă mai gândesc şi acum, dupa 4 ani. A fost rău. Cu adevărat rău. Dar cu siguranţă era loc de şi mai rău. Era atât de frig încât dimineaţa ieşeam din casă ca să mă încălzesc la razele soarelui de Aprilie. Seara scriam sute de anunţuri pentru angajare, “chico serio busco trabajo” (băiat serios caut de lucru). Le lipeam dimineaţa pe stâlpi, în locutorii, pe faţadele clădirilor şi tremuram de emoţie când vedeam că cineva rupsese din anunţ un număr de telefon, dar niciodată nu mă suna nimeni. Cu această ocazie începusem să cunosc bine cartierul. Coboram în Plaza Legazpi, unde priveam cele două statui impresionante, doi luptători călare pe doi cai pegas cu aripile larg deschise. Palmierii creşteau spontan în faţa blocurilor şi eram încântat de ceea ce vedeam dar starea de tristeţe nu mă părăsea. Nu aveam de lucru. 1 euro devenise o sumă importantă, o pâine şi o pastă de brânză topită, mâncarea pe o zi. Poate uneori mai cumpăram iaurturi de fructe din cele mai ieftine sau chips-uri deşi supermarket-urile afişau sute de produse ademenitoare. Când dădeam telefoane ca să întreb de angajare mă durea fiecare monedă pierdută inutil pentru că neavând acte eram refuzat mereu. Serile le petreceam vorbind cu Victor care mă ajuta să învăţ să vorbesc corect. Era deja sezonul corridelor, luna aprilie se apropia de sfârşit şi Mai avea să aducă schimbări radicale pentru toţi. În timp ce el îmi vorbea despre corride şi tauri eu mă gândeam că voi plăti chiria pe luna care vine cu ultimii bani.

Îngrijorat am sunat la firma de transport ca să mă interesez în cazul unei eventuale întoarceri acasă, dar am aflat că mai am de platit 80 de euro în cazul în care doresc să mai beneficiez de serviciile lor. Aveam de ales acum între a rămâne în Madrid cu riscul de a ajunge în stradă sau a mă întoarce în acele zile în Timişoara. La urma urmei bunicii care mă crescuseră mă aşteptau acasă, mă temeam că li se poate întâmpla ceva în absenţa mea, iar pe de altă parte, misterul acelui oraş cu un parfum ciudat şi vicios mă făcea să îmi doresc să îl descopăr.

ÎN APARTAMENTUL DIN USERA

Deşi mă repugnă ideea ar trebui sa scriu şi despre bolivienii din apartament, măcar câteva rânduri. Prima familie era o familie de mizerabili. Un tip

ciuturiu, cu părul creţ şi brunet şi verişoarele sale care de la început mi-au făcut o proastă impresie. Se spălau rar şi asta nu pentru a face economie de apă ci pentru că nu le stătea în obicei. Aveau totuşi grijă să scuipe peste tot în baie cand atunci când intrau la duş şi mintea mea refuză să imagineze toata suita de lucruri pe care le-ar mai fi putut face acolo. Devenisem cât se poate de distant cu această familie pentru care ideea de civilizaţie ar fi însemnat o tortură îngrozitoare.

Trebuie să lămuresc cititorul şi să spun că într-un astfel de apartament nu se poate face baie prea des pentru că toţi ceilalţi vor ridica glasurile considerând că vor plăti apa pe care tu o consumi. Nu se pot spăla hainele prea des. Ai nevoie de detergent, şampon, săpun,   toate ale tale pentru că oamenii sunt în general zgârciţi cu fiecare bun al lor.

Ceilalţi bolivieni erau diferiţi. Băiatul avea 25 de ani iar femeia era cu cel puţin zece ani mai în vârstă. Abhram şi Mabel. El lucra într-un supermarket cunoscut ca locul preferat pentru cumpărături al celor bogaţi, cu puncte de vânzare în toată Spania, El Corte Ingles, reprezentat de George Clooney în reclame. Unul dintre puţinele magazine din care hoţul prins este predat poliţiei şi pregătit pentru repatriere. Abhram era designer pentru o gamă largă de produse care se vindeau în El Corte Ingles ceea ce mă făcuse să cred că se ridică la un alt nivel decât compatrioţii săi. Mabel   lucra ca internă, adică menajeră într-o vilă la o familie spaniolă şi era liberă doar la sfârşit de săptămână. I se asigura casă, masă şi un salariu lunar. Era o femeie cu suflet bun, am observat din prima clipă şi mereu mă servea cu o porţie din ceea ce gătea, iar eu din situaţia în care mă aflam nu puteam refuza. Cred că aceste gesturi au atras asupra mea antipatia lui Abhram.

Îmi aduc aminte cu claritate o Duminică. Sâmbăta şi Duminica sunt cele mai proaste zile posibile pentru a cumpăra mâncare şi asta pentru că toate alimentarele sunt închise şi singurii care mai au mâncare de vânzare sunt chinezii. Aceştia însă vând totul la preţ dublu sau chiar triplu în micile lor magazine alimentare.Sunt deosebiţi de zgarciţi şi se autoizolează de cei care nu sunt asiatici.

Nu făcusem suficiente cumpărături de vineri şi am rămas în acea Duminică fără mâncare. Victor şi Esther nu erau acasă. Am încercat să dorm dar începuse să ma doară foarte tare stomacul şi capul şi nu am reuşit. Singura

care a observat că se întâmplă ceva cu mine a fost Mabel care mi-a pregătit pe loc o porţie mare de mâncare. Nu ştiu cum ar fi trecut pentru mine acea zi dacă nu ar fi fost ea. Nu înţelegeam bine limba însă cred că a avut discuţii cu Abhram pentru acea farfurie cu mâncare. Dar Mabel era aceeaşi persoană bună în fiecare zi.

Într-o seară târziu pe când încercam să adorm, Victor a adus cu el câţiva colegi de la lucru. Nu am văzut în viaţa mea oameni atât de beţi, nu ştiu nici acum unde găseau puncte de sprijin însă reuşeau să meargă încă pe ambele picioare. S-au aşezat pe canapeaua alăturată si făcând abstracţie de prezenţa mea au continuat să bea pe rând dintr-un singur pahar cu muzica la maxim. Încercam să adorm însă era imposibil. Mă zvârcoleam în pat încercând să mă gandesc al altceva însă râsetele lor mă zgâriau pe creier. Nu era nimic de făcut, închiriasem doar acel pat şi beneficiam de el din plin. Nu a durat mult şi am fost trezit şi invitat să beau cu ei. Nu am refuzat. Alternativa ar fi fost încercarea inutilă de a adormi cu perna pe cap. Am primit şi eu bere din acelaşi pahar care trecea pe la fiecare şi am băut până spre dimineaţă. Ecuadorienii băuseră până la faza la care le rezulta dificil să nimerească gura cu paharul şi varsau pe ei însă erau de o perseverenţă rară. Eu am adormit. Când m-am trezit plecase toată lumea, după ce am înţeles de la Esther ca dormiseră între sticlele goale pe jos, vomitaseră peste tot în baie şi pătaseră toţi pereţii cu bere. Victor, întins pe canapea, se zvârcolea cu dureri de cap îngrozitoare. Esther bosumflată nu-i acorda nici o atenţie, insensibilă la gemetele sale. M-am înduplecat în final şi i-am dat un Fasconal. Nopţi ca aceasta s-au repetat la un interval de maxim 4 zile pe toată perioada şederii mele în apartament. Cu toate grijile pe care le aveam, mă obişnuisem deja cu noua mea viaţă, cu cartierul, cu nopţile de beţie şi muzica ecuadoriană, cu lipsa banilor, cu zilnicele perindări prin oraş în căutarea unei slujbe. Începusem să intru într-o stare de nepăsare şi nu mai făceam nici un fel de planuri. Am lăsat totul în voia sorţii, spunându-mi ca oricum voi afla pe propria piele ceea ce se va întâmpla cu mine.

FOAMEA

Ştii cum e să îţi fie foame? Dar nu oricum, nu ştiind că vei ajunge la un moment dat acasă, vei deschide frigiderul şi vei mânca. NU ! Să fii singur. O foame crudă să te mistuie în interior şi să ştii că nu ai o casă, nu ai un frigider, nu ai nici macar ce să mănânci. Dar ironic, peste tot în jurul tău oamenii mănâncă.

Te doare capul şi în scurt timp, din cauza durerii care pulsează în tâmplele tale începi să ameţeşti. Te-ai gândit vreodată ce urmează ? Ei bine, dacă nu cumva te cuprinde disperarea, se trezeşte fiara din tine. Şi nu mai eşti tu acel cineva singur şi flămând ci un animal cu care tocmai faci cunoştiinţă. Spune-i salvatorul tau sau latura neplacută a personalităţii tale. Acel cineva care îţi şopteşte să laşi într-o baltă de sânge chelnerul care nu ţi-a acordat suficientă atenţie, acel tu care ai impulsul să furi, să violezi sau să ucizi însă nu o faci pentru că cealaltă jumătate luptă în egală măsură pentru tine. Animalul din tine nu are principii multe, nu gândeşte, iar atunci când e flămând ştie doar că trebuie să mănânce sau e in pericol.

Am simţit asta în acele zile, atunci, acolo, între străini. Din fericire acel Ceva sau Cineva care cunoaşte motivul tuturor lucrurilor, a mângâiat fiara cu o bucată de pâine. O conjunctură fericită care nu putea fi întâmplătoare. Şi I-am mulţumit, o fac şi acum ori de câte ori îmi amintesc pentru că... ştii ce se întâmplă după o astfel de trăire ?

Te naşti a doua oară. Nu vei mai judeca uşor. Nu vei mai dispreţui o hrană rea la gust. Nu vei mai îndrăzni să mănânci plin de bale în faţa unui sărman. Vei rupe din bucata ta de pâine ca să împarţi. Asta dacă nu cumva această lume este prea mult pentru tine. Dacă nu cumva ai orbit deja de tot, căci pe Pământ, totul străluceşte.

Maţinile frumoase, bijuteriile, paharele de cristal, pantofii de lac, orgoliul tău. Şi dacă ai orbit, nu te teme, orb sunt şi eu, orbi sunt şi alţii, dar îndrazneşte să deschizi larg ochii.

Îmi devenea tot mai clar zi după zi că dincolo de toate, învăţam. Şi ceea ce învăţam făcea ca scopul călătoriei mele să devină mic, insignifiant, banal, pentru ca în cele din urmă să mă ruşinez cu el. Esenţa era alta.

Noaptea îmi aducea toate aceste gânduri în timp ce încercam să adorm înţepat constant de arcurile tari, ostile, ale acelui pat străin.

Nu simţeam nimic din suferinţa lumii, sau poate nu destul. Aş fi vrut să înţeleg mai mult, dar răspunsul ar fi însemnat o durere care mi-ar fi rupt sufletul în milioane de bucăţi. Aveam să aflu mai târziu ca lumea are un puls, iar acel puls il putem auzi uneori, pentru o durerpasă şi groaznică milisecundă. Era suficient pentru acel moment să învăţ lecţia compasiunii şi să pot privi lumea cu tot ceea ce înseamnă ea, ca pe un măr poleit cu aur, putred şi viermănos în interior.

Vrei să ştii cum am mâncat în cele din urmă în acea zi de foamete ? Ei bine… străine..si aproape al meu …din apartament plecaseră toţi. Rămăsesem singur. Am descoperit asta întors în apartament după o plimbare istovitoare. Eram contorsionat de durerea de stomac. Pe dulap erau într-o cutie nişte prăjituri vechi, rele la gust. M-am urcat pe un scaun, am dat capacul la o parte şi am constatat că nu eram singurul care râvnea la acele prăjituri râncede. Un gândac de bucătărie îmi arăta pumnul ostil, din cutie. Scârbit, am decupat cu briceagul tot exteriorul şi am mâncat doar interiorul prăjiturilor. Victor avea oricum de gând să le arunce. Apoi am remarcat frigiderul. Nu mai furasem niciodată ceva cu bună ştiinţă. Dar atunci nu conta. Am numărat iaurturile de fructe ale bolivienilor şi am mâncat tot ceea ce ieşea impar la numărătoare. Apoi am aruncat ambalajele la tomberoanele din faţa blocului. Şi cu siguranţă, dacă nu aş fi găsit de mâncare atunci, în acele condiţii, aş fi făcut orice altceva ca să mănânc.

Viaţa e un dar preţios şi pe atunci , pentru mine era o condiţie esenţială să rămân viu şi sănătos, pentru ca cei care mă iubeau şi mă aşteptau acasă să nu sufere.

ATUNCI CAND TOTUL SE SCHIMBA…

Dimineaţa aveam plimbările din care ajunsesem să îmi fac un obicei. La câteva străzi era un parc pentru copii, o fântână arteziană şi câţiva palmieri. Obişnuiam să merg în acel loc să beau suc şi sa manânc chipsuri aşezat pe bancă. Hoinăream prin Madrid folosindu-ma din plin de abonamentul de metrou. A cumpăra un abonament de metrou atunci când cauţi o slujbă într-un oraş mare este unul dintre lucrurile absolut necesare care nu pot fi

evitate. Altfel costul biletelor te poate aduce la buzunare goale în câteva zile. În acea zi se făcuse seară. Mă simţeam cu adevărat presat de timp. Am ieşit la gura de metrou Usera, în cartierul meu şi am luat stradă cu stradă, fiecare bar pe care îl găseam deschis la rând, întrebând de lucru. Priviri compătimitoare sau dispreţuitoare, uneori un NU aruncat în grabă însă nu ceea ce aveam nevoie. Într-un bar mi s-au oferit 100 de euro pe luna pentru a veni la curăţat seara, în fiecare zi câte doua ore însă aceşti bani nu mă puteau ajuta cu nimic în situaţia în care aveam nevoie de măcar 250 de euro lunar pentru a subzista. Pe o stradă lăturalnică, în drumul meu spre casă, am văzut o firmă luminoasă aprinsă deasupra intrării într-un mic restaurant. “Las Tinajaj”. Am intrat si m-au întâmpinat o doamnă şi un domn, ambii pe la 40 de ani care m-au ascultat până la capăt şi mi-au pus o sumedenie de întrebări ceea ce eu am interpretat ca un semn bun. Erau din Peru şi în final au decis să mă ia la restaurant ca ajutor la bucătărie, 12 ore pe zi inclusiv sâmbetele şi duminicile pentru 300 de euro la lună. Cum era singura mea şansă am acceptat. Cu aceşti bani şi cu unele sacrificii la mâncare puteam supravieţui o lună şi în acelaşi timp în două luni aş fi putut aduna banii de chirie pentru o a treia lună.

A doua zi de dimineaţă, aşteptam în faţa restaurantului. Într-un târziu a apărut doamna care a deschis uşile micului restaurant. Mi-a dat o mătură şi mi-a explicat că trebuie să mătur sala de mese, cu grija ca nu cumva să rămână vreunul dintre gandacii negri de bucătărie care zăceau morţi pe podea. Daca un client i-ar fi observat şi reclamat li s-au fi putut închide localul. După o oră în care am măturat şi am şters praful de pe toate mesele am intrat în bucătărie. Puii cu care se gătea erau dintre cei mai ieftini, cu cap si măruntaie, spre fericirea mea nu eram eu cel care trebuia sa-i cureţe ci o făcea însăşi doamna care se ocupa de gătit în restaurant. De câte ori aduceam puii de la frigider în bucătărie mă şocam privind stratul de grăsime care se prelingea de pe ei şi mă îngreţoşa mirosul pentru că acel frigider era insuficient raportat la temperaturile de peste zi.

În bucătărie era o căldură greu de suportat însă trebuia să stau acolo şi să curăţ cartofi. Chiar nu conta. Eram fericit că am de lucru şi că am o şansă. Orele au trecut. Am ajutat în bucătărie, am făcut curat, am spălat pe jos. Pe seară a venit acel domn cu care vorbisem ieri şi s-a aşezat la masă. O muscă sâcâitoare însă îl împiedica să îşi termine cina aşa că mi-a cerut cu seninătate să am grija ca insecta să nu îl mai deranjeze. A fost putin prea mult pentru mine şi fără sa spun decât că revin imediat am ieşit afară din local şi m-am oprit acasă. Orgoliul meu mă dominase mereu, dar nu cred că era o chestiune de orgoliu ci simplu de auto stimă. Am avut nevoie de câteva zile ca să

realizez că se întâmplase cu adevărat şi că eram din nou un emigrant fără acte, bani şi loc de muncă.

A doua zi, traversând podul peste râul Manzanares care despărţea între ele cartierele Usera şi Legazpi, am observat pe stâlpi nişte anunţuri care prezentau serviciile la domiciliu ale unei firme de depanare calculatoare. Îmi plăceau dintotdeauna calculatoarele şi mi-am spus că merită să dau un telefon, să improvizez chiar dacă nu se specifica nimic de angajare, în cel mai rău caz aş fi irosit încă un euro pe telefon. La pumnul de euro pe care-i mai aveam în buzunar chiar eram îngrijorat pentru ziua de mâine. Am rupt un anunţ, am alergat la primul locutoriu şi am sunat. A răspuns o femeie. I-am spus ca am nevoie de un loc de muncă, i-am spus că nu am acte dar nici pretenţii financiare şi că daca nu au nevoie de un angajat în domeniul calculatoarelor aş putea măcar să le lipesc eu anunţurile prin Madrid. Doamna de la telefon mi-a cerut numărul de mobil şi mi-a spus că după ce se va consulta cu soţul ei mă va suna. Am aşteptat o zi, am aşteptat două, credeam că nu mă vor mai suna, dar în a treia zi am primit telefonul mult aşteptat şi am fost chemat a doua zi de dimineaţa la cafeneaua Ibiza pentru a discuta despre salariul şi îndatoririle mele.

Acceptaseră să le lipesc afişele în Madrid. Eram fericit. Avusesem noroc, nu ştiu cum altfel aş putea cataloga întâmplarea. În dimineaţa unei zile de miercuri, aşteptam în faţa cafenelei, aşa cum stabilisem cu doamna de la telefon. Nu îndrăzneam să intru. Nu ştiam care e preţul unei cafele si nu putem intra fără să comand ceva. De asemenea aş fi riscat ca ea să nu apară caz în care iroseam acel important euro pe o cafea inutilă. M-a abordat o doamna trecută de 50 de ani, cu trasaturi sud americane şi s-a prezentat ca fiind d-na. Wilma, cea cu care vorbisem la telefon. Mi-a spus că vom intra în cafenea şi ni se va alătura în curând şi soţul ei. Într-adevar nici nu comandaseram cafelele când a apărut un tip ciudat. Înalt, uscăţiv, cu chelie în faţă şi parul lung, răvăşit în toate părţile la spate, purtând un parpalac lung si comportându-se de parcă în fiecare clipă ar întârzia undeva. S-a aşezat pe scaun cercetându-mă cu privirea din cap până în picioare şi prezentându-se Jose Luis. Era prost îmbrăcat, de unde am tras greşita concluzie că nu are bani. Avea acea privire a omului neîncrezător şi egoist pentru care scopul întotdeauna scuză mijloacele. Au fost totuşi amabili la acea primă întâlnire, spunându-mi ceea ce doresc de la mine si asteptând cu răbdare să mă pot exprima pe limba lor.

Vroiau sa lucrez 4 ore pe zi lipind afişe care prezentau serviciile lor, peste tot

în Madrid. În fiecare zi urma să mă întâlnesc cu Jose Luis în acea cafenea şi el să îmi spună în ce zone din oraş trebuie să merg. Pentru această treabă primeam 260 de euro lunar. La fiecare sfârşit de săptămână primeam un sfert din acestă sumă. Deşi nu eram foarte încântat de această slujbă, eram foarte fericit şi satisfăcut. Aveam de lucru. Eram la fel ca ceilalţi. Cumva urma să ma descurc cu chiria, cu mâncarea, cu toate. Nu mai contau sacrificiile care trebuiau făcute, ştiam că voi rezista o săptămână până la primii bani. La plecare Jose Luis a făcut un gest care mi-a făcut întreaga zi fericită,după ce mi-a dat o plasă cu afişele care trebuiau tăiate şi lipite, m-a plătit pe o săptămână în avans, 60 de euro. Pentru mine asta însemna totul. Aveam bani, puteam să mănânc ceea ce vedeam în magazine şi nu puteam să-mi cumpăr. Puteam să platesc şi chiria la sfârşit de lună.

Întors în apartament am împărţit cu Victor şi Esther bucuria mea. Esther m-a felicitat formal însă Victor s-a bucurat efectiv alături de mine şi am sărbătorit evenimentul cu o beţie cruntă. Dimineţile erau diferite. Primeam bani pentru xerox-uri de la Jose Luis cu care mai jonglam şi mai rămâneam cu câţiva euro în plus. Mă trezeam la ora la care vroiam pentru că nu aveam program. Primele afişe le-am lipit cu rusine, printre oameni însă după ce mi-am dat seama că nu mă observă nimeni, orice aş fi făcut, a devenit simplu. Lipeam majoritatea afişelor dar nu pe toate. Începuse să îmi placă ceea ce făceam, mereu vedem ceva nou în Madrid, iar de după masa şi până seara eram liber.

Deseori venea în apartament un domn spaniol care întreba de Victor. Auzeam discuţiile lor însă vorbeau atât de repede încât prindeam doar frânturi de cuvinte. A venit la scurt timp după aceasta ziua în care totul avea să se schimbe. Poate definitiv pentru fiecare dintre noi. Era proprietarul spaniol al apartamentului care vroia să il renoveze, Victor închiriase de la el apartamentul şi ni-l subînchiriase nouă, iar renovarea acestui apartament însemna că noi, cei care locuiam acolo trebuia să ne căutăm un alt acoperiş deasupra capului. Nu aş fi ştiut despre acestea daca Victor nu mi-ar fi spus într-o seară rugându-ma să păstrez secretul. Mi-a promis că mă va lua cu el acolo unde se va muta, în apartamentul cumnatului său Juan Carlos, în cartierul Tetuan, alt cartier periferic locuit de emigranţi şi cu renume prost. Aveam termen două săptămâni ca să eliberăm apartamentul.

Mă obişnuisem acolo, unde la fiecare doua – trei zile mă alăturam ecuadorienilor la o altă beţie cruntă, unde îmi puneam perna în cap ca să pot să dorm ori de câte ori Victor şi Esther făceau sex cu impresia că nu se aude nimic prin peretele subţire care ne despărţea, unde am înţeles ce înseamnă

să îţi speli hainele, să îţi faci de mâncare, să te zbaţi pentru ziua de mâine.

Cu fiecare seară care trecea il vedeam pe Victor tot mai abătut şi mai trist. Am aflat cu ocazia altei nopţi de beţie că în momentul plecării va fi nevoit să o părăsească pe Esther şi să se întoarcă la soţia şi la familia lui. Avea o fetiţă pe nume Daniela în vârstă de 2 ani şi o soţie care se numea Merly, tânără, înaltă şi frumosă. Nu m-aş gândit niciodată că acei doi oameni care erau atât de fericiţi împreună şi păreau predestinaţi unul altuia sunt defapt amanţi. Esther avea şi ea o fetiţă în Ecuador unde Victor mai avea cu o altă femeie un băieţel căruia îi trimitea bani periodic. Nu putea accepta să piardă cei mai frumoşi ani ai micuţei Daniela departe de ea. Era chinuit între iubirea de nestins pentru Esther şi dragostea de tată pentru fiica sa. Acest sentiment îl arunca în fiecare zi în disperare, în întuneric, în nelinişte, iar eu eram unul dintre puţinii oameni cu care vorbea deschis despre problemele sale. Ziua lipeam afişe în oraş, seara discutam cu Victor despre problemele pe care le avea. Curând a venit ziua plecării. Esther plângea privind la figurinele de porţelan de pe masă. Victor nu spunea nici un cuvânt, era distrus pe dinauntru şi am simţit acest lucru tot timpul în care l-am ajutat să încarce bagajele în maşina cu care urma să ne mutăm. Esther a mers la o verişoară de-a sa care locuia în zona La Latina. Bolivienii pe care nu-i puteam suferi nu stiu unde au plecat. Abhram şi Mabel urmau sa vină cu noi întrucât închiriaseră o cameră de la Juan Carlos, cumnatul lui Victor.

Am urcat în maşină, fiecare dintre noi agitat aşa cum se întâmplă în faţa unui nou început. Nu eram nimic mai mult decât emigranţi. Oameni fără o casă a lor, cu slujbe nesigure, cu viitorul intunecat într-o ceaţă de nepătruns, înghesuiţi într-o maşină pentru mutări, învăluiţi de noapte cu o mantie pe care eu o vedeam sinistră. În drum spre noua locuinţă am început să mă gândesc deja la ACASĂ. Trecuse luna, cât urma să mai rămân departe de adevărata mea casă? Nu aveam idee, nu făceam calcule, simţeam doar că ar fi prea devreme să mă întorc acum, eram curios ce îmi poate pregăti viitorul şi până unde pot merge.

MADRID, ORAŞUL VICIILOR

Întâlnirile mele cu Jose Luis erau stresante, acele cinci minute în care el întârzia să apară îmi induceau o stare de nervozitate. Făceam sacrificii pentru ca din acei puţini bani să economisesc suma pentru încă o lună de chirie, să o

am de rezervă în caz de orice şi dependenţa de un alt om mă indispunea.

Au fost momente în care nu apărea la întâlnire, alerga pe partea cealaltă a străzii ca nu cumva să îl văd şi să fie nevoit să mă plătească atunci deşi banii oricum mi-i dădea pe toţi. Cafeaua o cumpăram odată el, odată eu. Aşa i-am propus după ce am observat că el e cel care comandă mereu cafeaua pentru amândoi. Nu-l puteam lăsa să mă vadă ca pe un neajutorat. Deseori îmi spunea că e posibil să nu mai aibă nevoie de mine de săptămâna care vine pentru că nu îl sună suficienţi oameni în urma anunţurilor pe care le lipeam. Cred că avea impresia că iau banii şi nu lipesc anunţurile însă nu era deloc aşa. E devărat că de când începuse să mă streseze în acest fel mă resemnasem cu gândul şi lipeam anunţuri doar în staţii de autobuz şi în jurul gurilor de metrou după care plecam acasă. Dacă ar fi lipsit aceste momente, totul ar fi fost bine pentru că îmi plăcea să mă plimb prin Madrid. Îmi este greu să îţi descriu frumuseţea acestui oraş doar în cuvinte. Îmi plăcea totul în acest oraş. Străzile, libertatea pe care o emana aerul, senzaţia că aici se pot câştiga bani din orice. E adevărat. Singura condiţie este să fii pregătit să faci orice. Din păcate eu nu îndeplineam această condiţie. Îmi amintesc de dimineţi în care coboram la metrou şi simţeam miros de marijuana sau haşiş. Şi era destul să cobor pe scările rulante după miros ca să-i descopăr sursa. Vreun tânăr anarhist cu părul rasta, cu hainele murdare şi rupte, desculţ, vreo gaşcă de elevi de liceu trecând ţigara de la unul la altul, vreun marocan tolănit pe una dintre băncile de piatră din subteran. Putea fi oricine, toată lumea fuma. Nu era legal însă era o infracţiune permisă tacit. Singura întrebare era … cum îmi voi face eu rost de iarba?
Pe culoarele de metrou deseori vedeai emigranţi, în general de culoare, africani, şezând pe un scăunel sau pe jos, cu o pătură întinsă în faţa lor. Pe pătură puteai vedea de la CD-uri cu filme şi muzică piratate până la ochelari de soare, curele sau alte lucruri obţinute cine ştie cum, oferite toate sub preţul lor de magazin.

Oraşul era împânzit de autobuze roşii şi verzi. Cele roşii transportă călători în oraş iar cele verzi în afara sa. Se putea urca numai pe la şofer, prin faţă şi se cobora mereu pe uşa din spate. Nu existau controlori de bilete întrucât şoferul valida tichetul la urcare. Ei bine, şoferii erau îmbracaţi cât se poate de decent şi exista obiceiul ca pasagerii şi şoferii să se salute la urcarea în autobuz. Autobuzele ajungeau în staţie la fix, conform programului. Transporturile erau ieftine şi bine organizate.

Zonele care îmi plăcea cel mai mult să mă plimb erau Sol, Gran Via, Plaza

Mayor, din centrul oraşului. Străzile înguste şi însorite, clădirile colorate şi construite în stil vechi, mozaicul de trecători, miile de magazine, totul ma făcea să ma simt într-un vis ciudat, acel gen de vis pe care îl ai după ce ai fumat prea mult cannabis şi realitatea, timpul, totul e acolo, real dar distorsionat. Nu exista nici un spaţiu neocupat la parterul clădirilor în tot oraşul. Orice locşor de la parter era tutungerie, bar, magazin de haine, de telefoane mobile, fierărie, reparaţii de pantofi, ceva ce putea să însemne o mică afacere. Toată lumea se ocupa cu ceva şi nimeni nu dădea nimic pe gratis. Chiar şi cerşetorii făceau ceva pentru a-şi câştiga banii. Unii stăteau ore în şir nemişcaţi, îmbrăcaţi în costume, întruchipând un personaj şi se mişcau doar când un clinchet de monedă îi trezea din amorţire făcând o reverenţă trecătorului generos. Alţii confecţionau scrumiere din doze goale de coca cola, iar cei mai mulţi, cântau prin metrouri, trecând cu un portofel deschis printre călători, fără a insista cumva, fără a deranja în vreun fel.

Fiecare vitrină din Plaza Mazor are ceva de arătat, de la cuţite şi bricege, degetare, pălării, souveniruri, la porţii de calmar, caracatiţă, creveţi şi tortilla expuse in vitrinele de sticlă ale micilor restaurante pline de turişti.E o piaţă superbă care imi aducea cumva aminte de Piaţa Unirii din oraşul meu. E locul în care zilnic zeci de artişti autohtoni şi emigranţi se aduna pentru a face portrete pe loc turiştilor curioşi. E locul in care beţivii şi drogaţii dorm pe treptele umbrite de bolţi şi arcade. E o piaţă a tuturor, un loc rupt din inima Madridului. Tot acolo se găseşte şi centrul pentru turişti de unde poţi obţine harta oraşului şi orice fel de alte informaţii gratuite, însă nu am intrat decât o singură dată înăuntru. Eram ori prea apatic, ori prea confuz. Din Plaza Mazor poti să alegi orice direcţie, pe o rază de 1 kilometru totul e special. In 10 minute poţi ajunge la Palatul Regal şi Catedrala Almudena, sau în Plaza de Espana unde un hotel imens umbreşte statuile lui Don Quijote şi Sancho Panza, stropiţi de jocul fântânilor arteziene. Traversând Gran Via vei vedea vagabonzi întinşi pe jos în faţa cazinourilor, reprezentanţe ale marilor firme de îmbrăcăminte, statui parcă poleite cu aur pe acoperişurile clădirilor, contraste din cele mai felurite. Vei găsi sufocant ritmul de viaţă al oraşului. Un tânăr aleargă după autobuz, doi negri se ceartă, o gaşcă de adolescenţi pasează o ţigara de marijuana de la unul la altul sprijiniţi de peretele unei clădiri, o femeie îşi rupe tocul, un copil plânge după o jucărie, altul iese din fast-food cu un hamburger în mână, un turc mătură în faţa kebaberiei sale, totul simultan, totul derutant şi de necontrolat. Fiecare zi era la fel de agitată acolo, aproape de Sol. Centrul oraşului , Sol, este o intersecţie de străzi şi străduţe, Puerta del Sol, cheia oraşului. Acolo se găsea totul. Orice te-ar fi interesat, oricine ai fi fost, oricare ar fi fost dorinţa ta avea un preţ în Sol. Mă încânta atât de tare să observ încât uneori trecea o oră fără să lipesc vreun afiş pentru Jose Luis, iar eu mă găseam undeva pe o bancă, privind, adesea în

gol, înlănţuit de acea mişcare permanentă din faţa mea şi de abisul atât de adânc al gândurilor mele.

Spaniolii au ca popor câteva trăsături generale. Sunt genul de oameni care îşi cer drepturile şi nu ezită să îşi arate pe loc nemulţumirea. Nu i-as defini ca oameni răi având în vedere ca nu fac altceva decât să fie atenţi la persoana pe care o au în faţa ochilor. Cei mai mulţi dintre ei sunt după părerea mea rasişti deşi par a începe să se obişnuiască cu străinii. Madrilenii au avut mereu parte de coloritul rasial şi din câte am realizat pe perioada şederii mele, sunt mult mai permisivi faţă de emigranţi decât spaniolii care locuiesc în oraşe mai mici. E un paradox în ceea ce priveşte nemulţumirea lor, pentru că deşi e adevărat că emigranţii le-au ocupat locurile de muncă şi au contribuit la scăderea drastică a salariilor, au crescut rata infracţionalităţii, tot ei, emigranţii, au construit acele oraşe prospere şi au adus specialişti în toate domeniile pentru Spania.

ÎN TETUAN

Mă mutasem aşadar în Tetuan. Nu mi-a plăcut niciodată acest cartier. Poate pentru că nu vedeam decât emigranţi la fel ca mine pe străzi, poate pentru că era exact la polul opus faţă de cartierul Usera de care mă legasem cumva, sau poate ca nimic în acest cartier periferic nu purta aerul cosmopolit din Sol. Mi s-a părut pur şi simplu ostil. Auzisem că noaptea se comit multe tâlhării în acea zonă şi că în repetate rânduri oameni au fost bătuţi sau chiar ucişi de către vreo bandă de derbedei. Mă ţineam deci aproape de casă atunci când ieşeam să mă plimb şi căutam să nu intru în belele inutil. Aveam de gând să mă mut de acolo cu prima ocazie din acel cartier deci nu am căutat prietenii acolo.

Da, Victor se ţinuse de cuvânt şi mă luase cu el. Au venit cu noi Mabel, Abhram şi un văr al său, un tip solid, înalt, care glumea mereu cu mine şi cu care m-am înţeles foarte bine de la început. Victor mi-a spus în seara mutării noastre că vom sta acolo două săptămâni. După care ne vom muta aproape de Usera, lângă spitalul 12 de Octubre unde avea să cumpere un apartament pentru el, fetiţa şi soţia sa. S-a oferit să îmi închirieze un pat pe salon la preţul pe care îl plăteam în Usera pe când locuia cu Esther. Am acceptat bucuros.

Apartamentul era al lui Juan Carlos, cumnatul lui Victor şi Abhram s-a arătat dispus să îl cumpere la data plecării noastre. Până atunci, Victor, Juan Carlos şi eu am locuit în aceeaşi cameră. Nu mă deranja deloc, nu lipseau glumele şi berea, iar eu continuam să mă întâlnesc cu Jose Luis la aceeaşi cafenea dimineaţa, în ultima vreme o singură dată pe săptămână.

Duminica am ieşit din bloc şi am văzut că pe străzi se aşternuse o forfotă neobişnuită. Tarabe împânziseră străduţele laterale, de o parte şi de alta. Era faimosul “rastro” , acel târg despre care auzisem că traversează oraşul în fiecare zi de duminică. Haine ieftine, desigur chinezeşti, jucării, vechituri, tablouri, brăşări, ceasuri, aur, argint, absolut orice se putea găsi la rastro. Pentru un emigrant cu buzunarul gol e o ocazie minunată de a cumpăra lucruri ieftine, pe care altfel le mai poate găsi doar în magazinele chinezilor. Acea forfotă face parte de ani buni din viaţa acelui oraş, este un obicei la fel de împământenit ca şi corridele de tauri. Am cumpărat de acolo câteva mărunţişuri pe care aveam de gând să le trimit acasă la fraţii mei şi bucuros de achiziţii am plecat la lucru.

În Tetuan am cunoscut-o pentru prima dată pe Merly, soţia de drept a lui Victor, într-o împrejurare despre care Victor nu ştie nici astăzi. Îmi aduc aminte zâmbind de acea noapte. Juan Carlos dormea pe patul lui. Eu încercam să adorm pe salteaua mea, ca în fiecare noapte asaltat de gânduri. Victor lipsea. La un moment dat uşa camerei s-a deschis încet, cu un scârţâit şi Victor a intrat tiptil, trăgând după el o femeie draguţă, înaltă, brunetă cu părul lung. Împreună s-au înghesuit lângă Juan Carlos care probabil beat mort nu a simţit nimic. Era întuneric dar tot l-am văzut pe Victor cu coada ochiului trăgând femeia peste el şi după foarte puţine cuvinte de convingere au început să probeze rezistenţa arcurilor, acolo, lângă Juan Carlos. Nu mai aveam insomnii. Am adormit pe loc.

Cum eram foarte nesigur de seriozitatea lui Jose Luis, continuam să întreb în stânga şi în dreapta despre alt loc de muncă. Făceam totul ca mereu să am o altă portiţă de salvare. Şi într-o dimineaţă Mabel mi-a spus că un cunoscut de-al ei care ia în primire mici lucrări de construcţii avea nevoie de un om pentru doua săptămâni şi plătea 25 de euro ziua de lucru. M-am bucurat şi a doua zi de dimineaţă eram la locul stabilit aşteptând să vină cel cu care Mabel îmi aranjase să lucrez.

A apărut un bolivian mic, grăsuţ, însoţit de un tânăr creol cu părul negru şi zburlit. Am făcut repede cunoştinţă şi m-au dus la faţada unui bloc de patru etaje, pe care era prinsă o schelă. Cea mai înfricoşătoare schelă de construcţii pe care o văzusem până în acel moment. În acea primă zi, mie îmi revenea sarcina de a urca şi a coborî schela pentru a aduce materialele sus, pe acoperiş, iar odată ce aş fi terminat munca trebuia să sparg împreună cu ei tencuiala de pe coşurile de pe acoperiş şi să-i ajut să tencuiască din nou. La prima vedere nu părea mai dificil decât orice altă muncă şi două săptămâni aveam de gând să rezist.

Cei doi au urcat pe schelă până când au ajuns pe acoperiş. De acolo mi-au strigat sa le urc materialele....o găleată în care erau câteva ciocane şi dălţi. Am privit schela de jos în sus. Nu avea trepte despărţitoare decât la ultimul nivel. Am început să urc cu grijă. Nu mă temeam că s-ar putea să cad, nu mă interesa atât de tare cât gândul că dacă mi s-ar fi întâmplat ceva ai mei acasă ar fi avut un şoc. Nu îmi plăcea deloc cum în timp ce urcam degetele aveau tendinţa şă îmi alunece de pe barele de metal din cauza transpiraţiei. Nu exista nici măcar o coardă cu care să fiu legat. Aveam de ales între a urca prin interiorul schelei sau prin exterior şi am preferat prima variantă pentru că psihologic aveam senzaţia că sunt mai protejat. Mă gândesc şi acum la zecile de morţi anuale înregistrate în Spania din cauza condiţiilor inumane de lucru. Atâta timp cât nu ai acte, nu interesează pe nimeni dacă în următoarea clipă nu mai exişti. Nu eşti cu nimic deosebit de sutele de mii de emigranţi aflaţi în aceeaşi situaţie. Eşti parte dintr-o statistică, un număr aleatoriu. Cazi de la etaj, dai colţul, se spală după tine, eşti adunat, împachetat şi în cel mai fericit caz repatriat pentru că statul spaniol nu suportă aceste cheltuieli. Chiar îmi aduc aminte că de câteva ori am văzut anunţuri în oraş cum că se strâng bani de la cei cu suflet bun pentru repatrierea unor români decedaţi în felurite circumstanţe.

Revenind la ziua aceea, am ajuns la ultimul nivel al schelei şi pentru a mă putea ridica pe acoperiş lângă cei doi a trebuit să mă sprijin în coate de marginea blocului şi să mă ridic în sus trăgându-ma pe coate, pe sub scândura despărţitoare a schelei, cu picioarele spânzurându-mi în gol. Am reuşit să aduc materialele, ajutat şi tras de umeri de cei doi bolivieni. Trebuie să spun că erau cel puţin 40 de grade C şi totul ardea. Uneltele, smoala de pe acoperiş, plasticul sticlei în care aveam apă deja fiartă. Am început să spargem cu dalta tencuiala din jurul coşurilor de pe bloc şi în acea căldură infernală fiecare minut părea oră. Nu ştiu nici acum cum a trecut acea zi, cu urcări şi coborâri pe acea schelă blestemată, dar a trecut. La plecare am abandonat acolo hainele de muncă, într-un beci şi nu m-am mai reîntors a

doua zi. Nu am primit banii pe acea zi pentru că nu puteam fi atât de nesimţit încât să apar şi să-i cer din moment ce mi se explicase clar că se plăteşte la săptămână. Aşa că am revenit la vechea mea slujbă. Nu pierdusem mare lucru. Jose Luis nu avea de unde să ştie că nu lipisem afişe în acea zi.

Când îmi era foame nu mă sfiam să iau din mâncarea celorlalţi colegi de apartament. Şi asta pentru simplul fapt că ei de dimineaţă plecau la lucru iar eu rămâneam singur stăpân pe tot. Nu trebuia decât să deschid frigiderul şi să văd cine are iaurturile de fructe aşezate asimetric, cine are mai mult suc, cine nu va sesiza că mi-am băgat şi eu mainile pe acolo. Cartofi aveam la discreţie pentru că ei obişnuiau să cureţe cartofi din sac. Astfel devenise un obicei ca în fiecare zi să mă ospătez împărăteşte. Trebuia doar să am grijă să duc resturile la gunoi afară din bloc. Începusem chiar sa ma simt bine, senzaţia de foame devenise o amintire.

În acea perioada s-a întâmplat ca într-o dimineaţă să mă trezesc încuiat în apartament. Abhram uitase de mine când închisese ultimul uşa. Iar eu nu puteam lipsi de la întâlnirea cu Jose Luis. Nu ştiam ce să fac. Am privit pe balcon în jos. De la etajul I nu ar fi fost complicat să cobor pe ţeava de gaz, dar de vis a vis, de la geam, o femeie mă privea curioasă. Nu aveam acte şi nu puteam risca să anunţe poliţia. Am luat şurubelniţa şi am desfăcut yala. Aşa am reusit să ies, lăsând uşa închisă de formă. La urma urmei puteau fi fericiţi că nu i-am jefuit. Şi aşa nu mă băgaseră în seamă când i-am sunat să le spun că sunt închis în casă, ba chiar lui Abhram i s-a părut amuzant.

Am plecat să vorbesc cu Jose Luis care m-a aşteptat cu alte ameninţări cum că va renunţa la serviciile mele dacă în următoarele zile nu îl vor suna clienţi.

Seara Abhram mă aştepta cu o falcă în cer şi una în pământ pentru că-i distrusesem un mâner de clanţă fără să îmi dau seama. I-am promis că-i cumpăr unul, ceea ce am şi făcut, am căutat în rastro până am găsit un mâner asemănător cu cel pe care îl stricasem şi l-am montat cu o zi înaintea plecării, dar astfel încât să ţină doar câteva zile. Şi cum era primul meu mâner de clanţă montat vreodată, nu avea cum să ţină mai mult.

Victor şi cu mine am plecat pe nesimţite, ca sa spun astfel, fără să-i plătim vreun euro lui Abhram, care devenise între timp proprietar al apartamentului.

Ulterior am aflat că la câteva zile de la plecarea din Tetuan, Abhram a rămas cu mânerul de la clanţă în mână, urlând a neputinţă. Am zâmbit cu răutate.

BARRIO DE SAN FERMIN

Strada Carrabelos numărul 7 dacă îmi aduc bine aminte, etajul 7. În faţa blocului un părculeţ mic cu câteva bănci, leagăne şi topogane pentru copii părea a fi un mic paradis al ecuadorienilor beţivi care se adunaseră să bea bere cot la cot cu nevestele, să scuipe şi să înjure viaţa de emigrant. Am apucat să observ asta într-o fracţiune de secundă pentru că împreună cu Victor şi Juan Carlos care o perioadă avea să locuiasca împreună cu noi, am urcat în apartament.

Apartamentul era o bijuterie. Imposibil de comparat cu cel din Usera. De o curăţenie impecabilă, cu mobilier nou, cu canapele normale, cu gresie pe jos în loc de parchet care sare la fiecare măturare. Eram mulţumit de locul în care urma să îmi petrec următoarele cine ştie câte săptămâni. Desigur ca această reusită trebuia sărbătorită aşa că împreuna cu alţi câţiva prieteni de-ai celor doi, am organizat o altă beţie memorabilă pe muzică ecuadoriană, am râs, am uitat de toate pentru câteva ore şi am dormit întinşi pe jos, inerţi pe gresie printre sticle goale.

A doua zi când m-am trezit nu mai era nimeni în jurul meu. Camarazii de pahar dispăruseră la lucru iar Victor se învoise ca să îşi poată aduce acasă fetiţa şi soţia. Am plecat şi eu să lipesc afişe pentru Jose Luis. Când m-am întors am văzut ca Victor are o fetiţă adorabilă. Micuţă, creolă, frumuşică foc. Merly, soţia lui Victor, avea vârsta mea. Era un copil încă. Privind-o am înţeles că Victor va fi de acum nefericit pe plan sentimental. Dar poate micuţa Daniela va reuşi să compenseze această nefericire cu zâmbetul ei.

Zilele treceau. Victor avea o cameră în care stătea cu familia, Juan Carlos avea o altă cameră şi căutau chiriaş cu care să o împartă, rămânea o cameră liberă pentru care de asemenea se căuta chiriaş şi în care puteam sa dorm nestingherit până se ocupă şi, eternul meu pat de pe salon. Intrasem deja în lunile caniculare de vară şi totul se schimbase. Eram total adaptat la noua

mea viaţă după aproximativ 3 luni în care m-am simţit groaznic. Cunoşteam deja oraşul destul de bine. Ştiam care sunt locurile care trebuiesc evitate. Ştiam deja ce mâncare îmi place şi ce pot să gătesc. Mă obişnuisem să pun hainele la spălat în maşină, să le scot, să le întind pe sfoară la uscat şi să nu fac nimic din ceea ce ar putea deranja pe cineva în jurul meu. Aveam doar de aşteptat. Nu reuşeam să strâng bani. Eram la limită cu banii şi aveam nevoie de fiecare euro.

Surpriza cea mare a avut loc atunci când la următoarea întâlnire dintre mine şi Jose Luis, mi-a spus că nu mai are nevoie de mine pentru că soţia sa a fost la un pas de a fi încarcerată pentru că mai oferise ceva de lucru unui puşti de culoare care nu avea acte. Nu ştiu nici acum daca a fost cu adevărat aşa sau fusese doar o minciună de moment pentru a scuza într-un fel gestul său, cert e că rămpsesem fără slujbă. Din fericire cu eforturi enorme reuşisem să economisesc o sumă mică cu rolul de a mă salva din astfel de situaţii la nevoie. Eram de-a dreptul scârbit când îmi aminteam de primele zile în Spania. Umblasem peste tot după o slujbă. De la un capăt la celălalt al oraşului pe unde emigranţii vorbeau despre firme care angajează oameni fără acte. Îi invidiam pe cei care deja se angajaseră deşi îi vedeam în fiecare dimineaţă trăgând după ei un cărucior pentru cumpărături din cele cu două roţi, plin cu reclame publicitare pe care trebuiau să le lase în cutiile poştale în fiecare bloc din zonele în care fuseseră trimişi de către firma angajatoare. De fiecare dată când am fost să vorbesc cu patronul unei astfel de firme m-am întâlnit la sediu cu zeci de emigranţi care aşteptau acelaşi lucru, în condiţiile în care era nevoie de oameni doar dacă lipsea unul dintre cei deja angajaţi, deci numai pentru o zi, pentru 20 de euro. Şi totuşi în Madrid, cu acei 20 de euro se poate subzista o săptămână, cu 2 euro şi câţiva cenţi pe zi se poate mânca o pâine cu cremă de brânză topită sau alte produse ieftine, variante sunt suficiente pentru cei care ştiu să se orienteze. Cele mai ieftine magazine alimentare se numesc DIA, MERCADONA, LIDL, urmate de magazine alimentare mai scumpe ca AHORRA MAS, CAPRABO sau faimosul EL CORTE INGLES care avea un raion destinat cumpărăturilor de alimente. O alta alegere bună pentru cumpărături era CARREFOUR pentru cei care aveau posibilitatea să ajungă la unul dintre ele.

Cunoşteam deja bine produsele. Ştiam să cumpăr ceea ce era ieftin şi mult. Aflasem pe propria piele că ies mult mai ieftin cu mâncarea gătită decât cu cea din conserve motiv pentru care îmi cumpărasem o tigaie. Urma să cumpăr rar ulei şi trăiam cu cartofi, ouă, ciuperci din conservă, iar când îmi permiteam câte un moft, calmar, caracatiţă, peşte, muşchi de crab, creveţi şi iaurturi de fructe. Laptele era atât de ieftin încât îmi puteam permite să beau

în fiecare zi, ceea ce şi făceam. Nevoia te învaţă să te adaptezi. Ajungi să descoperi că poţi face lucruri la care nu te aşteptai din partea ta. Iar adaptarea te schimbă, te defineşte mai bine ca om.

MUNCA LA CÂMP

Nu am să uit niciodată ziua în care cineva mi-a dat un pont de care aveam mare nevoie. Se căuta un om care să lucreze la câmp timp de trei zile plătite cu 30 de euro fiecare, Ar fi fost 90 de euro care pentru mine însemnau incetarea problemelor pentru câteva zile. Dar acel loc în care urma să muncesc se afla în San Martin de la Vega, sătuc pe care il mai vizitasem înainte, însă ultima dată fusese cu o lună în urmă. În acele trei zile urma să fiu treaz la ora 6, să mă întâlnesc cu spaniolul care avea să mă ducă la lucru. Problema era că nu aveam unde să dorm. Am procedat conform firii mele şi fără să acord mare importanţă acestui aspect am mâncat bine şi am urcat în autobuz. Am ajuns seara într-un parc, m-am aşezat pe o bancă şi am început să caut cu privirea un loc în care aş putea să mă aciuiesc neobservat până dimineaţa. Şi BINGO ! Ce alt loc mai potrivit decât căsuţa toboganului. Era la înălţime, suficient de spaţioasă pentru a-mi permite să dorm ghemuit şi discretă în noapte. În plus mă îndoiam că acolo voi fi deranjat. Trebuia doar să aştept să plece acasă toţi cei din parc, iar asta avea să de întâmple după ora două noaptea, din cauza căldurii sufocante.

M-am plimbat pe străzi, locul mi se părea rupt din poveşti. Era pur şi simplu frumos, aerul acela vagabond, povestea în care mă găseam, totul părea rupt de realitate. Orele au trecut, noaptea a învelit parcul şi eu am urcat în tobogan, m-am acoperit cu o bluză şi am adormit, făcând abstracţie de drogaţii care veniseră să mă întrebe dacă nu am cocaină să le vând şi de sirenele maşinilor de poliţie care se auzeau în depărtare.

Dimineaţa, m-am trezit cam şifonat şi am plecat spre locul de întâlnire să-l aştept pe spaniol. Eu pe el, nu invers, este foarte important acest aspect atunci când destinul tau e cumva dependent de un om, un simplu om, cu sângele la fel de roşu ca şi al tău.

Munca la câmp a fost un calvar, eu nefiind obişnuit cu aşa ceva, iar spaniolul imi repeta din două în două minute că „nu funcţionez cum trebuie”.

Nenorocitul ! Doar ştiam asta şi singur. Mă topeam în soare în mijlocul unei plantaţii aride de pătrunjel, irigată la nivelul solului cu furtune, deci nu aveam cum să mă răcoresc, iar daca m-aş fi oprit riscam ca a doua zi să vină altcineva în locul meu. Minutele păreau ore. Totul ardea, absolut totul, tricoul meu, secera cu care tăiam buruienile, tălpile mele în adidaşi, noroiul pe care îl forma apa care curgea lent din furtune era fierbinte. La sfârşitul zilei aveam cu 30 de euro mai mult, beam o bere rece într-un bar infect şi răcoros, mă gândeam că mâine calvarul se va repeta, apoi poimâine, după care se va sfârşi. Da, se va termina. Nu am apucat însă cea de-a treia zi. Se vede treaba că lucram atât de prost încât a treia dimineaţă m-a minţit că i s-a stricat tractorul şi mă cheamă după ce îl repară. Cum de tractor ne foloseam ca să ajungrem la câmp, era o minciună foarte potrivită. Chiar nu conta. Fuseseră două zile de iad şi liniştit mă puteam lipsi de o a treia, iar nopţile petrecute în căsuţa toboganului din parc începuseră deja să mă plictisească.

CARTERRO COMERCIAL

Într-o dimineaţă am aşteptat să mă întâlnesc cu emigranţii care lucrau în publicitate şi la scara unui bloc am reuşit să vorbesc cu un băiat. Aşa am primit o adresă la care trebuia să merg şi un număr de telefon. Eram mai liniştit acum. Aveam ceva. Am sunat, mi s-a confirmat că pot sa trec pe la sediul firmei a doua zi de dimineaţă şi am plecat imediat să caut adresa ca să un întârzii cumva a doua zi când fusesem chemat. Am cautat sub soarele arzător toată ziua. Am intrebat în stânga şi în dreapta, locul părea de negăsit. Abia spre seară am descoperit o străduţă mică, pierdută între blocuri. La numărul indicat o poartă de garaj din metal ascundea ceva de privirile indiscrete. Aveam să aflu de dimineaţă.

La ora 7 eram acolo. Pe tot drumul spre acel loc am văzut în faţa şi în spatele meu tineri tragând după ei cărucioare pe două roţi de care erau ataşate cutii de carton. Nu am vorbit cu nimeni, nu era nimeni suficient de sociabil la acea oră. Poarta s-a deschis şi la cateva minute după ce au intrat ceilalţi am fost şi eu invitat înăuntru. Era un depozit. Peste tot erau fluturaşi publicitari si afişe, aşezate în calupuri, sute de mii de afişe care făceau reclamă la pizza. Am fost chemat în faţa sefului si scurt mi s-a explicat care este datoria mea, salariul la care mă pot aştepta, adică 500 de euro lunar si programul de lucru. Lipsa actelor necesare pentru muncă legal nu erau o problema în acel loc. Am acceptat imediat. Seful era un ecuadorian cu nas acvilin şi buze subţiri. Se numea Pedro. Inspira respect pentru că era acel gen de persoană care nu face compromisuri. Louis, ajutorul lui, era însă o râmă, acel gen de ţăran

pomenit şef peste noapte care îşi vărsa frustrările pe un grup de tineri descurajaţi de viitor departe de ţările lor. Îmi aduc aminte că la un moment dat, când acest loc de muncă devenise o amintire, m-am întâlnit cu un coleg de lucru, bulgarul Petcov şi i-am propus să-l aşteptăm odată pe Louis când pleacă de la muncă şi să-l batem măr. Dar Petcov mi-a spus că acesta este un lucru pe care vrea să il facă singur şi să se bucure astfel de toată satisfacţia. Revenind la momentul acela … eu nu am primit cărucior, mi se spusese să vin cu ghiozdanul. Am fost repartizat într-o grupă şi ghiozdanul mi-a fost umplut vârf cu fluturaşi publicitari până când a început să pârâie din toate cusăturile. Ziua abia începuse şi eu intrasem în cele trei zile de probă care mi-ar fi garantat slujba. Eram trei în acea grupă, iar şeful grupei era un ecuadorian scund de vârsta mea. El avea să decidă după trei zile dacă sunt apt pentru acea slujbă. În caz contrar aş fi primit jumatate din banii care se plăteau în mod normal pentru trei zile de lucru şi as fi fost trimis acasa.

Am pornit deci să împărţim publicitatea pe străzi, în zone determinate clar pe hărţile noastre. Eram mereu împreună deci nimeni nu ar fi îndrăznit să arunce publicitatea la gunoi. În plus, în afară de posibilele echipe de control care se puteau afla în urma noastră, la sfârşitul programului trebuia anunţat depozitul, de la un anume telefon public corespunzător fiecărei zone şi astfel Pedro localiza cu precizie zona din care s-a efectuat apelul.

Micul ecuadorian a început să ne explice cum trebuie să sunăm la interfon pentru a intra în clădiri şi a lăsa corespondenţa în cutiile poştale. Nu puteam evita acest lucru, fiecare bloc ocolit ar fi însemnat penalizări din salariu. Sunam la câte 10 apartamente odată şi spuneam „CARRTERO” , adică poştaşul, pe cât posibil repede pentru a nu ne lăsa trădaţi de accent. Madrilenii, sătuli de emigranţi, pot fi foarte insensibili, totul depinde de circumstanţele prin care-i cunoşti. Sunt, din punctul meu de vedere, chiar puţin mai latini decât noi românii şi dacă ar fi puşi în situaţii limită cu siguranţă ar demonstra uşor acest lucru.

Sub soarele infernal, cu pantalonii lipiţi pe noi de transpiraţie, ne opream în fiecare loc în care se găsea apă. Acea gură de apă era pe atunci mai bună la gust decât nectarul. Şi am lucrat aşa trei zile. Trebuie sa mă crezi că este istovitor, se poate compara cu munca la câmp, imaginează-te sub soare, urcând şi coborând pe străzile încinse ale Madridului, încercând să scapi de povara kilogramelor din spate.

Trecusem testul, ecuadorianul mă păstrase în echipă, în acest timp scurt, vorbind sincer, ca de la om la om, ne împrieteniserăm. Avea o fetiţă mică, de un anişor şi o soţie mai mică decât mine ca vărstă. Mereu am respectat acest popor, aceşti oameni atât de prietenoşi, de buni, de calzi.

A patra zi, în timp ce mă aflam la lucru pe străzi, obosit de insultele unor locatari enervaţi, am primit un apel. Am răspuns, am auzit la capătul celălalt al firului că mi se propune o slujbă şi …am închis. Eram cumva scârbit de aceste propuneri, eram sătul să mai ascult dorinţa altui om de a mă exploata prezentându-mi totul ca şi cum mi-ar face o mare favoare. Îmi era pur şi simplu scârbă. Şi totuşi… curiozitatea încolţise în mintea mea. Am sunat la acel număr de la primul locutoriu apărut în drum. Mi-a răspuns un bărbat cu o voce calmă, liniştitoare şi s-a prezentat Angel. Mi-a spus că este vorba despre un loc de muncă în weekenduri, într-un mic restaurant de comenzi la domiciliu în care se prăjeau pui. M-a invitat să merg în următorul weekend în restaurant ca să vorbim şi să înţeleg mai bine despre ce era vorba.

Viaţa nu e deloc ciudată, e simplă, doar uimeşte uneori prin felul de a aranja lucrurile pentru fiecare dintre noi. În urmă cu două luni vizitasem sătucul San Martin de la Vega şi în acea zi petrecută acolo, am lipit în treacăt unul dintre bileţelele mele prin care obişnuiam să îmi caut de lucru când locuiam în Usera. Omul văzuse acel bileţel şi păstrase numărul de telefon ca să mă sune în acel moment.

În acel moment, deşi mai lipseau ore bune până la terminarea programului, m-am pierdut de ceilalţi şi am plecat spre casă cu ghiozdanul plin de fluturaşi publicitari. Nu mi-a mai păsat nici de banii pe care trebuia să-i iau, aproximativ 100 de euro, pentru că am preferat să mă lipsesc de discuţiile aferente. M-am întors în apartamentul lui Victor şi epuizat, m-am întins la televizor după ce am pus la prăjit o delicioasă porţie de cartofi. Nu conta că nu mai aveam bani, că trebuia să-i plătesc lui Victor chiria, că până la următorul weekend lipseau zile bune, experienţa îmi arătase că rezultatele bune vin atunci când iti faci cât mai puţine griji. La urma urmei, puteam să jefuiesc mâncare din frigider fără să se observe, si o bună bucată de vreme am mâncat din cartofii celor din casă cât timp ei se aflau la lucru.

ROMÂNII DE PE STRADA CARABELLOS

Seara am coborât singur în faţa blocului şi m-am aşezat pe una din băncile din parc. Cea de lângă era ocupată de un grup de tineri gălăgioşi care glumeau când în româneşte când în spaniolă. O voce m-a întrebat dacă sunt si eu român şi am răspuns că sunt. M-au invitat să stau cu ei si i-am putut vedea mai bine. Erau băieţi şi fete, fraţi şi surori, după cum spuseseră din Teleorman. Ei si un amic de-al lor din acel bloc, un băiat scund dar bine făcut, din Codlea, de lângă Braşov. Dan mereu mi-a lăsat impresia de şmecheraş alunecos, însă fără doar şi poate, Dan m-a ajutat la un moment dat enorm. În acea seară am rămas afară până târziu, le-am povestit aventurile mele, am ajuns să-i cunosc, m-am plimbat cu ei prin parc, în plus incepuse să îmi placă una dintre fete însă fraţii lor erau mereu cu ochii pe ele. Când au aflat de greutăţile pe care le întâmpinam, mi-au dat vreo 40 de euro împreună, bani cu care puteam să mănânc bine două săptămâni, iar la plecare, fata despre care vă vorbeam mi-a mai dat 10 euro. Nu am vrut sa accept acei bani, deloc, nici un cent din cei 50 de euro, mă simţeam foarte prost, însă au insistat motivând că lor Dumnezeu le va da mai mult. Făceau într-adevăr parte dintr-o sectă religioasă şi dacă până în acel moment aveam o părere extrem de proastă despre aceşti oameni, am realizat că îmi este interzis să generalizez. Dan mi-a promis că mă cheamă să lucrez cu el la montat tavane false timp de o săptămână. Si s-a ţinut de cuvânt. La fiecare masă de prânz împărţea cu mine mâncarea lui. Mă plătea foarte mult pentru ceea ce făceam. Avusesem la început o îndoială, credeam că nu îmi va da nici un ban, aşa cum făceau atâţia români în Madrid cu confraţii lor, dar îl judecasem greşit. Indiferent care ar fi fost păcatele lui, mie îmi făcuse un mare bine, astfel am avut bani pentru chirie şi pentru mâncare şi pot spune că a existat un moment în viaţa mea în care câţiva români, s-au purtat cu mine ca şi cu un frate. Pe Dan am început să il cunosc mai bine şi uneori ne vedeam chiar dacă nu mai lucram cu el. Mi-a arătat fotografia duhovnicului său, am vorbit despre religie, despre bine şi rau, am înţeles ca fiecare om este responsabil şi în general conştient de masca pe care o poarta şi pe lângă aceasta, singurul în măsură să judece dacă trebuie sau nu să poarte o mască.

Românii aceştia continuat să mă invite la masă în casele lor, până când eu nu am mai putut să mă complac în această situaţie prea greu de acceptat pentru orgoliul meu nemăsurat. Încet şi cu siguranţă din cauza mea, relatiile s-au răcit, însa nu i-am uitat, ei sunt acolo, in trecutul meu, parte din acel Madrid de atunci, parte din mine.

GANDURI PARANOIDE

Ce ganduri îţi trec prin minte atunci când eşti singur? Atunci când între patru pereţi te afli doar tu şi în mintea ta auzi acea voce de care nu poţi scăpa, acea voce care contrazice sau aprobă tot ceea ce faci, acea ciudată existenţă parcă independentă de tine şi în acelaşi timp parte din tine, gandurile tale prind viaţă înspăimântătoare la început, apoi fireşti, pentru ca în cele din urmă să se topească în apatie.

Seara se adună toate cele de peste zi, cele din trecut, cele pe care le ţii adânc îngropate în tine. Le aduce liniştea, sau poate fumul de ţigară. Simţeam gudronul cum scrâşnea în tutun în timp ce trăgeam cu nesaţ în plămâni. Uneori era Marlboro, alteori era haşiş, doar serile păreau a fi la fel. Ţigări şi sangria. Multă sangria, cumpărată din alimentarele Dia, o licoare ieftină şi delicioasă. Vedeam de pe fereastră ultimele autobuze care plecau în ultimele curse din acea zi. Duceau cu ele mii de destine, exista o destinaţie pentru fiecare şi totuşi mii de destine oarbe, la final, acolo unde se trage linie şi nu mai contează decât fapta. Mă întrebam deseori pentru ce toate astea? Ce lipsea defapt? Ce sentiment bizar de desprindere de toate te încearcă atunci când eşti plecat de langă tot ceea ce cunoşti! Uneori aveam câte un moment revelator: EU AM O FAMILIE ! CASA MEA E DEPARTE ! Şi lucrul acesta mă punea pe gânduri, mi se părea incredibil. Gânduri negre mă bântuiau. Dacă de mâine ei vor dispărea definitiv? Toţi ! Iar eu mă voi trezi în continuare, neputincios, aici departe, conştient doar de absenţa mea dintre ei. Dacă de mâine voi regreta fiecare minut al vieţii mele până la sfârşit. Aceste gânduri sunt cel mai greu de alungat, mai ales când singur te suspectezi de nebunie. Singurătate ! Ştii ce înseamnă ? Îmi cumpărasem un briceag, îl purtam la mine, începusem să văd totul ca pe un joc, zilele trecute am fost gata să-l însemnez pe piept pe tânărul care m-a jignit şi asta fără nici o remuşcare, fără nici o teamă. Cunoşteam atât de bine reţeaua de metrou, aş fi putut să dispar în mulţime fără nici o problemă şi să-l las acolo sângerând, regretând că mi-a vorbit. Dar nu am făcut asta. Procedasem corect oare? Dacă da, de ce simţeam oare furie? Mă simţeam neîmplinit pentru că nu o făcusem. Remuşcari? O, da ! Remuşcări o mie. Pentru ca m-am îndoit uneori de existenţa lui Dumnezeu. Pentru că nu mă rugasem de luni de zile. Pentru că nu am trimis suficienţi bani acasă. Pentru că am întors spatele celor care mă ajutaseră. Pentru că mă preocupa tot mai mult să am buzunarele doldora de euro. Pentru că priveam majoritatea personajelor feminine apărute în acea perioadă în viaţa mea, indiferent de context, ca pe potenţiale obiecte sexuale şi nimic mai mult. Pentru că sistemul meu de valori se spărsese în mii de bucăţi si eram liber, dezlănţuit. Pentru că scopul începuse să scuze mijloacele din ce în ce mai des. Începusem să le vorbesc despre libertatea deplină prietenilor mei. Despre cum fiecare om este în viaţă datorită bunăvoinţei celor din jur, a anonimilor de pe străzi, pentru că în

realitate, nu există legi, nu au o putere reală, sunt doar o barieră de aer între om şi instinctul său natural. Pentru că mă transformam într-o fiară cu ochii împăienjeniţi de ură şi nebunie. Umbrele prindeau formă noaptea pe tavan, chipuri hidoase, luciferice. Contopiri de figuri geometrice , oase, pământ însângerat, cai negri alergând cu ochii roşii, şobolani, demoni.

Ganduri…peste gânduri…un amalgam de necontrolat, seară de seară, până când somnul se îndura de această minte chinuită.

O REÎNTÂLNIRE NEAŞTEPTATĂ

Dimineaţa m-a trezit telefonul. Era Jose Luis. M-a întrebat în graba sa caracteristică dacă pot să vin urgent la cafeneaua din strada Ibiza. I-am spus că voi fi acolo într-o jumătate de oră. Mă uram. Depindeam de o persoană, de un om cu sângele la fel de roşu ca şi al meu, de cineva care la fel ca şi mine ar fi putut sfârşi penibil sub roţile vreunui camion. Fapt: liniştea mea depindea de bani. Iar banii pe care-i aveau depindeau de alegerile pe care urma să le fac. Ştiam că la fiecare pas trebuie să aleg şi mă întrebam deseori cum ar fi fost dacă aş fi ales exact opusul. Cu aceste gânduri alergându-mi prin minte, hipnotizat parcă şi cu privirea aţintită într-un punct în gol, aşteptam ca metroul să mă ducă spre cafenea.

Acolo, ca de obicei ne-am întâlnit pe colţul străzii şi am intrat împreuna. După ce a comandat două cafele cu lapte, Jose Luis m-a întrebat dacă mai sunt interesat să lucrez pentru el. Am acceptat fără să mă gândesc prea mult să-mi reiau locul de muncă. Trebuia să-mi calc pe orgoliu în această situaţie. În timp ce ne sorbeam cafelele cu lapte, telefonul lui Jose Luis a sunat si l-am putut vedea afişând o figură îngrijorată. A încheiat convorbirea, m-a privit şi mi-a spus că trebuie să merg eu la unul dintre clienţii firmei să-i instalez windows-ul pentru că el are o programare într-un alt loc. Trebuia să amân măcar clientul până când Jose Luis ar fi putut ajunge la el. M-am fâstâcit, eram emoţionat, nervos, m-au trecut toate apele, dar am plecat spre client. Si după o oră de lucru, am rezolvat toatre problemele acestuia. Clientul l-a sunat pe Jose Luis şi m-a lăudat, arătându-se încântat. Iar Jose Luis mi-a spus în a doua dimineaţă că din acel moment vom lucra altfel, voi fi ajutorul lui. Urma să învăţ multe despre calculatoare. Devenisem subit depanator PC. De acum trebuia ca în fiecare dimineaţă să mă întâlnesc cu Jose Luis. Primeam doi clienţi pe zi. Uneori trei sau chiar patru. Îmi făceam programul în funcţie

de ei. Era lejer, mai lejer decât m-as fi aşteptat vreodată. De pe urma unei reparaţii mă puteam alege cu minim 30 de euro. În medie câştigam 60 de euro pe zi, dar nu fiecare zi era una fericită. Nu aveam un venit fix. Nu puteam rămâne cu toţi banii, o parte ajungeau la Jose Luis, lucru firesc de altfel. Aveam acum bani suficienţi pentru chirie, mâncare şi capricii. Totul datorită unei întâmplări neaşteptate. I-am plătit chiria lui Victor. Mi-am umplut partea mea de frigider cu mâncare. Lucrurile s-au schimbat peste noapte în bine, foarte curând aveam să merg în San Martin de la Vega să-l cunosc pe Angel, cel care îmi oferise un loc de muncă în micul său local. Şi totuşi, lipsea ceva, era în mine o nelinişte, o senzaţie de saturaţie. Eram mult, mult prea singur.

EDY

Mă săturasem să vorbesc spaniola mereu. Nu pentru că mi-ar fi displăcut, îmi plăcea mult acea limbă pe care o stăpâneam deja foarte bine, însă o asociam cu toate greutăţile de până atunci. Încolţise în mine gândul de a locui cu români, sau măcar de a avea în casă un român, poate un coleg de cameră. Acum că banii începuseră să nu mai fie o problemă, puteam să mă gândesc la o cameră a mea, chiar dacă închiriată împreună cu încă o persoană. În apartamentul lui Victor însă, mai era un singur loc liber de închiriat, în cameră cu cumnatul său, Juan Carlos. Cu toate acestea am făcut anunţuri şi le-am pus prin locurire în care umblam ziua. Scrisesem în româneşte că îmi caut un coleg de cameră. Şi la scurt timp, a sunat un băiat, căruia i-am spus că momentan există un singur loc în apartament. El s-a arătat interesat, ba chiar am stabilit să ne întâlnim la o bere şi să vorbim, să-i povestesc despre condiţiile din apartament şi să-i dau mai multe detalii. Era OK. Pe de o parte, il ajutam pe Victor cu un chiriaş, pe de alta pe mine, căci aş fi avut cu cine să mai schimb o vorbă în româneşte, să povestesc despre lucruri comune, fireşti numai pentru români.

În acea seară am plecat cu trenul spre gara Pozuelo, din apropierea Madrid-ului şi acolo l-am recunoscut pe om după şapcă. Era un puşti de vârsta mea, cu o figură destul de ageră la prima vedere. S-a prezentat Edy. După ce i-am povestit despre viaţa din apartament între sud-americani, a acceptat să vină să vorbească cu Victor. I se părea interesant pentru că stătuse până în acel moment numai între români, exact ceea ce eu evitasem să fac. Ajunsese în Spania cam în acelaşi timp cu mine, însă vorbea spaniola destul de prost şi spunea că viaţa între sud-americani îl va ajuta să vorbească limba corect mai repede. Nimic mai adevărat, la mine funcţionase de minune şi nu căpătasem

accent sud-american ci după spusele lui Jose Luis aveam un accent bizar, o combinaţie de slavonă şi franceză.

Victor l-a primit pe Edy cu toată ospitalitatea sa, l-a invitat să rămână chiar din acel moment şi aşa a şi fost. Numai că în scurt timp, noul meu tovarăş de apartament s-a dovedit a fi puţin mai ciudat decât mine.

Era din Fieni după spusele lui, de undeva din apropierea oraşului Târgovişte. cunoştea toate speciile de peşti, pescuitul era viaţa lui. Uneori pleca la pescuit pe râul Manzanares, în locuri ferite de ochii oamenilor şi apărea cu crapi uriaşi în plase. Crapul este în Madrid cel puţin, un peşte considerat murdar motiv pentru care nu îl pescuia nimeni. Poate şi pentru că se scălda în aşa zisul canal colector al oraşului. Carnea avea ce-i drept un miros de nămol, dar gustul era bun aşa că nu ne-am făcut prea multe probleme. Iar Edy nu avea nici o problemă în a împărţi cu mine şi în scurt timp am devenit buni amici. Omul avea totuşi câteva tabieturi cel puţin bizare. Pe lângă aceasta era de o încăpăţânare copilăroasă. Uneori primea sfaturile mele ca pe o mană cerească. Credeam că glumeşte. Nu era interesat de lucru. Lucra când avea unde. Niciodată nu aduna bani. Îşi satisfăcea orice capriciu şi nu ezita să scoată pentru aceasta ultimii bani din buzunar. Spunea că trebuie să se bucure de ei, altfel il poate călca o maşină a doua zi şi totul a fost în zadar. Drept sa fiu, comportamentul acesta haotic al său m-a influenţat şi pe mine. Am început să acord mai multă importanţă capriciilor mele. Era acel amic cu care puteam vorbi în limba mea despre oraşele noastre, despre maşini, femei, filme şi spre nefericirea mea, despre pescuit. Nu puteam intra în detalii prea profunde însă era suficient. Şi zilele treceau mai uşor astfel. I-am povestit multe şi mi-a povestit multe. Îmi aduc aminte acum o experienţă trăită pe vremea când locuiam în Usera şi nu aveam o slujbă. Nu mai ţin minte exact în ce circumstanţe dar ştiu că ieşind odată seara la plimbare prin părculeţul cu palmieri, au intrat în corbă cu mine câţiva români. Aflaseră de la o româncă despre existenţa unui hotel care se construia în apropierea zonei Plaza de Castilla şi acolo pare-se era nevoie de muncitori fără acte. Asociat cu constructorul era se pare un român, un anume Niculaie. Mi s-a propus ca a doua zi dis de dimineaţă să mă întâlnesc la metrou cu cei doi bărbaţi cu care vorbeam, să căutăm hotelul şi să încercăm să ne angajăm acolo. Într-adevăr, ne-am întâlnit cu toţii în dimineaţa următoare. Unul dintre bărbaţi era un om simplu, de la ţară, care venise orbeşte cu soţia în necunoscut, se treziseră fără slujbă, cu banii pe terminate, într-o lume străină. Ecuadorienii de la care închiriaseră o cameră îi păsuiau cu chiria şi-i ajutau cu mâncare. Celălalt era un braşovean. Venise cu gânduri mari şi nu avea de gând sa plece din Spania decât realizat sau între patru scânduri, după spusele lui. Lăsase acasă o soţie

şi un copil mic. Împreună am bâjbâit prin oraş mai mult de două ceasuri în căutarea acelui hotel care părea să se ascundă de noi. În cele din urmă l-am găsit. Muncitori se învârteau în toate părţile. Am vorbit cu un român care turna cimentul şi acesta ne-a dus în faţa unui superior care ne-a dat în primirea unei echipe fără prea multe vorbe. Ne notase doar numele şi seriile de paşaport pe o foaie de hârtie. Am lucrat în acea zi zece ore. În tot acest timp nimeni nu ne întrebase cine suntem, nimeni nu ne spusese pe ce bani lucrăm, nu ne cunoscuserăm angajatorul, pe acel Niculaie despre care vorbea toată lumea şi nimeni nu dădea detalii despre el. Mi s-a părut că treaba miroase, că e ceva necurat la mijloc şi mulţumindu-mă cu masa copioasă de prânz care era asogurată la un local din apropiere fiecărui muncitor, am renunţat să mai vin la lucru de a doua zi. Era mult prea ciudat ceea ce se întâmpla în acel hotel. Spanioli angajaţi cu contract lucrau cot la cot cu români fără acte, spaniolii aveau totul foarte clar, ştiau cine le este superior şi pe ce bani lucrează, erau respectaşi pe şantier, în timp ce românii lucrau în voia sorţii conduşi doar de speranţă. La vreo două luni de la această întâmplare m-am întâlnit din întâmplare cu soţia celui de la ţară şi printre lacrimi femeia mi-a spus că cei doi au continuat să lucreze acolo şi nu primiseră nici un ban de la acel Niculaie, în afara meselor de prânz. Asociatul spaniol care auzise despre situaţia dificilă a celor doi se oferise să-i ia în echipa sa şi să-i plătească începând cu următoarea lună, însă oricum lucraseră două luni degeaba. Am plecat mulţumind lui Dumnezeu că mi-a deschis ochii. Eu îi povesteam lui Edy despre Timişoara, despre discotecile aglomerate, despre Complexul Studenţesc şi viaţa de noapte, despre fetele de aici, despre poveştile de dragoste pierdute în timp, despre puternicul contrast între clasele sociale, iar el îmi povestea despre nebuniile pe care le făcea cu prietenii în Fieni. Se pare că acolo exista o singură fabrică, unica sursă de venit a locuitorilor. Se trăia şi din pescuit. Povestile lui m-au făcut să realizez ca situaţia mea din Timişoara nu era deloc una disperată, raportând la viaţa grea cu care se consumau alţi români în alte zone ale ţării. Eu chiar nu aveam probleme.

Rămâneam la poveşti până seara, cu bere şi vin, deseori cu echipa de alcoolici a lui Victor şi ne plăcea. Văzută printr-un pahar de bere gol, Spania părea mai prietenoasă.

EL ASADOR

Sosise ziua în care m-am reîntors în San Martin de la Vega. Trebuia să îl cunosc pe Angel, să ma interesez de slujba de la local. La adresa care mi s-a dat am văzut de cum am luat colţul o coadă interminabilă. În soarele

dimineţii care deja îmi ardea spatele am aşteptat să plece şi ultimul client, apoi am intrat înăuntru. Am salutat şi atunci bărbatul care era undeva în bucătărie s-a repezit afară la tejghea. Era un bărbat la vreo 50 de ani, cu trăsături tinere, plinuţ dar nu gras, cu un zâmbet atotştiutor pe buze. Mi-a întins mâna şi s-a prezentat Angel. I-am spus că mă aflu aici pentru locul de muncă. M-a privit din cap până în picioare. Ştia deja de la telefon că sunt român. Era foarte greu să citesc ceva pe faţa sa, era clar că punea întrebări care să-l ajute să-şi creeze o primă impresie. Discuţia nu a durat mult. Puteam începe de a doua zi. Promisesem că voi încerca să mă mut în San Martin de la Vega. Vroiam şi eu acest lucru, acel sătuc era pentru mine o oază de relaxare. Un loc curat între dealuri, cu stăzi străjuite de Gingko biloba şi palmieri, cu fântâni arteziene, magazine, poştă, bancă, supermarket-uri, tot ceea ce are nevoie o comunitate mică. Am plecat deosebit de mulţumit şi optimist. Nu ştiam încă în ce consta slujba mea. Ştiam că trebuie să pun pe barele din cuptor câte cinci pui cruzi pe care să-i supraveghez, iar în momentul în care erau rumeni să-i scot, să-i tai în patru şi să-i ambalez în recipiente de aluminiu pentru a putea fi luaţi de către clienţi la domiciliu. Cât de greu putea fi ? Aveam să aflu a doua zi.

M-am trezit din timp. Am luat autobuzul spre San Martin de la Vega şi am aşteptat cuminte în faţa localului sosirea şefului care nu a întârziat să apară dintr-un Citroen C5. Mi-a întins mâna, a deschis localul, mi-a arătat bucătăria şi mi-a spus să observ ceea ce face el, nimic mai mult. În acea zi nu am mişcat un deget. El a făcut totul, eu doar am privit. La sfârşitul zilei a scos 30 de euro din buzunar, mi i-a întins şi mi-a spus: „Toma, tu dinero !” („Poftim, banii tai !”). Am refuzat. Doar nu lucrasem nimic, nu făcusem decât să-l privesc. Am refuzat cu străşnicie să primesc banii până când mi i-a îndesat în buzunar şi mi-a spus că ne vom revedea în weekendul viitor. Mi se părea incredibil ceea ce se întâmplase. De ce era acest om altfel decât tot ceea ce cunoscusem până în acel moment. Înţeleg acum, peste ani, ca Angel, numele pe care-l poartă, îi era predestinat.

Primele mele zile la noul loc de muncă au fost îngrozitoare şi plecam de acolo de fiecare dată convins că nu mă voi mai întoarce. Barele pe care se învârteau puii în cuptor ardeau, uleiul încins ardea, aerul din plamâni ardea pentru că erau 60 de grade înăuntru, dacă nu mai mult. Erau mereu clienţi şi deseori nu reuşeam să beau un pahar cu apă deşi aveam paharul plin pe masă. Angel şi soţia sa mă încurajau mereu, s-au purtat ireproşabil, chiar şi atunci când apăreau situaţii de stres. Mi-au dat un exemplu de bunătate şi de corectitudine, iar cu timpul ne-am împrietenit. Am fost chemat la ei acasă de câteva ori. Cred ca ei au reuşit să vadă cu timpul ca nu port în mine acea

răutate atât de des întâlnită de ei, spaniolii, în rândul emigranţilor. În ceea ce mă priveşte, nici macar o dată nu am încercat măcar să le fac vreun rău.

Am lucrat în continuare luni de zile în local. „El Asador” se numea. Era o afacere prosperă care am înţeles că dura de ani mulţi în sat. Angel pornise de jos. Muncise pentru bunăstarea sa. El şi familia sa erau „martori ai lui Iehova” şi pentru că în repetate rânduri aceşti oameni deosebiţi mă invitaseră la salon, în cele din urmă am acceptat să merg să văd despre ce este vorba.

ÎN SAN MARTIN DE LA VEGA

Situatia in apartamentul lui Victor devenise insuportabilă. Eternele nopţi de beţie în care locul meu pe canapea era ocupat de prietenii lui beţi, zgomotul discuţiilor care nu mă lăsa să adorm nici pe unde găseam un loc liber, dimineţile în care trebuia să-i culeg de pe jos unde-i găseam inerţi printre sticle goale de bere, ma făcuseră să ajung la capătul răbdării. Nu mai reuşeam să fac faţă iar Edy era efectiv terorizat de sforăitul lui Juan Carlos cu care împărţea camera. Am decis de comun acord că e timpul să părăsim apartamentul. Eu vorbisem deja să mă mut în San Martin de la Vega, la jumatate de ora de Madrid cu autobusul, aproape de locul meu de muncă de la restaurant. Iar Edy, avea să se descurce cum se descurcase şi până atunci.

Într-o dimineaţă când apartamentul era gol, pe furiş, am plecat. El nu a plătit banii pe care-i mai datora lui Victor pentru chirie. Eu i-am scris o scrisoare în care i-am explicat totul şi i-am lăsat pe masă banii pe care-i datoram, spunându-i ca daca e posibil aş vrea sa nu ne purtăm resentimente şi să rămânem prieteni. La urma urmei Victor era vinovat doar pentru că iubea femeia nepotrivită.

Am plecat spre San Martin unde urma să-mi cunosc colegul de cameră si apoi proprietara apartamentului în care trebuia să mă mut. Şi după ce am mai pendulat prin oraş cuprins de mici remuşcări, am luat autobusul spre satul dintre dealuri.

N-am apucat bine să cobor că pe banca de vis-a-vis mă aşteptau doi ciudaţi. Unul înalt şi slab, cu o privire alunecoasă, celalalt plinuţ, de înălţime medie, cu o privire care nu exprima absolut nimic. Cel slab mi l-a prezentat pe

celalalt. Romeo ! Un scurt schimb de cuvinte, cât să aflu că era de pe lângă Tg. Mureş, că venise la muncă în Spania doar de câteva zile, că nu avea încă de lucru. Bineinteles, chiar nu contau aceste detalii, oricum nu credeam un cuvânt.

Am sunat la proprietara apartamentului, cu care împreună urma să ne întâlnim. Totul cădea pe umerii mei pentru că eram singurul care vorbea limba foarte bine, Romeo nu era în stare să scoata încă nici un cuvânt. Şi a apărut femeia. Era din Ecuador. Nu puteam să cred. Albă ! Albă cum nu sunt multe femei din Europa. Şi totuşi ecuadoriancă. S-a prezentat Cristina. Am discutat, am minţit-o că sunt prieten bun cu Romeo încă din România. L-am prezentat ca pe un băiat de nota 10. Nu aveam de ales, trebuia să ne accepte pe amândoi, nu puteam să plătesc singur o cameră şi nici nu aveam de gând, în plus aveam o rautăcioasă satisfacţie de fiecare dată când reuşeam să manipulez oamenii din jurul meu. E o abilitate absolut necesară într-o ţară în care nimeni nu cunoaşte lumea emigranţilor mai bine decât un emigrant. Spaniolii doar aveau impresia că o cunosc. Nu ştiau nimic. Jose Luis înţelegea. Căci el fusese emigrant demult. Şi poate din acest motiv ne-am împrietenit atât de bine.

Cristina avea trei copii mici, două fete şi un băieţel de 3 ani. După ce ne-am instalat în apartament totul a decurs perfect. Romeo nu s-a putut abţine prea mult si bănuielile mi s-au confirmat. Era un fel de şmecheraş de Tg.Mureş, dar unul versat, trecut prin viaţă. Am avut ce povesti şi tot ce povesteam găseam interesant. Nu ştiam cu ce se ocupă, nu ştiam cum de astăzi moare de foame şi după trei zile avea sute de euro de cheltuială şi umplea frigiderul. A durat foarte mult să aflu cu ce se ocupa dar asta nu face obiectul lecturii noastre. Singurul regret pe care îl am, este că am mâncat şi eu din acea mâncare, am băut şi eu din acea băutură pe care o aducea şi nu am pus întrebări prea multe. Nu este bine să pui întrebări. Deseori, este mai bine să nu ştii nimic.

Viaţa în apartament a prins contur şi ne-am împrietenit cu copiii. Ei ne mai luminau vieţile lipsite de substanţă. Râsetele lor ne aduceau şi pe noi în lumea lor inocentă. Le aduceam dulciuri destul de des, nici nu era un efort financiar, doar vorbim de o cu totul altă lume, o lume în care mâncarea e aproape gratuită şi accesibilă şi ultimului muritor de rând.

Cu Romeo am avut o singură ceartă şi atunci am dormit cu un cuţit de bucătărie sub pernă. A doua zi ne-am rezolvat problemele şi la scurt timp de la întâmplare a plecat din apartament. M-as sunat să mă întrebe dacă poate lua şahul meu cu el. Un gest mare pentru cineva care … oricum, un gest mare din punctul meu de vedere. Şi i-am spus că-l poate lua. Eram la lucru în momentul în care a plecat. Când m-am întors, nu lipsea decât şahul.

Acum camera era goală şi Cristina încerca să îmi bage pe gât primul chiriaş care ar fi apărut . Deci l-am sunat pe Edy. Şi după o scurtă muncă de convingere, s-a mutat el acolo , în locul lui Romeo.

Începusem să câştig foarte bine. Banii nu mai erau o problema. Puţine lucruri mai erau o problema: dorul de casă, gândul că la întoarcere e posibil să nu îmi mai găsesc familia întreaga. Beţiile erau programate în cameră sau în baruri cam din două în două seri. Sangria, bere, ţigări şi un amic de culoare, Riquino, pe care ni-l făcuserăm începuse să fie prezent la aceste episoade româneşti. Curând am început să colindăm barurile noaptea, viaţa avea deja o altă aromă…exista o gaşcă. Şi aşa s-a lipit de noi şi Honduras. Nu cred că e nevoie să spun cum îşi primise porecla. Era o persoană foarte ciudată. Mereu în căutare de americance, dar genul care îşi cumpăra haine când afla ca are o posibilă întâlnire. Acea întâlnire de obicei nu avea loc, drept pentru care venea să ni se plângă nouă. Zadarnic am încercat să-l convingem că a purta cămaşă pe sub pulover, la 40 de grade, nu dă deloc bine. Nu am cum să uit seara în care a încercat să intre în baia femeilor pentru că nu făcea distincţie între semnele de pe uşi. A fost scos afară de barman cu surle şi trâmbiţe. Honduras era picanteria grupului, stângaci şi nătâng, ne oferea un spectacol de calitate de fiecare dată.

Si avantajul ? Trecea timpul şi trecea uşor. Nu puteam cere mai mult, era suficient.

Dar m-am certat şi cu Honduras, din cauza unui CD. Un CD pe care m-a rugat să-i scriu cu muzică şi pe care l-am pierdut în nu ştiu ce împrejurare. I-am promis că-i voi scrie alt CD a doua zi seara, după ce mă întorc de la lucru din Madrid, dar el a plecat supărat. Am aflat seara următoare că Honduras era convins că intenţionat am ascuns CD-ul ca să rămân cu el, un CD care valora 20 de centi. Am rămas mirat şi m-am supărat foarte tare că am fost făcut hoţ, rugându-l pe Edy să-i transmită că ar fi bine să nu-l întâlnesc. La o săptămână

după, tot Edy mi-a povestit că Honduras obişnuia să citească în parc si de fiecare dată când mă vedea la orizont, închidea cartea şi se furişa spre casă. Mă măgulea atitudinea lui copilărească şi mă face şi azi să zâmbesc, atunci când îmi amintesc de străzile însorite ale micuţului sat San Martin de la Vega.

LA TAVERNA DE DON PEPE

Lucrul împreună cu Jose Luis mergea foarte bine. Eram o echipă perfectă. Împrovizam. Minţeam cu neruşinare în faţa clientului. Ne înţelegeam din priviri, ştiam când trebuie sa vorbească unul şi când celălalt.

Iar după amiezele ne invitam reciproc la masă într-un local din zona Conde de Casal, Taverna lui Don Pepe. Jose Luis m-a invitat o dată acolo la masă şi eu am considerat de bun augur să-i întorc gestul. De atunci am început să mâncăm acolo deseori. Vinul nu ne lipsea de pe masă. Discutam despre orice. Mâncarea era delicioasă. Langustine, legume prăjite, calmar pane, gazpacho, chiar simplul şi deliciosul bocadillo cu jamon (un sandwich mare cu carne afumată din cotlet de porc)… mâncare cu specific spaniol de o savoare aparte.

Acolo am început să ne cunoaştem cu adevărat bine. Acolo am fost poate pentru prima dată cu adevărat sincer, deschişi, cu puţin ajutor din pricina vinului. Binecuvântându-l pe Bachus, acolo ne-am împrietenit şi ne-am îmbătat luni de-a rândul. Am învăţat să-l respect pe Jose Luis ca om, nu ca şef, iar mai apoi ca prieten adevărat, ca frate mai mare, ca tată. Pentru orice problemă aş fi avut, Jose ar fi găsit o rezolvare. Nu acel gen de soluţie care ţi se oferă pe tavă ci una care te obliga să te implici ca să obţii rezultatul dorit, pentru că aşa era Jose Luis, îţi dădea, dar nu îţi punea în buzunar. De fiecare dată când i-am spus că stau prost cu bani avea grijă să mă trimită a cel puţin un client de la care puteam încasa 60 de euro, însă depindea de mine dacă plec sau nu cu acei bani în buzunar.

Singur nu puteam să-mi găsesc clienţi pentru că eu, român, fără acte, nu prezentam credibilitate în faţa unui spaniol care era nevoit să mă primească în casă. Şi după ce am devenit cunoscut printre clienţi, am continuat să fiu corect cu Jose Luis, păstrând valoarea prieteniei.

Don Pepe era un personaj. Era acel gen de proprietar de bar care servea personal clienţii şi-i saluta din prag, ştia să te facă să îţi doreşti să te reîntorci acolo a doua zi.

Taverna de Don Pepe era unul dintre puţinele localuri curate din Madrid. În Madrid barurile şi micile localuri sunt mizerabile. Există obiceiul de a arunca toată mizeria pe jos, de la mucuri de ţigară la şerveţele. Scrumierele sunt inutile. Cu cât un local este mai mizerabil, după datina madrilenă, patronul are mai multe motive să fie mândru, căci e evident câtă lume calcă pragul localului său. Din fericire Don Pepe nu era de acelaşi principiu. Şi nici Jose Luis. Iar mie mi-a luat luni de zile până să mă obişnuiesc cu ideea că nimeni nu-mi va spune vreun cuvânt rău dacă arunc mizeria pe jos, în condiţiile în care în Timişoara aş fi scos afară din local, de guler şi tăvălit prin praf.

În final, nimic nu avea vreo importanţă la urma urmei. Ideile pe care le schimbam cu Jose Luis se evaporau în momentul în care ne ridicam de la masă, iar noi reveneam la rutina de zi cu zi. Deseori am plecat la client abia ţinându-ne pe picioare. În fond si la urma urmei, nu era nevoie de prea mult echilibru pentru a schimba o sursă de alimentare sau a instala un Windows.

Am revăzut dupa 1 an acel local, în alte circumstanţe. Taverna lui Don Pepe schimbase proprietarul, era altceva. La fel şi pentru Jose Luis. Am simţit un gol în mine în acel moment, realizând ca deasupra adevarului care stă în vin, se ridica amintirile puternice. Acele locuri în care ai găsit liniştea în timp ce alergai neobosit într-o lume haotică şi rece, le vei căuta mereu, chiar dacă ştii că ele nu mai sunt.

UN CRACIUN …

Vei afla acum, răbdătorul meu cititor, cum era să mierlesc în noaptea de Crăciun şi cum aş fi putut fi acum nimic altceva decât un os găunos ranjind de pe fundul unei bucăţi de lemn.

În acea dimineaţă de 25 decembrie mă simţeam rău, cu adevărat rău, mă durea capul si îmi curgea nasul necontenit. L-am sunat pe Jose Luis si i-am spus cum stă treaba dar m-am lovit de o ciudată opoziţie din partea lui. Era de neconceput să nu lucrez în acea zi. Aveam deja doi clienţi planificaţi şi asta nu oriunde … ci la „mama dracului", undeva în Madrid.

Nu puteam refuza, mi-aş fi refuzat mie următoarea masă. Am realizat atunci că defapt, oricum ar fi, depind de dispoziţia unui om si acest lucru era extrem de neplăcut. Aveam un deja-vu, un sentiment pe care îl mai avusesem când Jose Luis nu mă cunoştea şi mă ameninţa constant că renunţă la serviciile mele. Desigur, acum mi-aş fi permis să mă lipsesc de el, dar nu fără consecinţe şi nu eram dispus să plătesc preţul.

Mi-am luat în picioare adidaşii de 20 de euro, adica ieftini si am ieşit pe uşă. Autobuzul a venit greu, vântul bătea şi împrăştia stropii reci de ploaie. O vreme scârboasă, cea mai potrivită pentru a rămâne în casă în faţa unei ceşti de ceai. Când am ajuns în Madrid, oraşul era pustiu, probabil pentru că toţi cei care aveau de ales făceau deja acest lucru. Simţeam o durere înfiorătoare în tâmple şi ploua deja de-a binelea. Refuzam să cumpăr o umbrelă de la vreun chinez postat la gura metroului pentru că ajunsesem să imi doresc să-i dinamitez pe toţi. Nu pe considerente rasiste ci pe considerente cât se poate de umane. Rarefiam aerul pentru ei, asta odata şi în al doilea rând, cei rămaşi nu ar mai fi continuat să vândă la preţ triplu ceea ce cumpărau din supermarket-uri.

Un drum de o jumătate de oră cu metroul, apoi un drum de un sfert de oră cu autobuzul, un drum pe jos de 10 minute, timp în care un ţigan a încercat într-o spaniolă mizerabilă să îmi vândă un inel de cupru la preţ de aur, apoi am ajuns la destinaţie. Mi-au deschis uşa doi tipi de culoare. Erau din Nigeria şi ne-am înţeles foarte bine în engleză. Aveau o problemă banală la calculator şi cu faţa roşie de frig, cu ochii înlăcrimaţi de boală, tremurând, m-am aşezat pe scaun. Au observat imediat că ceva e în neregulă şi m-au întrebat, dar le-am spus că sunt bine. Au dispărut pentru un minut şi s-au întors cu un ceai fierbinte şi medicamente. Nu îmi venea să cred că le-a păsat. Şi totuşi,

umanitatea nu ţine de culoare, rasă şi ţară ci doar de OM.

În acea zi am mai avut un client, spaniol de această dată. Un domn care deşi nu mi-a oferit un ceai cald, l-a sunat pe Jose şi i-a vorbit despre starea în care eram. Abia atunci am primit consimţământul lui Jose Luis şi am putut pleca acasă.

Drumul până în San Martin de la Vega a fost prea mult pentru mine. Îmi spuneam mereu că trebuie să merg mai departe, că eu nu am voie sa pierd, că nu imi permit să renunţ acum şi să adorm pe vreo bancă la metrou sau pe vreun scaun din autobuz, nu mai aveam viză de şedere de câteva luni bune şi nu aveam de unde să ştiu ce se putea întâmpla dacă eram descoperit. Aşa că am continuat, tremurând, până în faţa uşii apartamentului din San Martin. Şi acolo, fără să mă mai dezbrac de haine, m-am trântit în pat. Era deja noapte. Apartamentul era pustiu. Cristina plecase cine ştie pe unde, cu copiii. Aveam un televizor mic şi am început să mă uit din pat la emisiunile stupide cu scene regizate de care aveam parte în fiecare seară în Spania. Ecranul televizorului se dubla, se tripla, sunetul se stingea, revenea, formele prezentatorilor se schimbau necontenit…totul în mintea mea…până când nu mi-am mai putut concenta privirea pe ecran. Am dus mâna la frunte, ardeam tare. Nu aveam nici un medicament, totul fusese închis toata ziua. Nu aveam nici cu ce să fac ceai. Eram doar eu, acolo, in acea stare. Atât ! Începuse să devină clar că lunga mea călătorie s-ar putea sfârşi neaşteptat. Nu concepeam să mierlesc într-un pat, undeva departe. Nu puteam să las să se întâmple asta şi totuşi, eram obosit, obosit de toate, prea obosit. Mi-am sunat mama, fraţii, bunicii, am vorbit cu ei până am terminat creditul. M-am prefăcut că totul e perfect. Le-am spulberat orice îngrijorare şi am închis. Apoi, am adormit, un somn greu, cu vise urâte, cu imagini urâte….evadam fără de voie într-o lume hidoasă, în vis.

A existat însă, o a doua zi. M-am trezit ca nou. Nu mai aveam temperatură. Aveam un chef nebun să văd soarele acelei zile. Am tras jaluzelele şi mi-am spus că e timpul să mă întorc acasă. Trecuse Crăciunul !

GOANA DUPA ACTE

Legea pentru emigranti aparea cam o data la doi ani si cadea ca o bomba in

randurile celor care munceau ilegal. Era defapt un nor de praf, un mare bluf si niciodata nu primeau rezidenta spaniola si dreptul la munca toti cei care aveau nevoie de acte. Si chiar daca o parte dintre ei ajungeau sa se bucure de acest “privilegiu” devenind legal mai sclavi decat erau deja, sfarseau prin a plati din salariu acel “seguro” sau darile catre statul spaniol in urma unei intelegeri cu patronul, care numai cu aceasta conditie era dispus sa faca oferta de munca necesara depunerii dosarului.

Perioada in care se eliberau actele satisfacea nevoia primara a oamenilor de a-si alimenta visele si sperantele cu acel ceva care se putea materializa intr-un lucru bun pentru ei. Le facea bine psihic si le dadea energia necesara de a continua si a suporta mai departe sclavia in ilegalitate, in caz de nereusita. “Poate data viitoare…”.

Jose Luis s-a oferit sa imi depuna dosarul insa nu am fost niciodata pe deplin convins ca acel dosar, obtinut cu greu si cu cheltuieli, plecase din mainile sale spre birourile fortelor de munca.

Nu a contat niciodata prea mult nici pentru mine, nici pentru relatia de prietenie cu Jose ca nu am primit dreptul de a intra in legalitate. Ma rezumam linistit la a observa spectacolul din jurul meu.

In metropola existau doar cateva birouri de preluare a actelor, insuficiente pentru cererea enorma. Cozile se intindeau pe sute de metri. Oamenii stateau in picioare ore in sir sub soarele arzator, cu copii mici in brate uneori, pentru a nu pierde pretiosul loc la rand. Altii ramaneau peste noapte si se aciuiau sa doarma pe unde puteau. Acele cozi deveneau afaceri profitabile pentru alti emigranti cu acte care ori stateau la rand si ajunsi in fata vindeau locul, ori se plimbau cu lazi frigorifice printre oamenii incinsi de soare, vanzandu-le la pret dublu sau chiar triplu inghetata si racoritoare.

Saracie ! In spatele acestui spectacol se ascundea saracie si speranta. Era dreptul lor sa spere, e tot ce aveau si facand parte dintre ei i-am inteles. Doar pe mine nu ma mai intelegeam.

Nu imi puteam permite sa devin o rotita din sistem. Oricum eram, fiecare

dintre noi este, dar eu vreau sa fiu o rotita ruginita, cu zimtii tociti, care se invarte greu.

Zi de zi luam parte la selectia naturala. Nu era nimic altceva. Nu exista vara in care sa nu vad la televizor o stire despre un container de vapor in care au fost gasiti zeci de oameni deshidratati sau morti, plutind in deriva, batrani, femei, copii, mizand totul pe o singura carte… propria viata. Smteau oare cum sufla in vele vantul mortii?

Relativitatea lucrurilor este ucigatoare. uneori putinul pe care il ai este suficient. As spune, intotdeauna. Uneori doar linistea sufleteasca este suficienta. As spune ca linistea sufleteasca este totul.

Am vazut oameni liberi al caror vis era sa fie sclavi. Pentru bani. Traiam cu sentimentul ca ceva nu se leaga. Eram poate speriat pentru ca eram constient de faptul ca reusisem. Imi indeplinisem scopul. Era suficient. Acel punct in care ai suficient si totusi iti doresti mai mult si mai mult este periculos. Deseori acel moment poate schimba radical destinul unui om. Iar pretul e mai greu decat crucea pe care fiecare e dator sa o care.

Odata cu aceste ganduri simteam nevoia sa urc in autobuz si sa plec. Numai asa as fi iesit cu adevarat invingator. Intors in Timisoara dupa ani grei de munca, intr-o masina frumoasa si cu un cont gras in banca, indoctrinat cu un alt sistem de valori, mai putrefact decat cel pe care il aveam la acea ora, mi-as fi pierdut respectul de sine. Anii ar fi trecut si cu siguranta pretul bunastarii ar fi fost tot ceea ce aveam in suflet si ma facea sa ma simt bogat. Nu am primit deci rezidenta si am ramas in multime, zambind, in continuare emigrant ilegal.

LAVAPIES

Madrid-ul in sine era un loc periculos si in functie de deciziile pe care le luai

clipa de clipa, orasul putea ramane prietenos sau utea deveni ostil si neincapator. Intre toate locurile in care iti puteai pierde portofelul sau viata, cartierul Lavapies avea ceva aparte, cel putin in ochii mei.

Strazile foarte inguste si intunecate pot face ca noaptea sa te treaca fiori atunci cand cauti printre ele o gura de metrou sau o statie de autobuz. Narcomanii spanioli ajunsi boschetari bantuie acele strazi ca niste fantome, cu privirea fixa si sufletele pustiite.

Ne temem de o clipa in care timpul se va opri si totul se va termina repede, dar de mii de ani se nasc oameni pentru care timpul s-a oprit in mizerie. Si bizar, uneori in ochii lor se citeste umbra unui zambet si o lume imaginata in care ei se pierd fericiti.

Preferam cartierul Lavapies ziua, desigur. Era aidoma unui furnicar. Chinezii erau primi care deschideau usile magazinelor si ultimii care le inchideau. Cel putin castigau bani prin munca. Jamaicani, columbienii si marocanii incercau sa iti vanda biletul spre un alt fel de lume. La clasa a III-a, a II-a sau la clasa I pentru veteranii inraiti cu portofele doldora de bani.

cate un roman, bulgar sau polonez putea sa apara de nicaieri si sa incerce sa iti vanda o camera video, un DVD portabil, un aparat foto la jumatate de pret.

Tiganii au aprofundat se pare alchimia pentru ca erau bine pregatiti in comercializarea cuprului la pret de aur. Sub forma de inele si ghiuluri, evident.

O ieftina gainarie in ochii ageri ai romanului sarac, dar o afacere profitabila se pare, pe pamant Spaniol, unde cresteau semnificativ sortii de izbanda si legislatia era exact ceea ce hotii din Romania viseaza printre zabrele.

Zeci de curve care nu puteau fi decat ieftine judecand dupa machiajul intins pe fetele pline de riduri, incepeau sa perinde strazile odata cu lasarea serii, tintuite de ochii ageri ai pestilor. In acel cartier noaptea nu apartinea

spaniolilor ci emigrantilor.

Cate o sirena de politie se mai auzea din cand in cand, urland undeva departe in oras. Milioane de oameni cufundati in somn. Respirand acelasi aer fierbinte erau la fel, sefi, muncitori, criminali, curve, preoti, calugarite, copii, batrani, erau egali in fata cerului noptii, uniti in somn, legati cu fire invizibile, neputinciosi, biete suflete pierdute pe vecie in banal, dependenti pana la moarte unii de ceilalti.

Noaptea inca se mai simtea in aerul statut mirosul hasisului, al transpiratiei, al alcoolului ieftin. Deseori eram nevoit sa strabat acele strazi la ore tarzii din noapte pentru ca reparatia de la domiciliul ultimului client durase mai mult decat m-as fi asteptat. Aveam sa remarc in scurt timp ca in cartierele sarace si aerul pute. Chiar si aerul ! Si ai putea condamna pe cineva ? NU ! Nu atata timp cat tu vezi hotul si nu tatal copilului care plange de foame. Suntem toti vinovati, toti purtam vina si aceasta stigmata nu dispare decat odata cu greutatea crucii pe care o duci in spate.

De fiecare data cand ma intorceam noaptea din lavapies respiram usurat si totusi ma reintorceam. Eram atras de acel loc, aveam nevoie de energia bizara pe care o degaja.

Inainte de culcare, intins in patul meu, cu tot corpul amortit de perindarile de peste zi, ma priveam ca intr-o oglinda. Am fost tentat sa fac rau, nu am ezitat sa ma razbun daca m-am simtit atacat, scopul incepuse sa scuze tot mai des mijloacele, banii devenisera principalul motiv pentru care ma trezeam dimineata. Ma schimbasem, daca nu chiar o luasem razna si simteam asta cu toata fiinta.

In fiecare seara deveneam tot mai constient ca ceva trebuie sa se schimbe. Un an si patru luni apasau deja prea greu pe mintea mea.

TENSIUNI

Îmi făcea o deosebită plăcere să gătesc. Tortilla de cartofi, salate cu fructe de mare, omlete cu tot soiul de condimente, supe, improvizaţii, orice ieşea din mâinile mele arăta ca dracu şi eu savuram cu plăcere. Pentru că eram deseori jefuit la modul grosier de copiii Cristinei atunci când aveam iaurturi de fructe, renunţasem la ele în favoarea mâncărurilor pe care ei le găseau repugnante: calmar, caracatiţă, creveţi, scoici la conservă. Erau mâncăruri bune dar nu miroseau ci puţeau. E o diferenţă de nuanţă.

Îmi aduc aminte de una din acele zile de vară toridă. Cristina se plimba prin apartament în costum de baie, eu încercam să-mi pregătesc de mâncare în bucătărie. Edy a apărut şi el la chiuvetă şi a început să se spele pe mâini ca un tip curat şi plin de zel. În timp ce eu găteam la câţiva centimetri lângă. L-am rugat să se oprească până termin, un astfel de gest mă scoate din sărite şi astăzi. Apă, săpun, jeg, săreau pe mine, pe pereţi, pe mâncarea din tigaie, iar Edy rânjea cu robinetul la maxim. Nu a durat mult. Am ridicat tigaia de pe foc şi uleiul încins a sărit pe pereţi, cartofii au zburat prin bucătărie, pe gresie, uleiul mă arsese pe mână şi poate din cauza arsurilor m-am trezit şi am realizat că sunt cu tigaia încinsă în aer gata să-l pocnesc pe Edy peste faţă. Atunci i-am vazut bine ochii. Era şocat. Mă privea cu ochi nevinovaţi şi nu reuşea să articuleze nici un sunet. S-a întors mechanic şi a plecat. Mi-a fost extreme de greu să intru în cameră, să vorbesc cu el, să îmi cer scuze. La urma urmei eu acţionasem ca un nebun, el fusese doar nesimţit. Orgoliului meu i-a luat cel puţin 30 de minute. Dar Edy a înţeles, eu eram cel care nu mai înţelegeam, nu mă mai cunoşteam. La un scurt bilanţ mi se relevau lucruri neplăcute. Paranoia, poate şi schizofrenie, poate puţin din toate plus acele gânduri oribile, câteva pe secundă.

Blestemam Spania, blestemam aerul ei, blestemam rasismul, blestemam faptul că începusem să mă simt acasă şi poate defapt, iubeam Spania. Cel mai groaznic era momentul în care venea revelaţia: EU NU SUNT AL NIMĂNUI. EU AM O FAMILIE. EU AM FĂCUT PARTE DINTR-O FAMILIE !

Revelaţie dureroasă care apărea tot mai des ca un sfat divin. Tensiunea începuse să ne domine camera.

În urma ideii mele, am început să ieşim seara să facem chipurile, antrenamente. Reuşisem să-l învăţ pe Edy câteva lovituri cu piciorul deprinse de pe vremea junioratului meu şi l-au încântat. Dar antrenamentele aveau să

degenereze curând în bătaie. Aveam un loc al nostru, un loc întunecat, între ciulini de un metru, la marginea sătucului. Acolo ne loveam cu sete, ca în Fight Club. Plini de vânătăi pe corp ne retrăgeam în cameră la o sticlă de vin şi câteva ţigări tari.

Este de necrezut cum mintea umană face deseori alegeri de neînţeles pentru a ajuta psihicul să nu cadă, să îşi păstreze funcţionalitatea.

DOUA SLUJBE

De luni pana vineri eram depanator de calculatoare si lucram cu Jose Luis. Sambata si duminica deveneam “el pollero

sau “omul de la pui” sau “puierul” …sau …la dracu…uram felul in care suna a doua mea slujba. Oamenii astia aveau un termen elevat si pentru “mancator de rahat campion”, iar daca nu aveau , inventau pe loc unul care sa te faca sa te simti mic.

Ambele slujbe imi placeau, la modul ca nu mi se mai pareau dificile, dar nu rare erau momentele in care am fost gata sa renunt la una in favoarea celeilate. Aveam insa nevoie de siguranta si cu doua slujbe dormeam linistit. Preferam desigur calculatoarele dintr-o serie de motive care imi vor pune in evidenta comoditatea de neegalat: nu ma trezeam de dimineata si deseori aveam intreaga zi libera.

Castigam sume mari in scurt timp. Aveam maxim 3 clienti pe zi, deci mai mult ma plimbam prin oras, stateam prin cluburi de internet cu o punga de chipsuri pe masa si o doza de suc la indemana si lasam timpul sa curga.

Atunci cand eram impreuna cu jose Luis la client faceam ravagii. Stiam din priviri ce avem de spus. Nu vorbeam niciodata amandoi deodata. Cu o meticulozitate de invidiat lasam clientul cu buzunarele goale si multumit de serviciile pe care le prestaseram. Cand era posibil ramaneam si cu cate o

piesa, un procesor, o memorie, orice se putea valorifica ulterior in alta parte.

Spaniolii sunt in general creduli si pentru ca isi permit, acorda putina importanta detaliilor. Pentru a schimba o roata cheama un mecanic auto, pentru a infileta un bec, apeleaza la electrician, pentru un calculator defect ne aveau pe noi.

Din pacate nu aveam un salariu constant pe care s ama pot baza, aveam zile foarte bune urmate de mai multe zile moarte la rand. atunci traiam cu banii de la localul lui Angel si cu cei adunati in zilele bune.

Sambata si duminica ma trezeam la ora 9 dimineata cu un sictir de neimaginat de care inca imi place sa cred ca doar eu pot da dovada. Stiam ca nu exista zile usoare. Aveam parte mereu de cel putin partu ore din sase in care nu aveam timp sa beau paharul cu apa asezat sub robinet. Nu imi imaginasem ca un simplu local cu pui prajiti pentru acasa poate atrage atatia comozi care nu erau dispusi sa rumeneasca pui de la supermarket in propria casa. Preferau sa-i plateasca triplu.

Prima luna la local a fost un calvar. Ma ardeam mereu cu barele incinse ale masini de prajit pui. Nu credeam ca vreodata voi reusi sa manevrel acele bare la fel ca Angel care o facea imbracat in costum fara sa se stropeasca. Nu credeam ca vreodata voi merge acasa de la munca fara sa ma fi ars, fara sa ma fi stropit cu ulei incins, fara sa ma fi patat pe haine. La urma urmei nu erau cine stie ce arsuri dar usturau ca naiba.

Atunci cand vedea ca sunt pe cale sa clachez, Angel ma trimitea la bucatarie si facea treaba in locul meu. Avea o rabdare de invidiat si un simt ascutit la oameni, iar privirea vicleana denota mai degraba experienta varstei decat cautatura hulpava pe care o intrezaream la alti spanioli. Au trecut luni de zile si ajunsesem sa ma joc cu acele bare incinse si sa merg cu placere la munca. Lucram repede si bine. In repetate randuri am baut cafea cu lapte inainte de a incepe lucrul, la invitatia lui Angel. Era mereu rezervat, sorbea din pahar si din cand in cand mai arunca o vorba cate unui cunoscut din bar, zmulgandu-i un zambet. Niciodata nu l-am auzit vorbind urat sau obscen, nici chiar atunci cand oricare altul ar fi cedat, alegea expresii copilaresti prin care isi exprima nemultumirea. Asta intr-o Spanie campioana a injuraturilor urate...cu

adevarat urate.

Nu aveam o masina, un apartament intreg inchiriat, un sistem audio de ultima generatie, dar la naiba, nici nu ma luptasem pentru ele. Din punctul in care nu aveam decat disperarea si foamea si priveam lung la acel euro cu care urma sa dau un telefon pentru a intreba de un loc de munca, ajunsesem in punctul din care puteam incepe sa construiesc orice. Intre aceste puncte, in jurul lor, miliarde de alte puncte.

PATRU PERETI

Patru pereti au fost intotdeauna suficienti pentru a ridica sau a rasturna mintea unui om. Intre patru pereti s-au ridicat din aburi de alcool genii, s-au pictat capodopere, au avut loc crime ingrozitoare, sinucideri, au curs lacrimi, s-au nascut zambete, intre patru pereti noi suntem a cincea dimensiune si intre patru pereti se poate intampla orice.

Aveam poate prea mult timp liber. Imi cumparam mereu carnetele in care scriam totul. Aveam calculat orice, planificat, bani pentru chirie, bani in banca, bani de cheltuiala pe zi, costul transportului, al mancarii, stiam mereu ce am de facut si scriam uneori toate aceste lucruri cat mai ordonat, caligrafic, iar daca nu-mi iesea dupa cum vroiam caligrafia, rupeam foaia. Eram oare deja bolnav psihic? Daca eram, boala mea evoluase mult pentru ca nu imi mai pasa. Simteam ca imi pierd identitatea. Intre un client si altul mergeam deseori pe strazi laturalnice, mereu cu ghiozdanul pe spate, cautam o banca libera si ma asezam doar ca sa pot privi in jurul meu oamenii.

M-a fascinat mereu tot ceea ce a provocat limitele intelegerii mele. Sute de oameni , alergand in sute de directii. Cine stie cat mai avea fiecare dintre ei de trait, ce la va aduce urmatorul minut. Oare zambetul batranului suprapus cu cel al copilului aveau aceleasi radacini? Nu sunt ambii victime ale unei lumi in care emotiile, sentimentele, nu au nici o justificare? Saraci, milionari, hoti, sfinti, tineri, batrani, veseli, tristi, impart acelasi aer si stau la fel de firavi in fata unui viitor incert, conditionat de propriile alegeri. La ce bun orice lucru, numeste-l, la ce bun orice in fata timpului tau finit? Privind la oameni vedeam incet putregai, se nasteau copii, deveneau si ei trecatori pe acea

strada, una din milioanele de strazi, apoi se descompuneau ei, averile lor, ideile lor, pacatele lor, cuvintele lor, lacrimile si zambetele lor, amintirea lor, in fata timpului.

Gandindu-ma la toate acestea zambeam, intrebandu-ma daca zambetul meu difera cu ceva de cel al copilului sau al batranului, pentru ca mai apoi sa ma imaginez acolo, e banca aceea, mort, fantomatic si singur, intr-o lume care nu-mi mai auzea tipetele. Apoi am inteles. Ritmul lor e tot ceea ce au. Au ritmul lor si crucea lor si acest ritm le e mama, tata si cruce, iar eu, un fir de praf, un pumn de noroi si un viitor putregai, nu aveam nici un drept sa-i judec, nu eram cu nimic mai bun, nu fusesem niciodata.

In fiecare seara ma intorceam acasa intre patru pereti ai mei. Inchiriati? Nu, nici vorba, ei poarta amprenta mea si cu siguranta daca altcineva a locuit acolo, dupa plecarea mea, intre patru pereti impregnati cu sufletul meu, ori si-a luat zilele, ori urla in somn si se intreaba care este sensul timpului finit de care dispunem.

Aveam sa gasesc mult mai tarziu o particica din acest sens, cel putin acel sens potrivit mie. Daca ar fi posibil sa imi indeplinesc o mare dorinta inainte de casul mortii, as cere ca voalul negru si dantelat al mortii sa se ridice de pe sufletele noastre inveninate si sa putem vedea acel ceva pentru care s-a dat sa ne nastem si sa traim.

Pentru ca sensul existentei este sa traiesti in asa fel incat sa poti muri zambind. Sa poti muri lipsit de remuscari prea grele. Iar a muri cu zambetul pe buze e cel mai dulce dar al vietii, intre toate darurile ei.

DECIZIILE CORECTE

Cele mai bune momente pentru a-ti face ordine in viata sunt de obicei acelea in care nu ai absolut nimic altceva de facut…nu e asa? Pentru unii oameni a-si face ordine in viata suna ca o condamnare si se intampla mereu maine. Nu faceam exceptie. Dar aveam timp liber si trebuia umplut cu ceva.

L-am sunat pe Victor si i-am cerut scuze pentru eventualele neplaceri pe care

i le-am cauzat. Apoi in diferite ocazii l-am cules la ore tarzii in noapte, inert, imbibat de alcool, din cele mai ciudate maghernite ale cartierului Usera. Omul traia o drama, iar eu puteam doar sa il ghidez spre casa. Nu o data se aseza pe asfalt, degajat, impasibil la privirile trecatorilor, ca sa-mi spuna ca nu mai rezista, ca eu sunt bunul lui prieten, ca imi multumeste pentru tot. Eu eram cel care trebuia sa-i multumesc. Niciodata, nici macar o data Victor nu mi-a inchis usa casei sale. Ar fi vrut sa se poata reindragosti de Merly, dar o iubea pe Esther. Se intreba daca micuta Daniela pentru care facea totul, va aprecia vreodata sau intr-o buna zi va imbratisa normalul si isi va dezamagi batranul tata.

Poate ca am fost egoist, dar totul facea parte din plan. Aveam pacate de sppalat si datorii de platit inainte de iminenta mea reintoarcere in tara si trebuia sa las totul in ordine, conform ideii mele de ordine. Sa il ajut cumva pe Victor facea parte din calcule. Aveam o bizara influenta asupra lui, asa cum se pare ca reuseam sa am asupra tuturor persoanelor cu care intram in contact, imediat ce le descopeream slabiciunile. Singura diferenta era timpul, mai lung sau mai scurt, in care reuseam sa creez o conexiune cu omul din fata mea. Apoi urma rolul. Si atata timp cat acel cineva nu stia ca este vorba doar de un rol si o masca, atata timp cat rezultatul final era cel pe care il doream, nu mai contau detaliile pentru nimeni. Eram 80% gol, iar in cei 20% care imi ramaneau salasluia umbra unor sentimente care oricum amortisera pana la neutralizare in Spania. Si totusi Victor era pentru mine ca un frate. N-as fi putut niciodata sa-i fac vreun rau. Am spionat-o pe Esther de cateva ori pentru el. Am fost gata sa aranjez ca niste ciudati sa-l ingrozeasca de moarte pe noul ei prieten. Eram aproape de Victor cand avea depresii puternice si-l puneam pe drumul cel bun ghidand mereu discutia spre micuta Daniela. Il intrebam cand s-a uitat ultima oara in ochii ei si-i spuneam ca daca renunta la ea, isi va dori la batranete sa isi aduca aminte de acea privire si va regreta enorm ca nu a fost langa ea ca sa o vada cum creste. Sunt cumva, poate foarte putin, responsabil pentru intoarcerea lui Victor la Merly si la fetita. Am fost acolo cand a aflat ca bunica lui draga, cea care il crescuse, a murit. Un om puternic, robust, cu ochii in lacrimi nu imi putea fi decat prieten, pentru ca la urma urmei, nu era decat un copil in interiorul sau, un copil care inca se mai zbatea in valurile de rautate ale unei lumi pe care nu o intelegea suficient.

Cristina si copiii ei erau convinsi ca sunt un baiat de nota zece. Jose Luis la fel. Angel de asemenea. Edy si toti ceilalti oameni care gravitau in jurul meu mai mult timp sfarseau prin a crede acest lucru cu tarie. Poate ca nu eram rau la urma urmei, stiu doar ca am avut grija sa nu imi pese de multi dintre

binefacatorii mei. Cei pe care i-am considerat familie acolo insa, stiu acest lucru si astazi. Iar despre ceilalti, nu stiu nimic, nu ma intereseaza, probabil m-au uitat de mult sau inca ma mai injura printre dinti.

Cristina avea in apartament un mic monstru, dar n-a vazut niciodata cu adevarat aceasta latura. Macar cu atata-i eram dator pentru bunatatea de care dadea mereu dovada. Daca ar fi banuit macar o clipa ceva despre lumea din mintea mea nu ar fi permis sa stau in preajma copiilor. Si oricum, in momentul in care ne-a facut “imputiti” pe mine si pe Edy a regretat, pentru ca mi-a venit ideea de a nu mai face curat in camera pe termen nedefinit si Edy a imbratisat imediat ideea. Aruncam totul pe jos in camera, coji de banana, conserve, mere neterminate.... pana cand intr-o dimineata Edy nu a mai rezistat si m-a trezit cu zgomotul maturii, facand ordine cu mare zel si injurand printre dinti. Ceea ce nu a stiut Cristina niciodata este ca adevaratul pericol pentru ea si copii era Romeo, iar eu am facut ca el sa plece, in timp, calm, fara zgomot, ca si cum el si-ar fi dort asta. Si a plecat.

Edy a renuntat la multe decizii pe care mi-a marturisit ulterior ca le-ar fi regretat amarnic, doar pentru ca am fost acolo ca sa-l opresc si sa-i deschid ochii. Nu stiu cat de mult mi-a pasat cu adevarat de el sau vroiam doar sa am cu cine schimba in continuare o vorba in romaneste.

Jose Luis, desi lasase loc liber prieteniei, desi indiferent de situatie m-ar fi ajutat in final daca m-as fi aflat in rahat atatata timp cat nu-l murdarea si pe el, a fost singurul cu adevarat prudent cu mine. Si cand si-a asumat riscuri a fost perfect constient de ele. M-a testat nu o data. iar eu as fi putut sa-l dezamagesc chiar stiind asta. Am ales sa nu o fac. Un prieten bun nu se vinde, nu se cumpara. jose avea nevoie doar sa fie sigur ca poate avea incredere in mine. Abia apoi ar fi devenit un prieten adevarat. Era firesc si ma asteptam la asta de la un om brazdat de toate cicatricile vietii. L-am respectat si il respect astazi si stiu ca si sistemul lui de valori s-a schimbat macar putin doar pentru ca ne-am intersectat destinele.Destinele....fire invizibile, vizibile, previzibile, aruncate matematic in Univers, aparent haotic, formeaza imagini, se dezintegreaza in clipe, care formeaza imagini care se descompun in clipe, care formeaza imagini, care se pierd adanc in Univers cu un scop pe care nu il inteleg.

STOP JOC

Jocul luase sfarsit, aventura, experimentul…. nu am bine definit nici acum ce a fost si de ce mi-am cautat linistea din fuga. Dar provocarea disparuse. Imi lipsea Timisoara. Vroiam sa am parte de soarele verii acasa, imbracat in blugii mei gauriti pe ici-colo, sa incerc sa pun pe picioare o mica afacere si sa nu mai am sefi, sa las in urma viata de emigrant, sa imi fac o prietena cu care sa am o relatie frumoasa, sa intru in randul lumii. Pe scurt, vroiam sa fu viu din nou.

Multe intamplari au ramas nespuse si se vor stinge in Madrid, odata cu amintirea. Da, am fumat hasis, da, am avut in minte atrocitati de nedescris, da as fi putut sa fiu mort, da, ajunsesem sa nu imi mai pese. Am invatat ceva. Dar e secretul meu. Si nu il impart cu tine. Cauta, sacrifica, sufera, zambeste amar, plangi, razi, cazi, ridica-te, sapa cu mainile insangerate pentru propriul tau secret.

Lasasem totul in ordine in acea ultima zi. Pe cat posibil am incercat sa indrept rautatile facute. Stiam ca las in urma oameni care vor simti in suflet mult timp lipsa unui anume “rumano” si prieten al lor. Un inmigrante.

Ziua in care am plecat din San Martin de la Vega a fost una dintre cele mai grele zile ale vietii mele. Eram infectat, Spania era de mult parte din mine. Inainte sa urc in autocar, m-am plimbat cu ochii goi prin tot acel satuc. Am strans nisipul de jos in pumni. Am facut sute de poze cu telefonul mobil. Mi-au trecut prin fata ochilor toate amintirile care ma legau de acel loc. As fi luat cu mine totul … parcul, bancile, toboganul, cei patru pereti ai mei. Si era loc…era loc pentru toate in mintea mea. Am zambit amar atunci. Am aflat in acel moment ca ma anulasem. Nu aveam casa. Nu eram al Spaniei si nici al Romaniei. Nu eram al nimanui, vroiam doar sa fiu singur…sa dispara totul din jurul meu …sa ma trezesc un punct pe o coala alba si nemarginita si sa pot sa urlu. Microbul care ma infectase era cel al singuratatii. Si stii ce…rabdatorul meu cititor ? Exista doua feluri de oameni pe acest pamant. FANTOMELE si NEBUNII ! Nebunii stiu ca la inceput linistea doare, pulseaza, apoi devine zgomot.

ULTIMELE CUVINTE

Nu te teme de moarte pentru că nu este moartea cel mai rău lucru care ţi se poate întâmpla. Acceptă că poate ceea ce vezi, ştii deja sau înveţi, e doar vârful iceberg-ului. Aceptă că poate toate valorile cu care ai fost infectat încă din clipa naşterii nu sunt cele sănătoase fiinţei umane.

Priveşte în jurul tău, apoi disecă imaginea, închide ochii, deschide-i şi mai priveşte odată. Dincolo de oameni, dincolo de clădiri şi maşini, dincolo de ziare, de ochelari şi de suflete.

Şi dacă lacrimile nu îţi cad pe obraji, dacă nu îţi simţi sufletul pustiit, dacă nu te simţi mărunt şi murdar în faţa unui ocean nemărginit de iubire nemeritată, nu îţi face griji, ai pierdut deja totul şi nu ţi-a mai rămas nimic, cu adevărat, de pierdut.